

New York Times çoksatanı KIZIL KRALIÇE'nin yazarı

VICTORIA AVEYARD

Bro
Sis

ZALİM KRALLIK

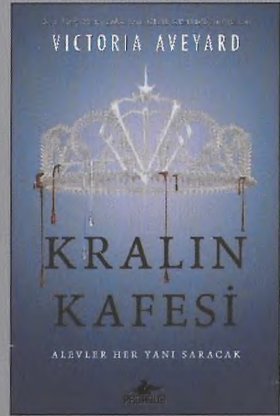
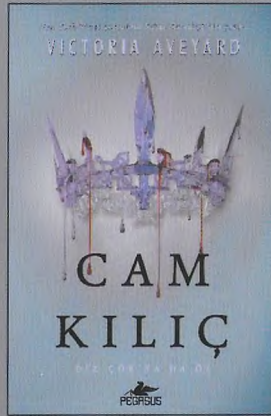
KANLI GEÇMİŞ VE ACITAN GERÇEKLER...

BİRİ GÜMÜŞ, BİRİ KIZIL; BÜYÜLEYİCİ İKİ KADIN.

TEK BİR ADALET SAVAŞI:

KIZILLAR, GÜMÜŞLERE KARŞI.

Bro
Sis

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-234-0

9 786052 992340

KRALİÇE'NİN ŞARKISI

Kral Tiberias'ın ilk eşi Kraliçe Coriane gizli bir günlük tutmaktadır; bu, saraydan kimsenin zihnini ona karşı kullanmayacağından emin olmanın tek yoludur. Coriane, veliaht prensle tatlı-sert flörtleşmelerini, yeni prens Cal'in doğumunu ve kraliyet yaşantısının ölümcül mücadelelerini yalnızca bu günlükle paylaşmaktadır. Ancak iktidarın korkunç bedelini ödeme zamanı genç Kraliçe'ye günbegün yaklaşıyordur...

ÇELİK YARALAR

Diana Farley güçlü bir asker olarak yetiştirilmiştir ancak Poyraz'da isyan tohumları ekme görevi, beklediğinden daha zordur. Başkente gerçekleştireceği ilk saldırı için karaborsa tüccarlarını, kaçakçıları ve radikalleri Kızıl Muhafızlar'a katmaya çalışırken bütün operasyonun anahtarı olabilecek bir bağlantıyla tanışır: Önemsiz bir kasabada önemsiz bir yankesici olan Mare Barrow'la...

"Aveyard'ın kusursuz ve nefes kesici üslubuyla bir kez daha hikâyeyi efsanevi bir seviyeye taşıyabilmesine hayran kaldım. Sade olay örgüsünün, hikâyelerin sonunda büründüğü sıradışı güzelliğe bayıldım."

TheGuardian.com

"Bir kitaptan beklediğim her şey *Zalim Krallık*'ta mevcut: Gerçek duygular, etkileyici karakterler, detaylı bir evren ve yazarın beni karakterlere bağlamayı başardığının kanıtı olarak kalbime sızan sızı. Aveyard'ın yetenekli olduğunu biliyordum ama bu kitap,

Kızıl Kraliçe'den bile güzel."

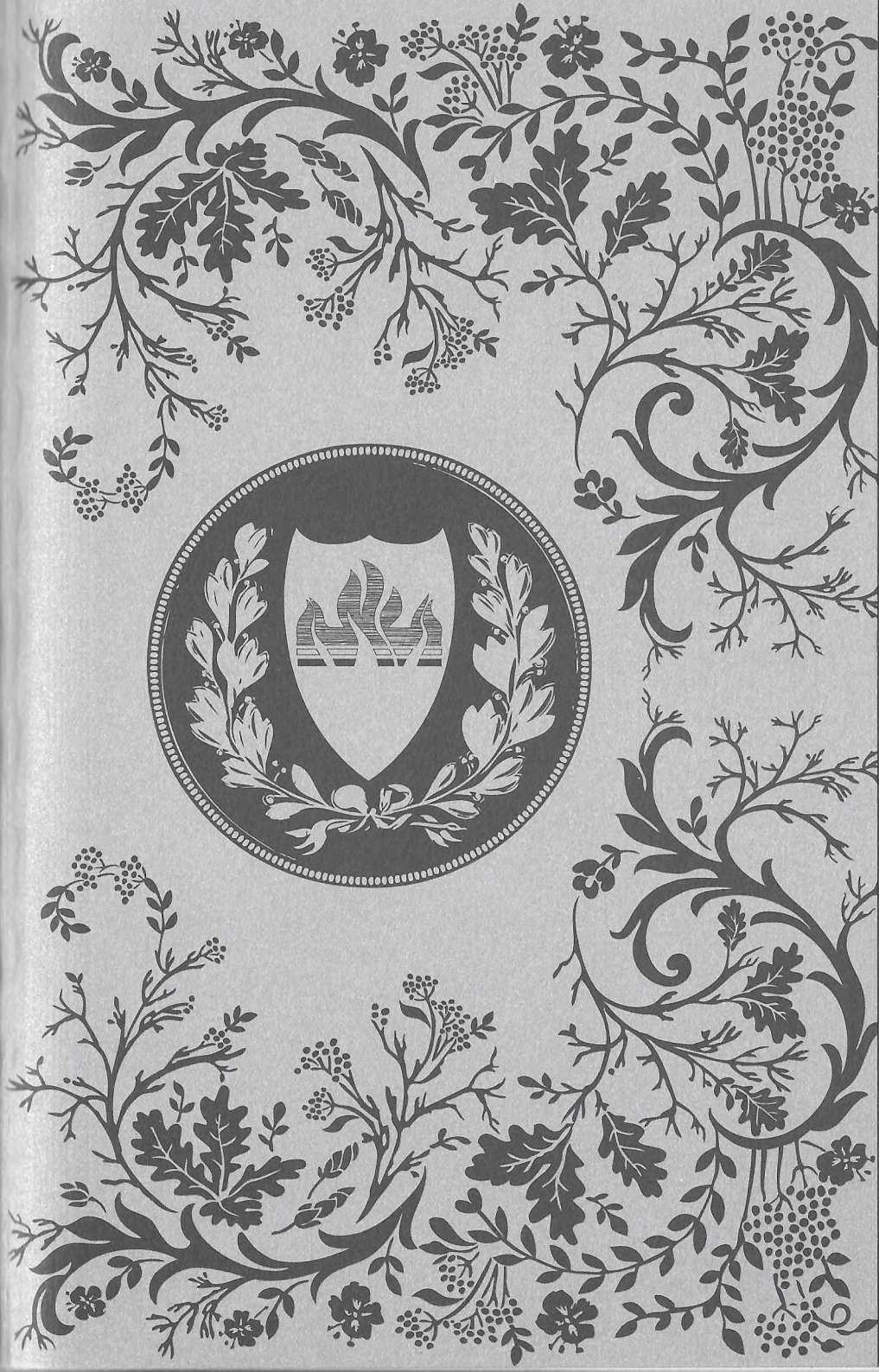
LovableReader.com

STEPHANIE GIRARD - STEPHANIE GIRARD PHOTOGRAPHY

VICTORIA AVEYARD yalnızca ABD'deki en berbat dönel kavşağa sahip olmakla ünlü Longmeadow, Massachusetts'te doğup büyümüş, Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde senaryo yazarlığı okumak üzere Los Angeles'a taşınmıştır. Şu anda günlerini Doğu ve Batı yakaları arasında mekik dokuyarak geçirmektedir. Bir yazar ve senarist olan Aveyard, kariyerini çok fazla kitap okuyup çok fazla film izlemek için bir bahane olarak kullanmaktadır. Hakkında daha fazla bilgi için www.victoriaaveyard.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Pegasus Yayınları: 1782
Gençlik: 344

Zalim Krallık
Victoria Aveyard
Özgün Adı: Cruel Crown

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Begüm Berkman Padar
Düzeltilti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2017 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-234-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Kraliçe'nin Şarkısı © Victoria Aveyard, 2015
Çelik Yaralar © Victoria Aveyard, 2016

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

VICTORIA AVEYARD

ZALİM KRALLIK

KRALİÇE'NİN ŞARKISI
ÇELİK YARALAR

İngilizceden çeviren:
Onur Kınacı Birler

PEGASUS YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Kraliçe'nin Şarkısı	9
Çelik Yaralar	73

KRALİÇE'NİN ŞARKISI

Julian ona her zaman olduğu gibi bir kitap vermişti.

Tıpkı geçen yıl, bir önceki yıl ve her tatilde ya da kız kardeşinin iki doğum günü arasında bulduğu her fırsatta yaptığı gibi. Coriane'in rafları, onun bu sözde hediyeleriyle dolup taşıyordu. Julian bunların bir kısmını gerçekten isteyerek, bir kısmını da yatak odası dediği kütüphanedeki raflarda yer açmak amacıyla vermişti; odada kitapları o kadar yüksek ve tehlikeli biçimde istiflenmişti ki kediler bile bu labirent gibi yığınların içinde yollarını bulmakta zorlanıyordu. Kitapların konuları, ayır akıncılarının maceralarından, ikisinin de kaçınmaya çalıştığı, sıkıcı Kraliyet Sarayı hakkındaki ağdalı şiir koleksiyonlarına kadar değişkenlik gösteriyordu. Julian ona ne zaman bu şiir ciltlerinden bir tane verse, *Bunları yaksak daha iyi*, derdi Coriane. Bir seferinde, on

ikinci doğum gününde, Julian ona okuyamadığı bir dilde yazılmış antik bir metin hediye etmişti. Coriane, Julian'ın da onu sadece anlıyormuş gibi yaptığını düşünmüştü.

Ağabeyinin hikâyelerinin çoğundan hoşlanmasa da, kendi büyüyen koleksiyonunu, raflarda deri kaplı sırtlarındaki başlıkları görünecek şekilde, alfabetik bir düzende tutuyordu. Çoğuna hiç dokunmaz, açmaz, okumazdı ki Julian bile bu trajediye yakınırken uygun kelimeleri bulamazdı. Anlatılmamış bir hikâyeye kadar kötü bir şey yoktu. Ama Coriane hepsini yine de elinde tutuyordu; tozları alınıyordu, iyice cilalanıyorlardı ve altın renkli harfleri yazın puslu ışığında ya da kışın gri gölgelerinde parılıyordu. Her birinin içine *Julian'dan* diye yazılmıştı ve Coriane için bu, hepsinden çok daha değerliydi. Ondan gelen gerçek hediyeleri ise daha çok seviyordu: Soyağacı kitaplarının ya da ansiklopedilerin arasına gizlenmiş, plastiğe sarılı kitapçıkları ve kullanma kılavuzlarını. Birkaçı yatağının yanı başındaydı, bunları şiltesinin altında saklıyordu ve gece olduğunda çıkarıp teknik şemaları ya da makine incelemelerini yalayıp yutuyordu. Taşıt motorlarının, jetlerin, telgraf ekipmanlarının, hatta ampullerin ve mutfak ocaklarının nasıl yapıldığını, nasıl söküldüklerini ve nasıl tamir edileceklerini okuyordu.

Babası doğal olarak bunu onaylamıyordu. Yüce bir Soylu Hane'nin Gümüş kızının elleri motor yağıyla lekelenmemeli, tırnakları "ödünç alınmış" aletlerle kırılmamalı ya da geceler boyunca yaksız kitapları okumaktan gözleri kan çanağına dönmemeliydi. Ama malikânenin salonundaki ekran kıvılcımlar saçarak kısa devre yaptığı ve yayınların bulanıklaştığı her seferinde Harrus Jacos bu endişelerini unutuyordu. *Tamir et şunu Cori, tamir et.* Coriane her defasında bunun babasını ikna edeceğini umarak

ona söylenileni yapardı. Ama sadece birkaç gün sonra yaptığı tüm iyi şeyler unutulur ve tamirat işlerine yine dudak bükülürdü.

Babasının, Jacos Hanesi'nin reisi olan amcalarına yardım etmek için başkente gitmiş olmasına memnundu. Böylece doğum gününü sevdiği insanlarla geçirebilecekti. Yani ağabeyi Julian ve sadece doğum günü için gelmiş Sara Skonos'la. *Her geçen gün daha da güzelleşiyor*, diye düşündü Coriane, en yakın arkadaşını incelerken. Sara on beş yaşına geldiğinde kalıcı olarak Kraliyet Sarayı'na yerleştiği için son görüşmelerinin üzerinden aylar geçmişti. Aslında o kadar da uzun bir süre değildi ama kız şimdiden farklı, daha dokunaklı görünüyordu. Elmacıkkemikleri çıkıklaşmıştı ve teni her nasılsa, sanki kanı çekilmişçesine eskisinden daha da solgundu. Bir zamanlar parlak yıldızlara benzeyen gri gözleri karanlıktı ve gölgelerle doluydu. Ama Jacos çocuklarının yanında hep olduğu gibi, kolayca gülümsüyordu. *Aslında, Julian'ın yanında*, diye düşündü Coriane. Ağabeyi de tıpkı Sara gibi, genişçe sırtıyor ve ilgisiz bir oğlanın aklına gelmeyecek şekilde aralarında mesafe bırakıyordu. Julian hareketlerinin fazlasıyla farkındaydı ve Coriane de ağabeyinin kesinlikle farkındaydı. On yedi yaşındaki ağabeyi artık evlilik teklifinde bulunabilecek kadar büyümüştü ve Coriane de önümüzdeki aylarda bir teklif olacağından şüpheleniyordu.

Julian hediyesini paketlemekle uğraşmamıştı. Hediye kendi başına bile çok güzeldi. Kapağına Poyraz'ın Alevli Taç'ı işlenmiş, deri kaplı kitap Jacos Hanesi'nin solgun sarı ve altın rengi şeritleriyle süslenmişti. Kapağında ya da sırtında bir başlık yoktu ve Coriane sayfalarının arasında saklı bir elkitabı olmadığını da görebiliyordu. Hafifçe kaşlarını çatı.

"Aç haydi Cori," dedi Julian, Coriane kitabı az sayıdaki diğer hediyelerinin arasına fırlatmadan hemen önce. Hediyelerin

hepsi de üstü kapalı aşağılamalardan ibaretti: “sıradan” ellerini örtmesi için eldivenler, ziyaret etmeyi reddettiği sarayda giymesi için kullanışsız elbiseler ve babasının yemesini istemediği ama kendisinin çoktan açtığı bir kutu şekerleme. Yemek saatine kadar hepsi bitmiş olacaktı.

Coriane ağabeyinin söylediğini yaptı ve kitabı açtığında içinin boş olduğunu gördü. Krem renkli sayfalarında hiçbir şey yoktu. Minnettar kız kardeş rolü yapmaya zahmet etmeyerek burnunu kırıştırdı. Julian’a yalan söylemesine gerek yoktu; zaten söylerse de ağabeyi bunu hemen anlardı. Dahası, şu anda yanlarında bu davranışı yüzünden onu azarlayacak kimse yoktu. *Annem öldü, babam gitti ve Kuzen Jessamine şükürler olsun ki hâlâ uyuyor.* Julian, Coriane ve Sara kış bahçesinde yalnızlardı; tozlu bir kavanoz olan Jacos malikânesinde tıngırdayan üç boncuk gibiydiler. Kış bahçesi, Coriane’in göğsündeki hiç bitmeyen sızıyla eşdeğer genişlikte bir odaydı. Kemerli pencereler, bir zamanlar bakımlı olsa da on yıldır bir yeşerticinin eli değmediğinden karmakarışık olan bir gül korusuna tepeden bakıyordu. Yerin iyice bir süpürülmeye ihtiyacı vardı ve altın renkli perdeler tozdan ve muhtemelen örümcek ağlarıyla grileşmişti. İş lekeli mermer şöminenin üzerinde asılı resmin yaldızlı çerçevesi de uzun zaman önce satılmıştı. Çıplak tuvalden bakan adam, Coriane ve Julian’ın büyükbabaları Janus Jacos’tu ve ailesinin içinde bulunduğu durumu görse kesinlikle umutsuzluğa kapılırdı. Eski isimlerinden ve geleneklerinden faydalanan, her geçen yıl daha da azıyla idare etmek zorunda kalan fakir soylular.

Julian bir kahkaha atarak her zaman yaptığı sesi çıkardı. *Abartılı bıkkınlık*, diye düşündü Coriane. Kız kardeşine olan tavrını en iyi açıklayan ifade buydu. Ondan iki yaş küçüktü ve Julian da

ondan büyük ve daha akıllı olduğunu sık sık hatırlatırdı. Kıbarca elbette. Sanki bu bir şeyi değiştirebilirmiş gibi.

“Bu, senin bir şeyler yazman için,” diye bastırdı Julian, uzun ve ince parmaklarını sayfaların üstünde kaydırırken. “Düşüncelerini, gün içinde yaptıklarını...”

“Günlüğün ne olduğunu biliyorum,” diye yanıtladı Coriane, defteri sertçe kapayarak. Ağabeyi alınmaya gerek görmemiş, onu umursamamıştı. Julian onu herkesten daha iyi tanıyordu. *Kelimeleri yanlış kullandığım zamanlarda bile.* “Ayrıca günlerimin pek kaydetmeye değer bir tarafı yok.”

“Saçmalık. İstedğin zaman çok ilginç biri oluyorsun.”

Coriane sırttı. “Julian, şakalarında gelişme var. En sonunda sana espri yapmayı öğreten bir kitap mı buldun?” Gözleri Sara’ya kaydı. “Ya da birini?”

Julian’ın yanaklarına gümüşkan hücum ederken Sara bunu doğallıkla karşıladı. “Ben sadece bir şifacıyım, mucize yaratamam,” dedi melodik bir sesle.

Birbirine karışan kahkahaları hoş bir an boyunca malikânenin boşluğunda yankılandı. Köşedeki eski saat çalarak Coriane’in kötü kaderini duyurdu; yani Kuzen Jessamine’in her an gelebileceğini.

Julian hızla ayağa kalkarak sırık gibi bedenini esnetti ve erkeksi bir duruş aldı. Hâlâ büyümeye devam ediyordu. Diğer yandan Coriane yıllardır aynı boydaydı ve daha da uzayacağına dair hiçbir belirti yoktu. Neredeyse renksiz gibi görünen açık mavi gözlerinden, inatla omuzlarından daha aşağıya uzamayan cansız, kestane renkli saçlarına kadar her şeyiyle aleladediydi.

“Bunları istemiyorsun, değil mi?” diye sordu Julian, kız kardeşinin üzerinden uzanırken. Kutudan birkaç şeffaf şekerleme kaptı ve karşılığında eline bir şaplak yedi. *Görgü kurallarının*

canı cehenneme. Onlar benim. “Dikkatli ol,” diye uyardı Julian, “yoksa Jessamine’e söylerim.”

“Gerek yok.” Büyük kuzenlerinin, tiz bir fısıltıyı andıran sesi odanın sütunlu girişinde yankılandı. Coriane rahatsız bir tıslamayla gözlerini kapayarak Jessamine Jacos’un yok olmasını diledi. *Bunun bir anlamı yok elbette. Ben bir fısıltı değilim. Sadece hipnozum.* Kendi zayıf yeteneğini Jessamine üzerinde denemeye çalışabilirdi ama sonu hüsrarla biterdi. Jessamine çok yaşlı olsa da sesi ve yeteneği hâlâ kırbaç kadar keskin ve hızlıydı. *Eğer onu zorlarsam kendimi yüzümde bir sırtıyla yerleri silerken bulurum.*

Coriane kibar bir ifade takındı ve değerli taşlarla süslenmiş bastonuna yaslanmış kuzenine bakmak için döndü. Bu baston, evlerinde geriye kalan nadir güzelliklerden biriydi ve tabii ki en çirkine ait olmak zorundaydı. Jessamine uzun zaman önce kendi deyişiyle “zarifçe yaşlanmak” için deri şifacılarının kapısını aşındırmayı bırakmıştı. Gerçekte ise aile ne Skonos Hanesi’nin en yeteneklilerini ne de daha önemsiz ve sıradan deri şifacısı çıraklarından böyle tedavileri karşılayamayacak durumdaydı. Jessamine’in cildi sarkmış ve solup grileşmişti, kırıxık ellerinde ve boynunda mor yaşlılık lekeleri oluşmuştu. Bugün başına limon sarısı bir ipek fular sararak tek tük kalan beyaz saçlarını örtmüştü ve onunla uyumlu, dökümlü bir elbise giymişti. Elbette güvelerin yediği kısımları ustalıklı gizlenmişti. Jessamine göz yanılığları konusunda uzmandı.

“Lütfen iyi bir çocuk ol ve şunları mutfığa götür Julian, olur mu?” dedi, uzun tırnaklı eliyle şekerlemeleri göstererek. “Çalışanlar minnettar olacaktır.”

Coriane hıhlamamak için kendini zor tuttu. “Çalışanlar” dediği, Jessamine’den çok daha yaşlı, ağzında tek bir dişi olmayan

Kızıl bir uşak dışında bir aşçı ve bir şekilde tüm malikâneyi idare etmeleri beklenen iki hizmetçiden başkası değildi. Şekerlemeler onları memnun edebilirdi ama Jessamine'in aslında buna izin vermek gibi bir niyeti yoktu. *Ya çöpe atacak ya da daha büyük olasılıkla kendi odasında saklayacak.*

Yüzündeki çarpık ifadeye bakılırsa Julian da Coriane'le aynı fikirdeydi. Ama Jessamine'le tartışmak eski, kurumuş bahçedeki meyvesiz ağaçlar kadar faydasızdı.

Julian, "Elbette kuzen," dedi cenazeye gider gibi bir sesle. Bakışları özür diler gibiydi ama Coriane'inkiler kızgındı. Julian bir kolunu Sara'ya uzatıp diğeriyle de uygunsuz hediyeyi toparlar-ken gizli bir alayla ikisini seyretti. İkisi de Jessamine'in yanından kaçmak için can atıyordu ama Coriane'i geride bırakmaya da gönülsüzlerdi. Yine de odadan hızla uzaklaştılar.

Çok güzel, beni burada bırakın. Her zaman yaptığınız gibi. Coriane'i Jacos Hanesi'ne uygun bir kız evlat olarak yetiştirmeyi kendine görev edinmiş Jessamine'in ellerine terk edilmişti. Basitçe söylemek gerekirse, *sessiz* bir kız olması için.

Babaları uzun süre Jared amcanın ölümünü beklediği saraydan her geri döndüğünde de ona teslim edilirdi. Jacos Hanesi'nin reisi, Aderonak bölgesinin valisi olan amcalarının kendi çocuğu yoktu ve öldüğünde unvanı önce kardeşine, daha sonra da Julian'a geçecekti. Aslında çocukları *artık* yoktu. İkizleri Jenna ve Caspian, Gölbölgeliler Savaşı'nda öldürüldükten sonra amcasının ne kendi kanından bir vârisi ne de yaşama isteği kalmıştı. Coriane'in babasının, soylarına ait makama geçmesi an meselesiydi ve bunun için zaman kaybetmek istemiyordu. Coriane bu davranışı en hafif ifadeyle ahlaksızca buluyordu. Ağabeyi onu ne kadar kızdırırsa kızdırırsın Julian'a böyle bir şey yapmayı hayal bile edemezdi. Ke-

narda durup onun kederle kahrolmasını izleyemezdi. Bu çirkin, sevgisiz bir tutumdur ve midesini bulandırıyor. *Ama benim ailemizi yönetmek gibi bir arzum yok ve babamız hem düşüncesiz hem de çok hırslı bir adam.*

Bu kaçınılmaz yükselişi gerçekleştiği zaman babasının ne yapmayı planladığını bilmiyordu. Jacos Hanesi, geceleri onları Soylu Hane kanından başka sıcak tutan başka bir şeyleri olmaksızın durgun sulara hükmeden küçük, önemsiz bir haneydi. Ve elbette Jessamine de herkesin sanki boğulmuyormuş gibi davranmadığından emin oluyordu.

Coriane'in kuzeni, yarı yaşında birinin zarafetiyle oturdu ve bastonunu kirli zemine vurdu. "İnanılmaz," diye mırıldandı, gün ışığının huzmelerinde uçuşan tozlara bastonu savurarak. "Bu günlerde iyi hizmetçiler bulmak gerçekten çok zor."

Coriane içinden sırıtarak, *Özellikle de onlara ödeme yapamadığında*, diye dalga geçti. "Katılıyorum, kuzen. Çok zor."

"Neyse, onları boş verelim. Bakalım, Jared neler yollamış?" dedi. Pençe gibi elini uzatarak açıp kapadığında Coriane'in tüyleri diken diken oldu. Yanlış bir şey söylememek için dilini ısırdı. Bunun yerine amcasının hediyesi olan iki elbiseyi alıp Jessamine'in tünediği kanepeye yaydı.

Jessamine burnunu çekerek, elbiseleri Julian'ın antik metinleri incelediği gibi incelemeye başladı. Dikişleri ve dantelleri gözlerini kısıp süzdü, kumaşı ovaladı ve altın renkli iki elbisenin de üstündeki görünmeyen iplikleri çekti. "Uygun," dedi uzunca bir müddet sonra. "Tabii modası geçmiş. Bunların ikisi de son moda değil."

"Ne büyük sürpriz," dedi Coriane kelimeleri uzatarak.

Pat! Baston yere çarptı. "Alaycılık yok! Bu bir leydi için çok uygunsuz bir davranış."

Eh, tanıdığım her leydi bu konuda uzman görünüyor; buna sen de dahilsin. Tabii sana leydi denebilirse. Aslında Jessamine en azından on yıldır Kraliyet Sarayı'na hiç gitmemişti. Son modanın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve cin şişesinin dibini gördüğünde son kralın kim olduğunu bile hatırlamıyordu. "Altıncı Tiberias mıydı yoksa Beşinci mi? Yok, hâlâ Dördüncü, evet kesinlikle o. Eski alev *ölmek* bilmiyor." Coriane de ona kibarca *Beşinci* Tiberias tarafından yönetildiklerini hatırlatırdı.

Kral'ın veliahdı, babası öldüğünde Altıncı Tiberias olacaktı. Gerçi savaşa düşkünlüğüyle tanınıyordu ve Coriane, Prens'in taç giyebilecek kadar uzun yaşayıp yaşamayacağını merak ediyordu. Poyraz tarihi ateşli Calore gençlerinin, çoğunlukla da ikinci prenslerin ya da kuzenlerin savaşta ölmelerinin hikâyeleriyle doluydu. İçinden sessizce sırf ne olacağını görmek için Prens'in ölmesini diledi. Bildiği kadarıyla bir kardeşi yoktu ve Jessamine'in derslerine güvenecek olursa, az sayıdaki kuzeni de zayıftı. Poyraz, Gölbölgelilerle bir asırdır savaşıyordu ama ufukta kesinlikle başka bir savaş daha görünüyordu. Tahta başka bir aileyi geçirmek için Soylu Haneler arasında bir savaş. Jacos Hanesi bu meseleye dahil olmayacaktı elbette. Tıpkı Kuzen Jessamine'in varlığı gibi, ailelerinin önemsizliği de kalıcıydı.

"Pekâlâ, eğer babandan gelen haberlere inanacak olursak bu elbiseleri çok yakında kullanacaksın," dedi Jessamine elindeki hediyeleri bırakırken. Saate ya da Coriane'in varlığına aldırmadan elbisesinden çıkardığı cam şişeden koca bir yudum cin aldı. Havayı keskin bir ardıç kokusu doldurdu.

Coriane somurarak avucunda buruşturduğu yeni eldivenlerinden gözlerini kaldırdı. "Amcamın durumu kötü mü?"

Pat! "Ne kadar aptalca bir soru. Senin de bildiğin gibi, amcanın durumu yıllardır kötü."

Coriane'in yüzü gümüşkanla bembeyaz oldu. "Demek istediğim, kötüleştii mi? Durumu *daha* mı kötü?"

"Harrus öyle olduğunu düşünüyor. Jared saraydaki odasına kapanmış ve bırak idari toplantıları ya da valiler konseyini, sosyal ziyafetlere bile nadiren katılıyormuş. Baban her geçen gün onu çok daha fazla temsil ediyormuş. Tabii amcanın Jacos Hanesi'nin kasasını boşaltmakta ne kadar kararlı olduğunu belirtmeme gerek yok." Cinden bir yudum daha aldı. Bu ironi karşısında Coriane neredeyse kahkaha atacaktı. "Ne kadar da bencil."

"Evet, çok bencil," diye mırıldandı genç kız. *Doğum günümü kullamadın, kuzen.* Ama bu konunun üstünde durmadı. Asalak birinin bile olsa kendisine nankör demesi canını yakardı.

"Bakıyorum da Julian'dan bir kitap daha almışsın, ah, eldivenler de var. Mükemmel. Harrus önerimi dinlemiş. Peki ya Skonos sana ne getirmiş?"

"Hiçbir şey." *Henüz.* Sara ona beklemesini söylemişti, hediyesi diğerlerinin yanına konulabilecek bir şey değildi.

"Hediye yok mu? Yine de burada oturuyor, bizim yiyeceklerimizi yiyor, evde yer kaplıyor..."

Coriane, kadının sözlerini duymamak ve rüzgârla dağılan bulutlar gibi üstünden süzölüp gitmelerini sağlamak için elinden geleni yaptı ve dün gece okuduğu kullanma kılavuzuna odaklandı. *Piller. Birincil bataryalar kullanım sonrası atılır, ikinciller ise yeniden şarj edilebilir...*

Pat!

"Evet, Jessamine?"

Pörtlek gözlü kadın Coriane'e dik dik bakıyordu ve hissettiği hoşnutsuzluk yüzündeki her kırışıklıktan belli oluyordu. "Bunu kendi iyiliğim için yapmıyorum, Coriane."

"Eh, kesinlikle benimki için de yapmıyorsun," diye tısladı elinde olmadan.

Jessamine karga gibi bir ses çıkardı; kahkahası o kadar kuruydu ki ağzından toz bile püskürtebilirdi. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Burada oturup senin somurtmalarına ve alaycılığına sadece eğlence olsun diye katlandığımı düşünmek? Kendini o kadar önemseme, Coriane. Ben bunu kimse için değil, sadece Jacos Hanesi için, yani hepimiz için yapıyorum. Bizim ne olduğumuzu senden çok daha iyi biliyorum. Ve eskiden ne olduğumuzu da hatırlıyorum. Sarayda yaşadığımız, anlaşmalarda pazarlık yaptığımız ve Calore kralları için alevleri kadar vazgeçilmez olduğumuz zamanları. Hepsini *hatırlıyorum*. Hafızadan daha büyük bir acı ya da ceza yoktur." Bastonunu elinde döndürdü, bir parmağıyla her gece cilaladığı değerli taşları saydı; safirler, yakutlar, zümrütler ve tek bir elmas. Coriane bu bastonu ona kimin verdiğini bilmiyordu; talipleri, arkadaşları ya da ailesi olabilirdi. Ama Jessamine'in hazinesiydi ve gözleri de o mücevherler gibi parlıyordu. "Baban Jacos Hanesi'nin reisi olacak, ondan sonra da ağabeyin. Senin de bir lorda ihtiyacın olacak. Sonsuza dek burada kalmayı dilemiyorsundur umarım."

Senin gibi. Kuzeninim iması çok açıktı ve Coriane boğazındaki yumru yüzünden konuşamadığını fark etti. Sadece başını hayır dercesine sallayabilirdi. *Hayır, Jessamine, burada kalmak istemiyorum. Senin gibi olmak istemiyorum.*

"Çok güzel," dedi Jessamine. Bastonu yere son kez vurdu. "O zaman bugünkü çalışmamıza başlayalım."

O gece geç saatlerde Coriane oturup yazmaya başladı. Kalemi Julian'm hediyesinin sayfalarında adeta uçuyor, bir bıçağın kan akıtması gibi mürekkep akıtıyordu. Her şeyi yazdı. Jessamine'i, babasını, Julian'ı. İçinde, ağabeyinin onu terk edip yaklaşan kasırgayla tek başına bırakacağı korkusu vardı. Onun artık Sara'sı vardı. Yemekten önce ikisini öpüşürken yakalamıştı ve gülümserken, kahkaha atmaya çalışırken, onların kızarmış yüzlerinden ve kekeleyerek açıklama yapmalarından memnunmuş gibi davranırken aslında içten içe bir umutsuzluk hissetmişti. *Sara benim en iyi arkadaşımdı. Sara, yalnızca bana ait olan tek şeydi. Ama artık öyle değildi. Tıpkı Julian gibi Sara da ondan uzaklaşacak ve Coriane unutulmuş bir ev ve unutulmuş bir hayatın tozu içinde yapayalnız kalacaktı.*

Ama Jessamine ne kadar böbürlense ve Coriane'in sözde talipleri hakkında yalanlar söylese de yapılacak hiçbir şey yoktu. *Benimle hiç kimse evlenmeyecek; en azından benim istediğim hiç kimse.* Bu konuda hem umutsuzluğa kapılıyor hem de kabulleniyordu. *Buradan asla ayrılamayacağım, yazdı. Bu altın duvarlar benim mezarım olacak.*

Jared Jacos'a iki cenaze düzenlendi.

İlki yağmurdan puslu bir sonbahar günü Arkeon'daki saraydaydı. İkincisi ise bir hafta sonra Aderonak'taki mülkünde gerçekleştirilecekti. Naaşı aile mezarlığına, Jessamine'in bastonundaki mücevherlerden biriyle ödenmiş mermer anıtmezara gömülecekti. Zümrüt, Coriane, Julian ve yaşlı kuzenlerinin gözü önünde Doğu Arkeon'daki bir cevher tüccarına satılmıştı. Yeşil taş, yeni Lord Jacos'un ellerinden Gümüş kuyumcununkilere geçtiği sırada Jessamine bakmaya tenezzül etmemiş ve mesafesini korumuştur. *Sıradan bir tüccar*, diye düşündü Coriane. Hiçbir Hane'nin renklerini taşımasa da her yerini kaplayan mücevherleri ve kaliteli kıyafetleriyle Jacos'lardan çok daha zengindi. *Biz soylu olabiliriz ama bu adam isterse hepimizi satın alabilir.*

Aile, gelenek olduğu üzere siyah giyinmişti. Coriane bu olay için, Jacos Hanesi'nin bir düzine cenazesine katılmış Jessamine'in korkunç yas elbiselerinden birini ödünç almıştı. Bu kılık genç kıza kaşındırsa da ticari bölgeden ayrıldıkları ve Başkent Nehri'nin üstünden geçip şehrin iki yakasını birleştiren köprüye yöneldikleri sırada sakince durmayı başardı. *Kaşınmaya başlarsam Jessamine ya azarlar ya da bir tokat atar.*

Bu, Coriane'in başkente ne ilk ne de onuncu geliyordu. Aslında Jacos Hanesi'nin sözde gücünü herkese göstermek için amcasının emriyle buraya sık sık gelmişti. Ancak bu çok aptalca bir düşünceydi. Aileleri fakir olmakla kalmıyordu, aynı zamanda küçüktü de, özellikle ikizler gittikten sonra iyice zayıflamışlardı. Iral, Samos, Rhambos ya da diğer haneler gibi geniş soyağaçları yoktu. Verimli soylar, çok geniş akraba bağlarının yoğun yükünü taşıyabiliyordu. Soylu Haneler olarak, hem asalet hem de yönetimdeki hiyerarşideki konumları açıkça belirlenmişti. Ama bu durum Jacos'lar için geçerli değildi; tabii Coriane'in babası Harrus, Kral'a ve diğerlerine kendi değerini kanıtlamanın bir yolunu bulamazsa. Coriane, bunun mümkün olmadığını düşünüyordu. Aderonak, Gölölge sınırında bir avuç insanın yaşadığı ve ağaçlarını kimsenin kesmeye ihtiyaç duymadığı kuytu bir orman bölgesiydi. Madenleri, değirmenleri hatta bereketli tarlaları bile yoktu. Dünyanın onlara ait olan köşesinde işe yarar hiçbir şey bulunmuyordu.

Coriane bol gelen, yüksek yakalı elbisesi modaya uygun olmasa bile en azından düzgün görünsün diye beline altın rengi bir kuşağı sımsıkı sarmıştı. Kendi kendine saraydaki fısıltıların ve onu bir böcekmiş, hatta daha da kötüsü bir *Kızıl'mıs* gibi inceleyen diğer genç leydilerin alaylarının umurunda olmadığını söylüyordu. Hepsini nefeslerini tutmuş, Kraliçedenemesi'yle ilgili bir

haber bekleyen, zalim ve aptal kızlardı. Ama tabii ki bu doğru değildi. Öyle ya, Sara da onlardan biriydi. Lord Skonos'un kızıydı, şifacı olmak için eğitiliyordu ve yetenekleriyle çok başarılı olacağı belliydi. Böyle giderse kraliyet ailesine hizmet edebilirdi.

Bir keresinde Sara, aylar önceki bir ziyaretinde Coriane'e, *Ben bunu istemiyorum*, diyerek içini dökmüştü. *Hayatımı kâğıt kesikleri ve göz çevresi kırıksıklıklarını iyileştirerek geçirmem büyük bir kayıp olur. Yeteneklerim Boğaz'daki siperlerde ya da Korviyum'daki hastanelerde çok daha faydalı olur. Biliyorsun, oralarda her gün askerler ölüyor. Benim gibi insanlar burada kaldıkları için Göl-bölge bombalarıyla, kurşunlarıyla hem Gümüşler hem Kızıllar kan kaybından ölüyor.*

Bunları hiç kimseye söyleyemezdi, hele ki lord babasına asla. Bu gibi sözler gece yarısına, iki kızın birbirlerine korkmadan hayallerini anlatabildikleri zamanlara daha uygundu.

Böyle bir gecede, Coriane en iyi arkadaşına, "Ben bir şeyler yaratmak istiyorum," demişti.

"Ne gibi şeyler Coriane?"

"Jetler, zeplinler, taşıtlar, ekranlar... fırınlar! Bilmiyorum Sara, bilmiyorum. Sadece... sadece bir şey yapmak istiyorum."

O zaman Sara dişleri ince bir ay ışığı huzmesiyle parıldayarak gülümsemişti. "Hayatında bir şeyler başarmaktan bahsediyorsun, değil mi Cori?"

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yok."

"Julian'ın senden neden bu kadar hoşlandığını anlayabiliyorum."

Bu sözle Sara hemen sessizleşmişti ve bir süre sonra uykuya dalmıştı. Ama Coriane gözlerini açık tutmuş, duvarlardaki gölgeleri izleyerek düşüncelere dalmıştı.

Şimdi, köprüde, rengârenk kargaşanın içinde dikilirken de aynısını yapıyordu. Soylular, vatandaşlar, tüccarlar soğuk tenleri, yavaş tempoları, gözleri ne renk olursa olsun sert ve karanlık bakışlarıyla önünde süzülüyor gibiydi. Sabah vakti büyük bir hırs la içiyorlardı; bir adam suyu mideye indirirken diğerleri susuzluktan ölüyordu. Diğerleri tabii ki de onları işaretleyen bilek bantlarıyla Kızılıardı. Aralarındaki hizmetçiler, bazılarında hizmet ettikleri Hane'nin renklerini taşıyan şeritler bulunan üniformalar giymişti. Emirleri yerine getirip işlerini yapmak için acele ederlerken hareketleri kararlı, bakışları ilerideydi. *En azından bir amaçları var,* diye düşündü Coriane. *Benim aksime.*

Aniden rüzgârda savrulan bir yaprak gibi uçup gitmemek ya da suya atılan bir taş gibi batmamak için en yakındaki sokak lambasını kavrayıp kollarını dolamak istedi. Uçmak ya da boğulmak ya da ikisinden birden kurtulmak için. Bambaşka bir gücün iradesiyle bir yerlere sürüklenmemek için. Kendi kontrolü dışında.

Julian'ın eli bileğine dolandı ve koluna girmesi için onu zorladı. Coriane, *O da iş görür,* diye düşündü ve içindeki gerginlik bir miktar azaldı. *Julian beni burada tutar.*

Daha sonrasında resmi cenazenin küçük bir kısmını, çoktan mürekkep lekeleri ve çarpılarla dolmuş olan günlüğüne kaydetti. Gerçi dilbilgisi de yazarlığı gibi gittikçe iyileşiyordu. Jared amcanın cesedini, mumyalama işlemi için tüm kanı çekildiğinden teninin aydan daha beyaz göründüğünü yazmadı. Babasının dudaklarının ona ihanet edercesine, ağabeyinin ölümünden duyduğu acıyı gözler önüne sererek nasıl kıpırdandığını da yazmadı. Sadece tören sırasında dinen yağmuru ya da saygılarını sunmaya gelen lordları da anlatmadı. Hatta Kral'ın varlığından veya çatık koyu kaşlarıyla, karanlık bir ifadeyle duran oğlu Tiberias'tan bile bahsetmedi.

Amcam öldü, yazdı tüm bunların yerine. Ve nedense, bir şekilde ona imreniyorum.

Her zaman yaptığı gibi, işi bittiğinde günlüğü yatağının altına, diğer hazinelerinin yanına sakladı ki bunlar bir kutu dolusu aletten oluşuyordu. Hepsini terk edilmiş bahçıvan kulübesinden almıştı ve dikkatlice saklıyordu. İki tornavida, hassas bir çekiç, bir çift kargaburun pense ve kullanılmamaktan neredeyse paslanmış bir cıvata anahtarı. *Neredeyse*. Bir köşede duran, kimsenin özlemeyeceği antika bir lambadan dikkatlice sökülmiş bir makara ince teli bile vardı. Malikâne gibi, Batı Arkeon'daki bu evleri de çürümeye yüz tutmuştu. Ayrıca rutubetliydi de; yağmur fırtınalarında, eski duvarlar adeta damlayan mağaranın duvarlarına dönüşüyordu.

Jessamine kapıyı açtığı anda Coriane'in üstünde hâlâ altın rengi kuşaklı siyah elbisesi vardı ve kirpiklerinde biriken damlaların yağmur olduğuna kendi kendini ikna etmekle meşguldü. Kadın tabii ki yakınmak için bir anda içeri dalmıştı. Jessamine'in tedirginliğe düşmeyeceği bir ziyafet söz konusu olamazdı; hele ki sarayda veriliyorsa. Kısıtlı süre ve imkânlarla bile sanki hayatı buna bağlıymışçasına, Coriane'i mümkün olduğunca düzgün göstermeye çalışmıştı. *Belki de hayatı buna bağlıdır. Ne kadar hayatı kaldıysa artık. Belki de sarayın soylu çocuklar için yeni bir görgü kuralları eğitmenine ihtiyacı vardır ve benimle mucizeler yaratmasının ona bu pozisyonu kazandıracağını umuyordur.*

Jessamine bile gitmek istiyor.

"İşte, bu hiç olmadı," diye mırıldandı ve Coriane'in gözyaşlarını bir mendille sildi. Daha sonra siyah bir kalem çekerek gözlerini belirginleştirdi. Eflatun bir ruju yanaklarına sürüp dağıtarak elmacık kemiklerini ortaya çıkardı. Coriane rujunu dişlerine ya da

su bardağına bulaştırmamayı asla başaramadığından dudaklarına bir şey sürmedi. "Sanırım bu iş görür."

"Evet, Jessamine."

Yaşlı kadın, kendine itaat edilmesinden hoşnut olsa da Coriane'in tavrı karşısında bir an duraksadı. Kız belli ki cenaze töreninin ardından üzgündü. "Sorun ne, çocuğum? Elbisen mi?"

Bu rezil saraydaki ziyafetler ya da solmuş siyah ipekten elbiseler umurunda değil. Bunların hiçbirini umursamıyorum. "Hiçbir şey, kuzen. Sanırım sadece acıktım." Coriane en kolay kaçıışı seçti ve bir kusurunu gizlemek için diğerini ortaya attı.

"Renklerim aşkına, iştahın fazla yerinde," dedi gözlerini devirerek. "Unutma, tıpkı bir kuş gibi zarıfçe yemen gerekiyor. Ta-bağında her zaman yemek olmalı. Pıt, pıt, *pıt...*"

Pıt pıt pıt. Kelimeler Coriane'in kafatasına çakılan çiviler gibiydi. Ama yine de gülümsemek için kendini zorladı. Dudak köşelerinin kıvrılması kelimeler gibi, yağmur gibi ve köprüden beri peşini bırakmayan düşme hissi gibi canını yaktı.

Julian ve babaları alt kattaydı, şöminedeki ateşe iyice yaklaşmış, onları bekliyorlardı. Omuzlarından kalçalarına çaprazlama uzanan soluk altın rengi kuşakları ve siyah takım elbiseleri birbirinin aynıydı. Lord Jacos kuşağına yeni takılmış rozete çekinerek dokundu; yıpranmış altın rozet, Haneleri kadar eskiydi. Diğer valilerin mücevherleri, madalyonları ya da armalarıyla kıyaslanamazdı bile ama şu an için yeterliydi.

Julian, Coriane'in bakışlarını yakaladı ve tam ona göz kırpacakken kardeşinin mahzun havasını görünce duraksadı. Ziyafet alanına kadar onun yanından ayrılmadı, kiraladıkları aracın içindeyken elini bırakmadı ve Sezar Meydanı'nın devasa kapılarından geçerken koluna girdi. Varış noktaları olan Beyazates Sarayı sol

tarafıta göz alabildiğine uzanıyor, şimdi soylularla dolmuş olan meydanın güney tarafını bütününüle kaplıyordu.

Jessamine yaşına rağmen heyecanla doluydu, gülümsemeyi ve yanından geçen herkese başıyla selam vermeyi unutmuyordu. Hatta el bile sallıyor, altın rengi ve siyah elbisesinin geniş kollarını havada uçuşturuyordu.

Giyisilerle iletişim, diye düşündü Coriane. *Ne kadar da aptalca. Tıpkı sonunda Jacos Hanesi'nin daha çok rezil olup çökeceği bu oyun gibi. Kaçınılmaz olanı neden erteliyoruz? Neden sonunu getiremeyeceğimiz bir yarışa giriyoruz?* Bunu anlayamıyordu. Devre sistemlerini, yüksek sosyetei anladığından çok daha iyi kavrıyordu ve ikincisinden umudunu tamamen kesmişti. Poyraz sarayının ya da kendi ailesinin bile bir anlamı yoktu. Hatta Julian'ın bile.

"Babamdan ne istediğini biliyorum," diye mırıldandı, çenesini ağabeyinin omzuna yaslamaya özen göstererek. Sesi, Julian'ın ceketiiyle boğuklaşmıştı ama ağabeyinin onu duymadığını iddia edebileceği kadar değildi.

Julian'ın, ellerinin altındaki kasları gerginleşti. "Cori..."

"Bunu tam olarak anlamadığımı itiraf etmeliyim. Senin..." Duraksadı. "Artık saraya taşınmamız gerekecekken senin Sara'yla birlikte olmak isteyeceğini düşünmüştüm."

Babamın sağ kolu olup lordluk öğrenmek yerine Delfi'ye gitmek ve biliminsanlarıyla çalışıp harabelerde kazı yapmak için izin aldım. Bunu neden yaptın? Neden Julian? Ve en kötü soru da... soracak gücü bulamadığı soru: *Sen de beni nasıl terk edebilirsin?*

Ağabeyi derin bir nefes aldı ve tutuşunu sıkılaştırdı. "İstiyordum... İstiyorum. Ama..."

"Aması ne? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hiçbir şey olmadı. İyi ya da kötü," diye eklediğinde ağabeyinin sesinde gizli bir gülümseme hissetti. "Burada babamla kalırsam Sara'nın da saraydan asla ayrılmayacağını biliyorum. Bunu ona yapamam. Burası... Onu bu yılan yuvasına hapsedemem."

Coriane ağabeyinin asil, bencillikten uzak, aptal kalbi için üzüldü. "O zaman onun cepheye gitmesine izin vereceksin."

"Benim *izin* vermek gibi bir durumum yok. Kendi kararlarını kendi verebilmeli."

"Peki ya babası, Lord Skonos bunu kabul etmezse?" *Ki kesinlikle etmeyecek.*

"O zaman planlandığı gibi onunla evlenirim ve onu da yanımında Delfi'ye götürürüm."

"Her zaman bir planın var."

"Bunun için çabaladığımı kesin."

Ağabeyi ve en iyi arkadaşının *evlenmesi* fikriyle hissettiği mutluluğa rağmen o tanıdık acı Coriane'in içini sıızlatıyordu. *Onlar birlikte olacaklar ve sen yapayalnız kalacaksınız.*

Sisli yağmura rağmen aniden parmaklarını sıkı tutan Julian'ın parmakları ılıktı. "Ve tabii ki seni de yanıma aldıracağım. Seni yanında sadece babam ve Jessamine'le birlikte Kraliyet Sarayı'yla yüzleşmeye terk edeceğimi mi sandın?" Kardeşinin yanağını öptü ve göz kırptı. "Benim hakkımda biraz daha iyi düşünebilirsin, Cori."

Ağabeyinin hatırına kendini zorladı ve yüzüne sarayın ışıklarında parıltıyan, aydınlık, geniş bir gülümseme yayıldı. Ama parıltıyı içinde hissetmiyordu. *Julian nasıl hem bu kadar akıllı hem de bu kadar aptal olabilir?* Bu düşünce onu önce şaşırttı, sonra üzdü. Babaları Julian'a Delfi'ye gitmesi için izin verse bile Coriane'e asla müsaade edilmezdi. O bir dâhi, baştan çıkarıcı ya da güzel bir genç kız veya savaşçı değildi. Faydası, sadece yapacağı

evlilikle yani ittifakla olacaktı ve bunu ağabeyinin kitaplarında ya da koruması altında bulamazdı.

Beyazateş Sarayı, Calore Hanesi'nin renkleriyle donatılmıştı; kaymaktaşı sütunların hepsi siyah, kırmızı ve altın renkleriyle bezenmişti. Pencereleler, içeride yanan ışıklarla göz kırpyordu ve uğuldayan partinin sesleri, alevli maskeleri ve pelerinleriyle Kral'ın kendi Gözcüleri tarafından korunan ana giriş kapısından dışarı sızıyordu. Hâlâ Julian'ın elini tutarken Gözcülerin yanından geçen Coriane kendini bir leydi gibi değil, hüccresine götürölen bir mahkûm gibi hissediyordu.

Coriane yemeğini azar azar yiyebilmek için elinden geleni yaptı.

Aynı zamanda altın kaplama çatallardan birkaçını cebine atmamak için de kendisiyle savaştı. Keşke Merandus Hanesi'nin tam karşısında oturmasalardı. Hepsi de akıl okuyabilen fısıltılardı ve büyük olasılıkla Coriane'in niyetini çoktan biliyorlardı. Sara ona birileri zihnine girerse bunu anlayabileceğini söylemişti ve Coriane de dimdik, sert bir şekilde duruyor, dikkatini kendi bey-ninden ayırmamaya çalışıyordu. Bu durum onu sessizleştirmişti ve bembeyaz olmuş yüzüyle, sadece didiklediği ama yiyemediği yemekle dolu tabağına bakıyordu.

Julian onun dikkatini dağıtmaya çalışmıştı; Jessamine de ama kadın bunu tamamen farkında olmadan yapmıştı. Lord ve Leydi Merandus'a birbirinin aynısı kıyafetlerinden (ikisi de yıldızlarla

dolu, lacivert bir gece gökyüzü gibi parıldayan bir takım elbise ile bir gece elbisesi), atalarından kalma topraklarının getirilerine kadar (çoğu Limankent'teydi ve içinde Mutlu Kent isimli bir teknik kenar mahalleyi de bulunduruyordu ki Coriane orasının pek de mutlu olmadığını biliyordu) her şey hakkında iltifat etmek için aşırı hevesliydi. Merandus'lar, Jacos Hanesi'ni görmezden gelmeye kararlıydılar; dikkatlerini kendilerinden ve kraliyet ailesinin yemek yediği yükseltilmiş ziyafet masasından ayırmıyorlardı. Coriane de elinde olmadan o tarafa baktı.

Poyraz'ın Kralı Beşinci Tiberias doğal olarak en ortada oturuyordu; gösterişli sandalyesinde uzun ve dimdikti. Siyah üniforması, hepsi de büyük titizlikle işlenmiş ve düzgün duran kırmızı ipekler ve gümüş şeritlerle süslenmişti. Yakışıklı olmaktan öte, sıvı altın renginde gözleri ve şairleri bile ağlatabilecek elmacıkkemikleriyle çok güzel bir adamdı. Ona daha da soylu bir hava katan grileşmiş sakalına bile titizlikle şekil verilmişti. Jessamine'in anlattığına göre Kraliçedenemesi, onun kraliçesi olabilmek için rekabet eden leydilerin kan gölüne dönmüştü. Hiçbiri Kral'ın onları asla sevmeyeceği gerçeğini umursamıyordu. Sadece onun çocuklarının annesi olmak, güvenini kazanmak ve kendilerine ait bir taca sahip olmak istiyorlardı. Lerolan Hanesi'nden bir imha olan Kraliçe Anabel bunu başarmıştı. Kral'ın solunda oturuyor, tek oğluna bakarken gülümsüyordu. Askeri üniformasının boynu açıktı ve patlayıcı yeteneğiyle uyumlu renklerdeki kırmızı, turuncu ve sarı mücevherlerle süslü kolyesini açığa çıkarıyordu. Tacı küçük ama dikkat çekiciydi; pembe altından bir şeridin üstüne işlenmiş siyah mücevherleri, Kraliçe'nin her hareketiyle parılıyordu.

Kral'ın metresinin başında da benzer bir taç vardı ama onun-kinde mücevherler yoktu. Gerçi genç adam bunu umursamıyormuş

gibi görünüyordu ve parmakları Kral'ın parmaklarına dolanmış olarak otururken yüzünde aşırı parlak bir gülümseme vardı. Iral Hanesi'nden Prens Robert. Tek bir damla bile kraliyet kanı taşınamasına rağmen Kral'ın emirleri doğrultusunda onyıllardır bu unvana sahipti. Tıpkı Kraliçe gibi o da siyah üniformasını, abanoz rengi saçlarını ve kusursuz bronz tenini daha da çarpıcı gösteren ve hanesinin mavi, kırmızı renklerindeki mücevherlerle süslü bir kolye takıyordu. Ahenkli bir kahkahası vardı ve ziyafet salonunun gürültüleri arasından bile duyulabiliyordu. Coriane adamın nazik göründüğünü düşündü ki bu, sarayda özellikle de bu kadar uzun süre yaşamış biri için tuhaf bir durumdu. Bu Coriane'i biraz da olsa rahatlattı; ta ki adamın sert ve dimdik oturan, öldürücü gülümsemeler ve keskin bakışlarla etrafı süzen hanesini görene dek. Coriane isimlerini anımsamaya çalışsa da sadece Iral Hanesi'nin reisi olan, Robert'ın kız kardeşi Leydi Ara'nınkini hatırlayabilmişti. Sanki ona baktığını hissetmiş gibi, Ara'nın koyu renkli gözleri onunkileri bulduğunda Coriane bakışlarını başka tarafa çevirmek zorunda kaldı...

Ve Prens'e baktı. Bir gün Altıncı Tiberias olacaktı ama şimdi sadece Tiberias'tı. Julian'ın yaşlarında, genç bir adamdı; çenesinde babasınıninkine benzeyen ama daha düzensiz, hafif bir sakalı vardı. Hızla doldurulan boş kadehine ve yanaklarına hücum etmiş gülmüşkane bakılırsa şarap içmeyi seviyordu. Coriane onu amcasının cenazesinde, mezarın yanında metanetle duran saygılı bir delikanlı olarak hatırlıyordu. Şimdiyse Prens rahatça gülümsüyor ve annesiyle şakalaşıyordu.

Prens'in gözleri bir an onunkileri buldu ve Kraliçe Anabel'in omzunun üstünden eski elbiseli Jacos kızına baktı. Şarabına ve

maskaralıklarına geri dönmeden önce kızın bakışlarına karşılık olarak başıyla hafifçe selam verdi.

“Kraliçe’nin buna izin verdiğine inanamıyorum,” dedi bir ses, masanın karşısından.

Coriane döndü ve karşısında, kraliyet ailesine bakan Elara Merandus’u gördü. Kızın keskin ve çekik gözleri hoşnutsuzlukla kısılmıştı. Tıpkı ailesininkiler gibi Elara’nın da kıyafeti üzerine beyaz mücevherlerin işlendiği lacivert ipektendi; gerçi elbise yerine kolları pelerin gibi yırtmaçlı, belden bağlamalı bir bluz vardı. Uzun ve dümdüz saçları, bir omzunun üzerinden sarı bir perde gibi aşağı iniyor ve kulağındaki parlak kristalleri göz önüne seriyordu. Kızın geri kalan her yeri de aynı özenli mükemmellikteydi. Uzun, koyu kirpikler; porselenden daha açık ve pürüzsüz bir cilt; sarayın mükemmelliğine yaraşan, ıslıl ıslıl bir zarafet. Zaten utangaç bir genç kız olan Coriane belindeki altın rengi kuşağı çekiştirdi. Saraydan çıkıp şehirdeki evlerine yürümekten başka hiçbir şey istemiyordu.

“Sana söylüyorum, Jacos.”

“Şaşırdığım için beni bağışla,” dedi Coriane, sesinin titremesi için elinden geleni yaparak. Elara nezaket benzeri huylarıyla tanınan biri değildi. Güçlü bir lordun kızı olmasının dışında, Coriane fısıltı kız hakkında çok az şey bildiğini fark etti. “Neden bahsediyordun?”

Elara parlak mavi gözlerini bir kuğu zarafetiyle devirdi. “Kraliçe’den tabii ki. Masasını kocasının fahişesiyle nasıl paylaşabildiğini anlayamıyorum, hele ki ailesi de yanındayken. Bu çok bariz bir aşağılama.”

Coriane yeniden Prens Robert’a göz attı. Varlığı Kral’ı yatıştırıyor gibi görünüyordu ve Kraliçe buna karşılığa bile, hiç belli

etmiyordu. Gördüğü kadarıyla kraliyet ailesinin taç giymiş üç ferdi de birbiriyle fısıldaşarak nazikçe sohbet ediyordu. Ama veliaht prens ve onun şarap kadehi görünürde yoktu.

"Ben buna asla izin vermezdim," diye devam etti Elara, tabağını ileri iterek. Tabak boştu, içindeki her şeyi yemişti. *En azından yemeğinin tamamını yiyecek cesareti var.* "Ayrıca orada oturan metresinki yerine benim Hanem olurdu. Bu sadece Kraliçe'nin hakkı, başka kimsenin değil."

Demek ki Elara da Kraliçedenemesi'nde yarışacak.

"Elbette ki yarışacağım."

Coriane aniden buz gibi bir korkuyla sarsıldı. *Acaba Elara?..*

"Evet." Elara'nın yüzünde kötücül bir gülümseme vardı.

Bu Coriane'in içinde bir şeyleri tutuşturdu, yaşadığı şokla neredeyse sandalyesinden düşecekti. Hiçbir şey hissetmemiştii, zihninde Elara'nın düşüncelerini okuduğunu belirten hafif bir okşama bile olmamıştı. "Ben..." diye kekeleydi. "İzninle." Ayağa kalktığı anda bacaklarının kendisine ait olmadığını hissediyordu; on üç çeşit yemeğin servis edildiği ziyafet boyunca oturmaktan uyumuştı. Ama neyse ki ona hâlâ itaat ediyorlardı. Devamlı, *Boşluk, boşluk, boşluk, boşluk,* diye düşünüyor ve zihninde beyaz duvarlar, beyaz kâğıtlar ve beyaz bir boşluk hayal ediyordu. Elara ise sadece seyrediyor, Coriane'in zihninin içinde kıkırdıyordu.

Julian'ın, "Cori?.." diye seslendiğini duydu ama ne ağabeyi ne de olay çıkmasını istemeyen Jessamine onu durdurdular. Babasının ise dikkatini bile çekmemiştii; adam Lord Provos'un anlattığı bir şeyle daha çok ilgileniyordu.

Boşluk boşluk boşluk boşluk.

Adımları dengeliydi; ne çok hızlı ne de çok yavaştı. *Ne kadar uzağa gitmem gerekiyor?*

Elara'nın alaycı mırıltısı zihnine, *Çok daha uzağa*, dedi. Bunun yarattığı hisle Coriane neredeyse tökezleyecekti. Ses, çevresindeki her şeyde ve içinde yankılanıyordu; pencerelerden kemiklerine kadar, tepedeki avizelerden kulaklarında gümbürdeyen kana kadar. *Daha uzağa, Jacos.*

Boşluk boşluk boşluk boşluk.

Bu sözcükleri kendi kendine, ateşli bir duaymışçasına fısıldayıp durduğunu ancak ziyafet salonundan çıkıp koridordan ve buz desenli cam kapılardan geçince fark etti. Kapının ardında, yağmur ve hoş çiçek kokuları yayan bir bahçe belirdi.

"Boşluk, boşluk, boşluk, boşluk," diye mırıldandı son bir kez daha ve bahçenin iç taraflarına doğru yürüdü. Dalları birleşerek kemer yapan manolya ağaçları, beyaz çiçeklerden ve yemyeşil yapraklardan oluşan bir tacı andırıyordu. Yağmur artık neredeyse dinmişti ve Coriane fırtınanın son damlalarından korunmak için ağaçlara daha da yaklaştı. Hava beklediğinden serindi ama Coriane bunu hoşnutlukla karşıladı. Elara artık kafasının içinde değildi.

İç geçirerek ağaçların altındaki taş bir banka oturdu. Banka oldukça serindi, bu yüzden kollarını bedenine sardı.

"Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi kalın bir ses, sözcükler ağzından ağır ağır ve zorlukla çıkmıştı.

Coriane, gözleri kocaman açılarak hızla döndü. Elara'nın peşine düştüğünü ya da Julian'ın veya ani çıkışı yüzünden onu azarlamak isteyen Jessamine'in geldiğini sandı ancak birkaç metre ötede duran kişi bunlardan hiçbirini değildi.

"Majesteleri," dedi Coriane, düzgünce reverans yapabilmek için ayağa fırlayarak.

Karanlığın içinde keyfi yerinde görünen Veliaht Prens Tiberias, bir elinde kadehi, diğer elinde yarısı boşalmış şişeyle genç kızın

başında dikiliyordu. Coriane'in yaptığı yarım yamalak reveransı izledi ve usule uygunsuzluğu hakkında tek kelime etmeyecek nezaketi gösterdi. "Bu kadarı yeter," dedi sonunda ve doğrulması için kıza işaret etti.

Coriane aceleyle ona söylenileni yaptı ve Prens'le yüz yüze gelmek için doğruldu. "Peki, Majesteleri."

"Bir kadeh alır mıydınız leydim?" diye sordu, gerçi kadehi çoktan doldurmaya başlamıştı. Hiç kimse Poyraz'm bir prensinden gelen bir teklifi reddedecek kadar aptal olamazdı. "Paltonun yerini tutmaz ama bu da sizi yeterince ısıtacaktır. Bu gibi etkinliklerde viski olmaması büyük talihsizlik."

Coriane kendini zorlayarak başıyla onayladı. "Talihsizlik, evet," diye tekrarladı, kahverengi içkiden hayatı boyunca tek bir yudum bile almamasına rağmen. Titreyen elleriyle kadehi alırken parmakları bir anlığına Prens'inkilere değdi. Genç adamın teni, güneşte kalmış bir taş gibi sıcaktı ve aniden onun ellerini tutma ihtiyacı hissetti. Ama bunun yerine şarabından büyük bir yudum aldı.

Prens de ona uyarak şişeden bir yudum içti. Genç adam içkisini yutarken kalkıp inen âdemelmasına bakan Coriane, *Ne kadar kaba*, diye düşündü. *Ben böyle bir şey yapsam, Jessamine derimi yüzerdi.*

Prens yanına oturmadı ama aralarındaki mesafeyi korudu; böylece genç kız onun sıcaklığını belli belirsiz hissedebiliyordu. Bu nemli ortamda bile kanının sıcak aktığını anlayabiliyordu. Bu kadar dar bir takım elbiseyi terlemeden nasıl giyebildiğini merak etti. Bir yanı onun yanına oturmasını ve böylece sıcaklık yeteneğinden faydalanabilmeyi diledi. Ama bu, ikisi için de çok uygunsuz olurdu.

"Jared Jacos'un yeğenisiniz, değil mi?" Ses tonu kibardı, iyi eğitimliydi. Büyük ihtimalle doğduğundan beri bir görgü kuralları hocasıyla çalışıyordu. Sorusunun cevabını beklemedi. "Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkürler. Adım Coriane," dedi ve Prens'in bunu sormadığını fark etti. *Prens sadece cevabını bildiği soruları sorar.*

Genç adam onaylarcasına başını eğdi. "Evet. Ve ben kendimi tanıtarak ikimizi de aptal yerine koymayacağım."

Uygunsuz kaçacağını bilmesine rağmen, Coriane gülümsemediğini hissetti. Ne yapacağını bilemeyerek şarabından bir yudum daha aldı. Gelecekteki kral bir yana, Jessamine ona Calore Hanesi'nin soylularıyla bile nasıl sohbet edileceğini öğretmemiştir. Tek hatırlayabildiği, *Sadece seninle konuşulduğu zaman konuş,* olduğu için dudaklarını sımsıkı kapayarak ince bir çizgi haline gelene dek birbirine bastırdı.

Tiberias bunu gördüğünde açıkça kahkaha attı. Belki henüz tamamen sarhoş değildi ama fazlasıyla eğlenmiş görünüyordu. *"Bütün sohbetleri yönlendirmek zorunda kalmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?"* diyerek kıkırdadı. "Robert'la ve ailemle herkesten daha fazla konuşuyorum çünkü onlarla konuşmak, insanların ağzından iple laf almaktan daha kolay."

Coriane içinden, *Ah, yazık,* diye cevabı yapıştırdı. En ağırbaşlı sesiyle, "Bu çok kötü," dedi. "Belki de kral olduğunuzda sarayın görgü kurallarıyla ilgili bazı değişiklikler yaparsınız."

"Çok zahmetli bir iş olur," diye mırıldandı Prens, şarabından bir yudum daha içerken. "Ayrıca olup bitenlerin yanında çok da önemsiz bir mesele. Farkındaysanız bir savaşın içindeyiz."

Haklıydı. Şarap onu bir miktar ısıtmıştı. "Savaş mı?" dedi. "Nerede? Ne zaman? Bununla ilgili hiçbir şey duymadım."

Prens başını hızla ona çevirdiğinde Coriane'in onun tepkisine sırtıttığını gördü. Yeniden kahkaha atarak şişesini genç kıza doğru eğdi. "Beni bir an kandırdınız, Leydi Jacos."

Sırtmayı sürdürerek banka doğru ilerleyip kızın yanına oturdu. Dokunacak kadar yakın değildi ama yine de Coriane'in oyuncu havası dağıldı ve kaskatı kesildi. Prens ise bunun farkında değilmiş gibi davranıyordu. Coriane de sakin ve dengeli durabilmek için elinden geleni yaptı.

"Ben yağmurun altında içiyorum çünkü ailem tüm sarayın önünde sarhoş olmamdan hoşlanmıyor." İçindeki kızgınlıkla sıcağı yükselerek nabız gibi atmaya başladı. Coriane, içine işleyen soğuk havadan kurtulmanın getirdiği hisle mutlu oldu. "Peki ya sizin mazeretiniz ne? Durun, bekleyin, ben tahmin edeyim. Hımm... Merandus Hanesi'yle aynı masadaydınız, değil mi?"

Coriane dişlerini gıcırdatarak başıyla onayladı. "Masaları düzenleyen her kimse, benden nefret ediyor olmalı."

"Parti planlayıcıları annemden başka hiç kimseden nefret etmiyorlar. Dekorasyonlar, çiçekler ya da oturma planlarıyla ilgilenmez, bu yüzden kraliçelik görevlerini ihmal ettiğini düşünüyorlar... Elbette, bu tam bir saçmalık," diye ekledi aceleyle. Şaraptan bir yudum daha aldı. "Savaş konseyi toplantılarına babamdan daha çok katılır ve onun yerine de eğitimler alır."

Coriane göğsünde pırıltılı madalyalarıyla üniformasının içindeki Kraliçe'yi düşündü. "Çok etkileyici bir kadın," dedi, başka ne söyleyebileceğini bilemeyerek. Zihni yeniden kraliyet ailesine tiksinererek bakan ve Kraliçe'nin sözde teslimiyetinden iğrenen Elara Merandus'a kaydı.

“Kesinlikle.” Prens’in gözleri kızın boş kadehine çevrildi. “Biraz daha ister misiniz?” diye sordu. Bu sefer gerçekten de bir cevap bekliyordu.

“İstememeliyim,” dedi Coriane, kadehini banka koyarak. “Aslında, içeri dönmem gerekiyor. Jessamine, yani kuzenim, bana yeterince öfkelenmiştir.” *Umarım tüm gece bana nutuk çekmez.*

Tepelerindeki gökyüzü simsiyah olmuş, bulutlar uzaklaşıp yağmuru da götürmüş ve parlak yıldızları ortaya çıkarmıştı. Coriane, Prens’in yakıcılık yeteneğiyle etraflarında oluşan hoş sıcaklıktan ayrılmaya gönülsüzdü. Sakince derin bir nefes aldı, manolya ağaçlarının kokusunu son bir kez içine çekti ve kendini zorlayıp ayağa kalktı.

Tiberias da hâlâ görgü kurallarına özen gösterdiğinden onunla birlikte ayağa fırladı. “Size eşlik edeyim mi?” diye sordu her beyefendinin soracağı gibi. Ama Coriane gözlerindeki isteksizliği gördü ve elini salladı.

“Hayır, ikimizi de cezalandırmaya niyetim yok.”

Bunu duyan Prens’in gözleri parladı. “Cezadan bahsetmişken... eğer Elara size yeniden fısıldarsa, siz de ona aynı nezaketle karşılık verin.”

“Nasıl... onun olduğunu nasıl bildiniz?”

Prens’in duyguları yüzünden fırtına bulutları gibi geçti; çoğu Coriane için yabancıydı. Ama öfkeyi kesinlikle tanımıştı.

“O da herkes gibi yakında babamın Kraliçedenemesi için çağrı yapacağını biliyor. Düşmanlarını ve avlarını öğrenmek için her bekâr kızın kafasına sızdığından hiç şüphem yok.” Neredeyse saldırgan bir hızla şişeyi kafasına dikip şarabı bitirdi ama şişe uzun süre boş kalmadı. Bileğinde bir şeyden sarı-beyaz kıvılcımlar çıktı. Kıvılcımlar aleve dönüşerek yeşil şişenin içine aktı ve

içindeki son alkol damlalarını tutuşturdu. “Bana onun tekniğinin çok keskin, neredeyse mükemmel olduğu söylendi. O istemezse, zihninizde olduğunu bile anlayamazmışsınız.”

Coriane boğazını yakan safra tadını aldı. Tiberias’m bakışlarından kaçabilmek için gözlerini şişedeki aleve dikti. Şişe gözlerinin önünde sıcaklıkla çatladı ama parçalanmadı. “Evet, “dedi kısık sesle. “Hiçbir şey hissetmiyorsun.”

“Pekâlâ, siz de bir hipnozsunuz, değil mi?” Prens’in sesi aniden yeşil camın ardındaki keskin, sarı alev gibi acımasızlaşmıştı. “Onu kendi silahıyla vurun.”

“Bunu yapmam mümkün değil. Bende öyle bir beceri yok. Ayrıca kanunlar var. Uygun ortamların dışında yeteneklerimizi kendi halkımızdan birilerinin üstünde kullanmamız yasak...”

Prens’in gülüşü bu sefer boştu. “Peki, Elara Merandus bu kanuna uyuyor mu? O size saldırdıysa siz de ona saldırın, Coriane. Benim krallığımın kanunu bu.”

“Henüz sizin krallığınız değil,” diye mırıldandı farkında olmadan.

Ama Tiberias buna aldırış gibi görünmüyordu. Tam tersine yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi.

“Coriane Jacos, içinizde bir yerlerde cesaret olduğunu tahmin etmiştim.”

Cesaretim falan yok. İçinde bir öfke yükselse de bunu dile getirmede. O Prens’ti, geleceğin krahıydı. Kendisiyse hiç kimseydi, bir Soylu Hane’nin işe yaramaz Gümüş kızıydı. İsteddiği gibi dimdik durmak yerine, reverans yapmak için bir kere daha eğildi.

“Majesteleri,” dedi gözlerini Prens’in botlarına çevirerek.

Genç adam, Coriane’in kitaplarındaki kahramanların aksine, hareket etmedi, aralarındaki mesafeyi de kapamadı. Tiberias Calore

geriye çekildi ve onun yalnız gitmesine, kalbinden başka kalkanı olmaksızın kurtların inine dalmasına izin verdi.

Coriane birkaç adım ilerlemişti ki şişenin parçalandığını ve camların manolya ağacının altına saçıldığını işitti.

Garip bir prens, daha da garip bir akşamdı, yazdı daha sonra günlüğüne. Onu bir daha görmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ama o da yalnız görünüyordu. Birlikte yalnız olsak, olmaz mı?

En azından Jessamine kaçtığım için beni azarlayamayacak kadar sarhoştı.

Saraydaki hayat, malikânedeki hayattan ne daha iyi ne de daha kötüydü.

Valilik görevi, yanında büyük kazançlarla gelmişti ama Jacos Hanesi'ne temel imkânlardan daha fazlasını kazandıracak kadar değildi. Coriane'in hâlâ kendine özel bir hizmetçisi yoktu, gerçi bunu istemiyordu da ama Jessamine kendisinin bir yardımcıya ihtiyacı olduğunu söyleyip duruyordu. En azından Arkeon'daki evi çekip çevirmek, ailenin başkente taşınmasıyla kapatılan Ade-ronak'taki malikânedeki çok daha kolaydı.

Nedense orayı özlüyorum, diye yazmıştı Coriane. Toz, bakımsız bahçeler, boşluk ve sessizlik. Babamdan, Jessamine'den, hatta Julian'dan bile uzak, sadece bana ait birçok köşe. Hepsinden daha çok, garajın ve ek yapıların eksikliğine üzülmüyordu. Ailenin uzun

yıllardır bırakın bir şoförü, çalışan bir aracı bile yoktu ama kalıntıları hâlâ duruyordu. Altı kişilik taşıtın kocaman iskeleti ve yanında sanki bir organıymışçasına çıkarılıp yere konulmuş motoru duruyordu. Bahçe kulübeleri ve depolar bozuk su ısıtıcılar, işe yarar parçaları için sökülmiş eski ocaklar, uzun süre önce ayrılmış bahçıvanlarından kalan ıvır zıvır aletlerle doluydu. *Arkamda çözülmemiş bulmacalar, bir daha bir araya getirilmemiş parçalar bıraktım. Sanki ziyan etmişim gibi hissediyorum. Eşyaları değil ama kendimi. Kablo soyarak ve vidaları sayarak çok fazla vakit harcadım. Ne için peki? Asla kullanamayacağım bilgilere sahip olmak için mi? Diğer herkese göre lanetli, adi, aptalca bilgiler için mi? Hayatımın on beş yılının sonunda elimde ne var? Kocaman bir hiç. Eski evi özlememin sebebi sanırım hissettiğim boşlukta ve sessizliğimde onun da benimle birlikte olmasıydı. O malikânedен nefret ettiğimi düşünürdüm ama sanırım başkentten daha çok nefret ediyorum.*

Elbette Lord Jacos oğlunun isteğini reddetmişti. Vârisi, parçalanmaya yüz tutmuş belgelerin çevirisini yapmak ve önemsiz eserleri arşivlemek için Delfi'ye gitmeyecekti. "Hiçbir anlamı yok," demişti. Tıpkı Coriane'in yaptığı çoğu şeyde hiçbir anlam bulmadığı ve bunu sık sık dile getirdiği gibi...

İki genç de hayal kırıklığı yaşıyordu, kaçışlarının ellerinden alındığını hissediyorlardı. Jessamine bile hiçbirine bir şey söylemese de onların duygusal çöküşlerinin farkındaydı. Yaşlı kuzenleri, saraydaki ilk aylarında ona yumuşak davranmıştı; daha doğrusu kendini içkiye kaptırmıştı. Tükettiği cin miktarı bunun göstergesi sayılırsa, Arkeon ve Yazkent hakkında o kadar konuşmasına rağmen ikisinden de pek hoşlanmıyor gibi görünüyordu.

Coriane sık sık Jessamine'in günlük "şekerlemeleri" sırasında dışarı çıkıyordu. Şehrin içinde defalarca dolaşıp hoşlanabileceği ve çalkantılı bir denize benzeyen yeni hayatında sığınabileceği bir liman bulmaya çalışıyordu.

Öyle bir yer bulamamıştı... ama birini bulmuştu.

Genç adam, birkaç hafta sonra Coriane'den, kendisine Tibe demesini istemişti. Bu aile arasında kullandıkları bir lakaptı; sadece kraliyet ailesi ve değerli birkaç arkadaşı kullanıyordu. "Tamam o zaman," demişti Coriane, onun bu ricasını kabul ederek. "Sürekli 'Majesteleri' demek yorucu olmaya başlamıştı."

İlk kez, Başkent Nehri'nin üstünden geçen ve Arkeon'un iki yakasını birleştiren devasa köprüde tesadüfen karşılaşmışlardı. Köprü, bükülmüş çelik ve demir kafesleriyle üç katta yol, meydanlar ve ticaret merkezlerini taşıyan olağanüstü bir yapıydı. Coriane suyun üzerine doğru çıkıntı yapan ipek mağazalarından ya da şık restoranlardan o kadar da etkilenmemişti ama köprünün kendisi, yapısı onun daha çok ilgisini çekmişti. Ayaklarının altında kaç ton metal olduğunu tahmin etmeye çalışırken zihninde denklemler uçuşuyordu. İlk başta ne ona doğru gelen Gözcüleri ne de önlerinde yürüyen Prens'i fark etmişti. Prens bu sefer ayıktı ve elinde bir şişe yoktu, Coriane de bu yüzden yanından geçip gideceğini düşünmüştü.

Ancak Prens bunun yerine yanında durduğunda, sıcaklığı yaz güneşinin dokunuşu gibi çekiciydi. "Leydi Jacos," diyerek selam verip kızın bakışlarını takip etmişti. "İlginç bir şey mi var?"

Coriane kendini kötü bir reveransla yeniden rezil etmemek için başını hafifçe eğerek Prens'i selamlamış ve "Öyle sanıyorum," diye cevaplamıştı. "Kaç ton metalin üstünde durduğumuzu merak ediyordum ve bizi taşımaya devam edeceğini umuyordum."

Prens endişeyle karışık koca bir kahkaha patlatmıştı. Sanki sudan ne kadar yüksekte olduklarını yeni fark etmiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine vermişti. “Bu düşünceyi zihnimden uzak tutmaya çalışacağım,” diye mırıldanmıştı. “Paylaşmak istediğiniz başka korkutucu düşünceleriniz var mı?”

“Ne kadar zamanınız olduğuna bağlı,” demişti Coriane yarım bir gülümsemeyle. Yarımdı çünkü geri kalanının üstünde bir ağırlık vardı. Başkent denilen hapishane, Coriane’in gözünde mutlu bir yer değildi.

Tiberias Calore için de öyle. “Benimle yürüme onurunu bana bahşeder misiniz?” diye sormuştu bir kolunu uzatarak. Bu sefer Coriane onun tereddüt etmediğini ya da sorusunun cevabı için endişelenmediğini görmüştü; genç kızın cevabını zaten biliyordu.

“Elbette.” Ve kolunu Prens’inkine dolamıştı.

Köprüden yürüdükleri sırada, *Bu, bir prensin koluna son girişim olacak*, diye düşünmüştü. Bunu her seferinde düşünmüştü ve daima yanılmıştı.

Haziranın başlarında, saray halkı Beyazates’ten daha küçük ama en az onun kadar azametli olan yazlık saraya gitmek için Arkeon’dan ayrılmadan bir hafta kadar önce, Tibe onunla tanışması için yanında birini getirdi. Doğu Arkeon’da, Heksaprin Tiyatrosu’nun heykel bahçesinde buluşmak için randevulaşmışlardı. Coriane erken gelmişti çünkü Jessamine kahvaltı sırasında içmeye başlayınca evden bir an önce çıkmak istemişti. İlk defa ailesinin yoksulluğu onun işine yarıyordu. Giysileri sıradandı, elbette Hanesinin sarı ve altın rengi şeritlerini taşıdığından Gümüş olduğu belliydi ama hiçbir şekilde göze çarpmıyordu. İlgiye değer bir Soylu Hane leydisi olduğunu gösterecek hiçbir mücevheri yoktu. Hatta birkaç adım

gerisinden onu takip eden, üniformalı bir hizmetçisi bile yoktu. Diğer Gümüşler, şekilden şekle sokulmuş mermerlerin arasında gezinirken onu neredeyse görmüyorlardı bile ve ilk defa, bunun böyle olmasından hoşnuttu.

İleride yükselen Heksaprin'in yeşil kubbesi, gölgesiyle onu hâlâ tepede olan güneşten koruyordu. Kubbenin en tepesindeki pürüzsüz granitten siyah kuğunun yay gibi kıvrılan boynu ve kocaman, açık kanatlarının her bir tüyü özenle oyulmuştu. Gümüş aşırılığının güzel bir abidesiydi. *Ve muhtemelen Kızıllar tarafından yapıldı*, diye düşündü etrafına bakınırken. Yakınlarda hiç Kızıl yoktu ama caddede telaşla koşturuyorlardı. Birkaçı durup asla içine giremeyecekleri tiyatro binasına bakıyordu. *Belki bir gün Eliza ve Melanie'yi getiririm*. Hizmetçileri böylesi bir iyilikten hoşlanırlar mı yoksa utanırlar mı, bilmiyordu.

Bunu asla öğrenemedi. Tibe'in gelişyle, Kızıl hizmetçiler ve diğer her şeyle ilgili düşünceleri uçup gitti.

Genç Prens babasının güzelliğini almamıştı ama kendine göre bir yakışıklılığa sahipti. Güçlü bir çenesi, inatla uzatmaya çalıştığı bir sakalı, altın rengi, etkileyici gözleri ve yaramaz bir gülümsemesi vardı. İçtiği zaman yanaklarına hücum eden gümüş-kanla yüzü beyazlıyordu ve kahkahası tıpkı dalgalanan sıcaklığı gibi derinleşiyordu ama şu anda tamamen ayıktı ve heyecanlıydı. Coriane onunla ve maiyetiyle buluşmak için yürüdüğü sırada, *Gergin*, diye düşündü.

Prens bugün sade giyinmişti... *ama benim kadar zavallı değil*. Üzerinde üniforması, madalyaları ya da buluşmalarının bir kraliyet etkinliği olduğunu belirten resmi hiçbir şey yoktu. Beyaz gömlek, bordo pantolon, kömür grisi bir ceket ve ayna gibi parlayana kadar cıllanmış çizme giymişti. Gözcüleri ise resmiyetten o kadar

uzak değildi. Maskeleri ve aevli cüppeleriyle, kimi koruduklarını açıkça belli ediyorlardı.

Prens, "Günaydın," dediğinde Coriane onun yanma sarkmış parmaklarıyla hızlı hızlı tempo tuttuğunu fark etti. "*Kışın Düşüşü*"nü izleyebileceğimizi düşündüm. Yamaç'tan gelen yeni bir oyun."

Bunu duyduğunda Coriane'in kalbi heyecanla çarptı. Tiyatro, ailesinin karşılayamayacağı bir lükstü ve Tibe'in gözlerindeki parıltıya bakılırsa o da bunun farkındaydı. "Elbette. Harika olur."

Tiberias, "Güzel," diye karşılık verdi ve genç kızın koluna girdi. Bu artık onlar için çok doğal hale gelmişti ama Coriane'in kolu, ona dokunurken hâlâ heyecandan uyuşuyordu. Uzun zaman önce aralarındakinin sadece arkadaşlık olduğuna karar vermişti –*o bir prens ve kaderi Kraliçedenemesi'yle bağlı*– ama yine de onun varlığından büyük keyif alıyordu.

Bahçeden ayrıldılar ve tiyatronun mermer basamaklarından çıkıp fıskiyeli meydandan geçerek girişe ilerlediler. Çoğu kişi onlara yol vermek için duruyor ve Prens ile soylu bir leydi tiyatroya girerken onları izliyordu. Birkaçı fotoğraf çektiğinde parlak ışıklar Coriane'in gözlerini acıttı ama Tibe gülüp geçmişti. Bu gibi şeylere alışıkta. Coriane de bunu pek fazla umursamadı. Aslında fotoğraf makinelerinin ampullerini kısmanın bir yolu olup olmadığını merak etti; böylece ışığın yakınmakilerin sersemlemesi engellenirdi. Ampullerin, kabloların ve karartılmış camların düşüncesi Tibe konuşana kadar onu oyaladı.

"Bu arada, Robert da bize eşlik edecek," dedi, zemininde uçmaya hazırlanan bir kuğu sürüsü mozağinin bulunduğu eşikten geçerlerken. İlk başta Coriane onu zorlukla işitti çünkü mermer duvarları, yükselen merdiveni, göz alıcı çiçekleri ve bir düzine yaldızlı avizenin asılı olduğu aynalı tavanıyla Heksaprin'in güzelliği

karşısında büyülenmişti. Ama bir saniye sonra ağzını kapadı ve yüzü daha önce hiç görmediği kadar beyazlamış Tibe'a döndü.

Endişeyle gözlerini kırıştırdı. Zihninde, Kral'ın metresinin, kraliyet soyundan olmayan Prens'in görüntüsü belirdi. "Benim için sorun değil," dedi, sesini kısık tutmaya çalışarak. Gündüz seansına girmeye hevesli bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. "Tabii bu senin için uygun değilse, başka mesele."

"Hayır, hayır, geldiği için çok mutluyum. Ondan... ondan gelmesini ben istedim." Prens nedense kekeliyordu ve Coriane bunun sebebini anlamıyordu. "Seninle tanışmasını istedim."

"Ah," diyebilirdi sadece, başka ne söyleyeceğini bilemeyerek. Ardından sıradan ve demode elbisesine göz atarak somurttu. "Keşke başka bir şey giyseydim. İnsan her gün bir prensle tanışma fırsatı yakalamıyor," diye ekledi hafifçe göz kırparak.

Tibe rahatladı ve neşeye kahrkaha attı. "Zekice Coriane, çok zekice."

Bilet gişelerini ve halkın salona girdiği kapıyı geçtiler. Tibe onu devasa fuayeyi çok daha iyi görebileceği sarmal merdivenlerden birine yönlendirdi. Merdivenin tepesindeki balkona çıktıklarında Coriane burayı kimin yaptığını merak etse de gerçeği içten içe biliyordu. Kızıl işgücü, Kızıl ustalar ve sürece yardımcı olan sadece birkaç mıknaatı. İçinde her zamanki hayreti hissetti. *Hizmetçiler böylesine bir güzelliği yaratıp da nasıl hâlâ alt tabaka olarak görülebiliyorlar? Onlar da bizimkilerden farklı olsa da harikalar yaratabiliyorlar.*

Onlar yeteneklerini doğumla değil, becerileriyle ve çok çalışmayla elde ediyorlardı. *Bunlar Gümüş güçlerinden daha harika değilse bile en azından onlara eşit sayılmaz mı?* Ama bu düşün-

celerin üstünde çok durmadı. Bunu asla yapmamıştı. *Dünyanın düzeni böyle.*

Tablolarla dekore edilmiş kraliyet locası uzun, zemini halı döşeli bir koridorun sonundaydı. Tabloların çoğu Prens Robert'a ve Kraliçe Anabel'e aitti; ikisi de başkentteki sanat eserlerinin koruyucusuydu. Tibe resimleri gururla gösterirken Robert ve annesinin kraliyet giysileri içindeki bir portresinin önünde oyalandı.

"Anabel bu resimden *nefret* ediyor," dedi koridorun sonundan bir ses. Prens Robert'ın sesi, tıpkı kahkahası gibi melodikti ve Coriane ailelerinde hipnoz kanı olup olmadığını merak etti.

Prens yaklaşırken halının üstünde uzun, zarif adımlarla kayarcasına yürüyordu. *Bir ipek*, diye düşündü Coriane, Iral Hanesi'nden olduğunu hatırlayarak. Kıvraklık ve denge yeteneği ona çeviklik ve akrobatlar gibi bir hareket becerisi veriyordu. Uzun saçları bir omzundan aşağı dökülüyor, lacivert dalgalar halinde parılıyordu. Aralarındaki mesafeyi kapadığı sırada Coriane şakaklarındaki grileri, gülmekten ağzının ve gözünün etrafında oluşmuş kırışıklıkları fark etti.

"Gerçek halimize hiç benzemediğini düşünüyor; fazla güzelmış. Anneni bilirsin," diye devam etti Robert resmin önünde durarak. Resimdeki Anabel'in yüzünü, sonra da kendi yüzünü işaret etti. İkisi de gençlik ve canlılıkla parılıyordu, yüz hatları çok güzeldi ve gözleri ıslıl ıslıldı. "Ama ben fena olmadığını düşünüyorum. Sonuçta kimin ara sıra yardıma ihtiyacı olmaz ki?" diye ekledi nazik bir göz kırpmayla. "Bunu yakında sen de öğreneceksin, Tibe."

"Elimden geldiği sürece, hayır," diye cevapladı Tibe. "Resim için oturup poz vermek, kraliyetteki en sıkıcı iş olabilir."

Coriane ona yan gözle baktı. "Bir taç karşılığında ödenecek küçük bir bedel gerçi."

“Çok iyi söylediniz Leydi Jacos, çok iyi.” Robert saçını geriye savurarak kakhaha attı. “Bu hanımın yanında adımlarına dikkat et, evlat. Gerçi görgü kurallarını şimdiden unutmuşa benziyorsun.”

Tibe, “Ah, evet, evet,” dedi ve elini sallayarak Coriane’e yaklaşmasını işaret etti. “Robert Amca, bu Jacos Hanesi’nden Coriane Jacos, Aderonak Valisi Lord Harrus’un kızı. Ve Coriane, bu da Iral Hanesi’nden Prens Robert, Majesteleri Kral Beşinci Tiberias’ın Yeminli Eşlikçisi.”

Coriane’in reveransı son birkaç ayda gelişmişti ama yeteri kadar iyi değildi. Yine de eğilmeye hazırlanırken Robert onu kendine çekerek sarıldı. Lavanta ve... *fırından yeni çıkmış ekmek* kokuyordu. “Seninle sonunda tanışabildiğimize çok sevindim,” dedi, kızı kol boyu uzağına iterek. Coriane ilk defa kendini inceleniyormuş gibi hissetmedi. Robert’ın vücudunda nazik olmayan tek bir hücre yok gibiydi ve kıza sevgiyle gülümsedi. “Gel haydi, birazdan başlayacaklar.”

Tibe’in daha önce yaptığı gibi Robert da koluna girerek, tıpkı bir büyükbaba gibi genç kızın kolunu okşadı.

“Tabii ki benim yanımda oturacaksın.”

Coriane’in göğsünde bir şeyler sıkıştı; bu, yabancı bir histi. Yoksa... mutluluk muydu? Öyle olduğunu düşünüyordu.

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle omzunun üstünden geriye baktığında Tibe’in da neşeli ve rahatlamış bir gülümsemeyle ona bakıp peşlerinden geldiğini gördü.

Tibe ertesi gün babasıyla birlikte bir Delfi kalesindeki birlikleri teftiş etmek için ayrılınca Coriane de Sara’yı ziyaret etti. Skonos Hanesi’nin Batı Arkeon’un yamacına kurulmuş gösterişli bir evi vardı ama aynı zamanda kraliyet ailesinin her an becerikli bir deri

şifacısma ihtiyacı olması durumunda kullanmaları için Beyazates Sarayı'nda onlara ayrılmış daireleri de bulunuyordu. Sara onunla sarayın girişinde tek başına buluştuğunda yüzünde muhafızlar için mükemmel ama Coriane için uyarı dolu bir gülümseme vardı.

"Sorun ne? Ne oldu?" diye fısıldadı Coriane, Skonos'ların da-iresinin dışındaki bahçeye ulaştıkları anda.

Sara onları bahçenin uzak kısımlarına, sarmaşıklarla sarılı bahçe duvarının dibine götürdü. İki yanlarındaki iri gül ağaçları da kızları gözlerden uzak tutuyordu. Coriane paniklemeye başladı. *Bir şey mi oldu? Sara'nın ailesine mi? Julian yanıldı mı? Sara savaş için ailesini terk mi edecek?* Coriane bencil bir dürtüyle durumun bu olmamasını umdu. O da Sara'yı Julian kadar çok seviyordu ama arkadaşının, kendi arzuları için bile olsa uzaklara gittiğini görmek istemiyordu. Bunun düşüncesi bile içini endişeyle doldurdu ve gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Sara, sen... yoksa sen şeye..." diye gevelemeye başlasa da Sara elini sallayarak onu susturdu.

"Ah, Cori, bunun benimle alakası yok. Sakın ağlamaya kalkma," dedi ve Coriane'e sarılırken zorlukla gülümsedi. "Ah, özür dile-rim, seni üzmem istememiştim. Sadece birilerinin bizi duymasını istemiyorum."

Coriane'in içinden bir rahatlama dalgası geçti. "Renklerime şükürler olsun," diye mırıldandı. "Öyleyse bu kadar gizlilik neden? Büyükannen yine senden onun kaşlarını germen mi istedi yoksa?"

"Umarım öyle bir şey olmaz."

"O halde ne?"

"Prens Robert'la tanışmışsın."

Coriane hıhladı. "Ve? Burası saray, herkes Robert'la tanışmıştır..."

“Onu herkes *biliyor* olabilir ama Kral’ın metresiyle özel görüşmeler yapmıyorlar. Aslında, pek de sevilen biri değil.”

“Nedenini hiç anlayamıyorum. O, saraydaki en nazik insan olabilir.”

“Çoğu onu kıskanıyor ama daha geleneksel haneler, onun bu kadar yükseltilmesinin yanlış olduğunu düşünüyorlar. Sanırım çoğunlukla kullandıkları ifade; ‘taç giymiş fahişe’”

Coriane hem kızgınlıkla hem de Robert’ın adına utançla bembeyaz kesildi. “Pekâlâ, onunla tanışmak ve ondan hoşlanmak bir skandalsa da umurumda değil. Jessamine’in de değil çünkü ona anlattığımda oldukça heyecanlandı ve...”

“Zaten skandal olan Robert değil, Coriane.” Sara ellerini tuttu ve Coriane arkadaşının yeteneğinin hafifçe tenine sızdığını hissetti. Bu serin dokunuşla dünden kalan kâğıt kesigi anında iyileşecekti. “Sen, veliaht prens ve yakınlığınız. Kraliyet ailesinin ne kadar birbirine bağlı olduğunu herkes bilir, özellikle de Robert işin içine girdiğinde. Ona çok değer veriyorlar ve her şeyden fazla koruyorlar. Tiberias seni onunla tanıştırmak istediye, o zaman...”

Coriane, verdiği keyifli hisse rağmen Sara’nın ellerini bıraktı. “Biz arkadaşız. Olup olacağımız da sadece o kadar.” Kendini zorlayarak ona hiç de uygun olmayan bir şekilde kıkırdadı. “Tibe’in beni daha fazlası olarak gördüğünü ve benden başka bir şeyler *beklediğini* ya da *bekleyebileceğini* gerçekten düşünüyor olamazsın.”

Arkadaşının da onunla birlikte gülmesini ve tüm bunları bir şaka gibi geçiştirmesini bekledi. Ancak Sara hiç bu kadar ciddi görünmemişti. “Tüm işaretler o yönde, Coriane.”

“Pekâlâ, yanılıyorsun o zaman. Ben asla... o hiç... Hem düşünürsen, Kralıçedenemesi var. Yaşı geldiğine göre, yakında düzenlenecektir ve hiç kimse beni seçmeyecek.”

Sara yeniden Coriane'in elini tuttu ve hafifçe sıktı. "Onun seçeceğini düşünüyorum."

"Bana bunu söyleme," diye fısıldadı Coriane. Bakışlarını güllere çevirdi ama tek gördüğü Tibe'in yüzüydü. Aylar süren arkadaşlıklarından sonra artık yakından tanıdığı bir yüzdü. Burnunu, dudaklarını, çenesini ve hepsinden de çok, gözlerini tanıyordu. Bu gözler kızın içinde bir şeyler uyandırıyor, başka bir insanla kurabileceğini bilmediği bir bağ kuruyordu. Onlarda kendini görüyordu; kendi acısını ve kendi neşesini. *Biz aynıyız*, diye düşündü. *İkimiz de kalabalık bir odada yapayalnızken bağlanacak bir şey arıyoruz.* "Bu imkânsız. Ve bana bunu söylemen, onun bana ilgisi olduğuna dair umut vermen..." İç geçirerek dudağını ısırdı. "Hayatımda bir de bunun kalp acısına ihtiyacım yok. Biz arkadaşız. Başka bir şey yok."

Sara hayaller ve düşler insanı değildi. Kırık kalplerdense kırık kemikleri onarmayı daha çok önemserdi. O yüzden arkadaşı, "Arkadaş ya da değil, Tibe sana değer veriyor. Ve sadece bu yüzden bile çok dikkatli olmalısın. Senin sırtına bir nişan tahtası çizdi ve saraydaki kızlar da bunun farkında," dediğinde, Coriane kendi şüphelerine rağmen ona inanmadan edemedi.

"Saraydaki kızlar benim kim olduğumu bile bilmiyor, Sara."

Yine de eve dönerken tetikteydi.

Ve o gece rüyasında ipekten bıçakların onu parçaladığını gördü.

Kraliçedenemesi olmayacaktı.

Güneş Sarayı'nda iki ay geçti ve her şafak vaktinde saray halkı bir duyuru bekledi. Lordlar ve leydiler Kral'ın peşini bırakmıyor ve Prens'in ne zaman kızlarının arasından bir gelin seçeceğini soruyorlardı. Kral kimsenin talebinden etkilenmiyor ve onları güzel, sabırlı gözleriyle izleyerek dinliyordu. Kraliçe Anabel de aynı şekilde, oğlunun en önemli görevini ne zaman yerine getireceğiyle ilgili kesinlikle bilgi vermiyordu. Sadece Prens Robert'm gülümseyecek cesareti vardı; ufuktaki fırtınayı kesinlikle sezebiliyordu. Günler geçtikçe fısıldaşmalar artıyordu. Tiberias'ın da babası gibi, erkekleri kadınlara tercih edip etmediği sorgulanmaya başladı ama öyle bile olsa ona oğullar verecek bir kraliçe seçmekle yükümlüydü. Diğerleriyse daha kurnazdı, Robert'ın onlar

için özenle bıraktığı ekmek kırıntılarını; nazik ve yardımcı izleri takip etmişlerdi. *Prens açıkça seçimini yaptı ve hiçbir arena onun fikrini değiştiremeyecek.*

Coriane Jacos, Robert'la ve Kraliçe Anabel'le sık sık akşam yemeği yiyordu. İkisi de genç kızı sık sık övdüğü için, Jacos Hanesi'nin görüldüğü kadar zayıf olup olmadığını sorgulayan dedikodular çıkmıştı. "Numara mı yapıyorlar?" diyorlardı. "Güçlü yüzlerini gizlemek için fakir gibi mi görünüyorlar?" İçlerindeki daha fesatlar, başka bir açıklama bulmuştu: "Kız bir hipnoz, bir manipülatör. Prens'in gözlerine baktı ve onun kendisini sevmesini sağladı. Birilerinin taç uğruna kuralları ilk çiğneyişi sayılmaz."

Lord Harrus bu yeni ilgiden zevk alıyordu. Bunu kendi lehine çevirmişti, kızının geleceğini kullanarak tetrarklar ve krediler takas ediyordu. Ama o, büyük ve karmaşık bir oyunda zavallı bir oyuncuydu sadece. Kartlar ve hazine stokları üzerine bahisler oynamış, valilik bölgesini "geliştirmek" için yaptığı başarısız girişimler ve masraflı yatırımlarla da borçlandığından çok daha fazlasını kaybetmişti. Onu Aderonak tepelerinde zengin demir yatakları olduğuna ikna eden Lord Samos'un ısrarıyla iki maden ocağı kurmuştu. Birkaç hafta içinde ikisi de başarısız olmuştu çünkü içlerinde çamurdan başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı.

Sadece Julian bu başarısızlıkları kendine saklıyor ve kız kardeşinden gizlemek için çok dikkatli davranıyordu. Tibe, Robert ve Anabel de aynısını yapıyor, en kötü dedikodulara karşı ona kalkan oluyor, Julian ve Sara'yla el ele verip Coriane'in cehaletten kaynaklanan mutluluğunu korumaya çalışıyorlardı. Ancak elbette ki tüm bu korumaya rağmen Coriane her şeyi duyuyordu. Ailesini ve arkadaşlarını endişelendirmemek, *mutlu* etmek için her

zamanki gibi davranmaya devam ediyordu. Sadece günlüğü bu yalanların bedelini biliyordu.

Babam hepimizi kendi elleriyle gömecek. Sözde arkadaşlarının yanında benimle övünüyor, onlara krallığın gelecekteki kraliçesi olduğumu söylüyor. Daha önce bana hiç bu kadar özen gösterdiğini sanmıyorum ve bu seferkinin de en ufak parçası bile benim iyiliğim için değil. Artık beni seviyormuş gibi davranıyor ama bunu başkası için, Tibe için yapıyor. Sadece bir başkası bana değer verdiğinde, o da aynısını yapmaya tenezzül ediyor.

Babası yüzünden, rüyasında Kraliçedenemesi'ni kazanamadığını ve bir kenara atılıp eski malikâneye geri gönderildiğini görüyordu. Oraya gittiğindeyse aile mezarında, amcasının hareketsiz, kupkuru cesedinin yanında uyumak zorunda bırakılıyordu. Ceset aniden kıpırdayıp ellerini Coriane'in boğazına uzattığında genç kız ter içinde uyanıyordu ve gecenin geri kalanını uykusuz geçiriyordu.

Julian ve Sara benim kırılğan olduğumu, dokunulursa parçalanacak bir porselen bebek olduğumu düşünüyorlar, diye yazmıştı. En kötüsü de onlara inanmaya başlamam. Gerçekten de bu kadar kırılğan mıyım? Bu kadar işe yaramaz mıyım? Benim de bir şekilde faydam olmalı, keşke Julian bunu istese. Yoksa yapabileceğimin en iyisi Jessamine'in dersleri kadar mı? Bu sarayda neye dönüşüyorum? Ampul değiştirmeyi hatırladığımdan bile şüpheliyim. Artık kendimi tanıyamıyorum. Yoksa büyümek böyle bir şey mi?

Julian yüzünden rüyasında çok güzel ama bütün kapıları kilitli, bütün pencereleri kapalı bir odada olduğunu görüyordu. İçeride ona eşlik edecek hiçbir şey, hiç kimse yoktu. Kitaplar bile yoktu. Onu üzecek hiçbir şey. Ve oda her seferinde yaldızlı parmaklıkları olan bir kuş kafesine dönüşüyordu. Kafes küçüldükçe küçülüyordu ve derisini kestiğinde Coriane uyanıyordu.

Ben dedikodulardaki gibi bir canavar değilim. Hiçbir şey yapmadım, kimseyi yönlendirmedim. Aylardır, Julian'ın artık bana ders verecek zamanı kalmadığından beri, yeteneğimi kullanmadım bile. Ama buna inanmıyorlar. Bana nasıl baktıklarını görüyorum, Merandus Hanesi'nin fısıltılarının bile. Elara'nın bile. Ziyafette alaylarıyla beni Tibe'a yönlendirdiğinden beri onu zihnimde işitmedim. Belki de bu ona, her şeye burnunu sokmamasını öğretmiştir. Ya da belki gözlerime bakınca benim sesimi duymaktan korkuyordur; sanki ben onun keskin fısıltılarının dengi olabilirmişim gibi. Değilim elbette. Onun gibi insanlara karşı çaresizce savunmasızım. Belki de bu dedikoduyu başlatan her kimse ona teşekkür etmeliyim. Beni onun gibi yırtıcıların pençesinden koruyor.

Elara yüzünden rüyasında buz mavisi gözlerin onun her hareketini takip ettiğini, taç giyerken onu izlediğini görüyordu. Baktığında insanlar reverans yapıyor, arkasını döndüğündeyse alay ediyor, yeni kraliçelerine komplolar düzenliyorlardı. Ondan hem korkuyor hem de aynı ölçüde nefret ediyorlardı; her biri sanki onun kuzuya dönüşmesini bekleyen kurtlar gibiydi. Rüyasında hipnoz melodisini mırıldanıyordu; bu, onların kana susamışlığını artırmaktan başka bir işe yaramayan, sözsüz bir şarkıydı. Bazen onu öldürüyorlardı, bazen görmezden geliyorlardı, bazen de onu bir hücreye tıkıyorlardı. Bu üçü de onu uykusundan koparıyordu.

Bugün Tibe beni sevdiğini ve benimle evlenmek istediğini söyledi. Ona inanmıyorum. Bunu neden istesin ki? Ben önemsiz biriyim. Ne muhteşem bir güzelliğim, ne zekâm ne de saltanatına yardım edecek güç ya da kudretim var. Onun, güçlü birine, dedikodulara gülüp geçecek ve kendi şüphelerinin üstesinden gelebilecek birine ihtiyacı var. Tibe da en az benim kadar zayıf, kendi yolunu bulamamış,

yalmız bir oğlan. Ben işleri sadece daha kötü hale getiririm. Ona sadece acı veririm. Bunu yapamam.

Tibe yüzünden rüyasında sarayı sonsuza dek terk ettiğini görüyordu. Tıpkı Sara geride kalmasını diye aynısını yapmak isteyen Julian gibi. Her gece gittiği yerler de değişiyordu. Delfi'ye ya da Liman Körfezi'ne, Yamaç'a, hatta Gölölge'ye kaçıyor ve gittiği her yer siyah ve grilere bürünmüştü. Onu yutmaya hazır, Prens'ten ve vaat ettiği taçtan saklayacak gölge şehirler. Ama aynı zamanda korkutucuydular. Daima bomboşlardı, içlerinde hayaletler bile yoktu. Bu rüyaların sonunda yapayalnız kalıyordu. Sabahları bu rüyadan sessizce uyandığında yüzünde kurumuş gözyaşları ve kalbinde bir sızı oluyordu.

Yine de Prens'e hayır diyecek gücü yoktu.

Poyraz'ın vârisi Tiberias Calore, elinde bir yüzükle bir dizinin üstüne çöktüğünde onu kabul etti. Gülümsedi. Onu öptü. "Evet," dedi.

"Beni, olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar mutlu ettin," dedi Tibe.

"O hissi iyi biliyorum," diye karşılık verdi. Her kelimesini içtenlikle söylemişti. Mutluydu; evet, öyleydi, kendine göre, bildiği kadarıyla...

Ama karanlıkta yanan bir mum ile doğan güneş arasında fark vardı.

Soylu Hanelerden muhalefet vardı; sonuçta Kraliçedenemesi onların hakkıydı. En soylu oğul ile en yetenekli kız evlendiriliyordu. Merandus, Samos, Osanos Haneleri bir zamanlar rekabetin favorileriydi ve eğer taç değersiz biri tarafından kapılmasaydı kızları kraliçe olmak üzere yetiştirilmişti. Ama Kral kararından

dönmedi. Ayrıca daha önce de benzer evlilikler olmuştu. Calore Hanesi'nden en az iki kral, Kraliçedenemesi olmadan evlenmişti. Tibe üçüncü olacaktı.

Kraliçedenemesi'nin hiçe sayılmasını affettirmek için düğünün geri kalanı geleneklere sıkı sıkıya bağlı yapıldı. Coriane'in bir sonraki ilkbaharda on altı yaşına girmesi beklenerek nişanlılık süresi uzatıldı; bu arada da kraliyet ailesi ikna, tehdit ve parayla Soylu Hanelerin durumu kabullenmeleri için çalıştı. En sonunda belirli koşullarda anlaştılar. Coriane Jacos kraliçe olacaktı ama bütün çocukları siyasi evlilikler yapacaktı. Bu, Coriane'in istemediği bir pazarlıktı ama Tibe istekli olduğundan ona hayır diyemedi.

Elbette ki Jessamine her şeyde kendine pay çıkarıyordu. Coriane'in Prens'le evlenmesine bir saat kala gelinliği giydirilirken bile, yaşlı kuzen ağzına kadar dolu bir kadehin ardından böbürleniyordu. "Şu duruşa bak, tam Jacos'lara has bir vücut yapısı var. Narin ve zarif bir kuş gibi."

Coriane hiç de öyle hissetmiyordu. *Bir kuş olsaydım Tibe'la birlikte uzaklara uçardım.* Başındaki taç; gelecekteki birçok tacın ilki, kafasına batıyordu. Pek de iyiye işaret değildi.

"Gittikçe kolaylaşacak," diye fısıldadı kulağına Kraliçe Anabel. Coriane ona inanmak istiyordu.

Coriane'in annesi olmadığı için, Anabel ve Robert'ı seve seve ebeveyni yerine koydu. Hatta mükemmel bir dünyada onu hâlâ acınası halde olan babası yerine Robert mihraba götürürdü. Harrus, düğün hediyesi olarak beş bin tetrarklık bir ödenek istemişti. Bu hediyelerin genellikle geline *verildiğini*, ondan istenmediğini anlamıyor gibiydi. Coriane'in yakında geleceği kraliyet pozisyonuna rağmen, babası kötü yönetimi yüzünden valiliği kaybetmişti. Kraliyet ailesi halihazırda Tibe'in alışılmışın dışındaki nişanı se-

bebiyle hassas bir konumdayken yardımcı olmak için hiçbir şey yapmamıştı ve Provos Hanesi, Aderonak'ın valiliğini seve seve devralmıştı.

Törenden, ziyafetten ve Tibe yeni yatak odalarında uyuya kaldıktan hemen sonra Coriane günlüğüne yazdı. Elyazısı, eğimli harfleri ve sayfalara damlayan mürekkeple düzensiz ve lekeliydi. Artık sık sık yazmıyordu.

Bir gün kral olacak bir prensle evlendim. Genelde masallar burada sona erer. Hikâyeler bu andan sonrasına ilerlemez ve bunun iyi bir sebebi olmasından korkuyorum. Bugün içimde bir endişe vardı; hâlâ etkisinden kurtulamadığım kara bir bulut. Kalbimin derinliklerinde, gücümü tüketen bir huzursuzluk. Ya da belki de hastalanmaya başlıyorumdur. Aslında bu oldukça mümkün. Sara'ya sormalıyım, o bilir.

Onun... Elara'nın gözlerini hayal edip duruyorum. Onun beni... bu kâbuslara yönlendirmesi mümkün mü? Fısıltılar böyle şeyler yapabilir mi? Bilmem gerekiyor. Bilmeliyim. Bilmeliyim. BİLMELİYİM.

Poyraz'ın prensesi olarak Coriane'in ilk işi düzgün bir özel öğretmen tutmak ve Julian'ı yanına aldırarak oldu. İkisi de Coriane'in yeteneğini geliştirmesi ve dikkatle seçilmiş bir kelimeyle, "rahatsızlıklar" dediği şeylere karşı kendini koruyabilmesi içindi. Yine ağabeyini ve yeni kocasını endişelendirmemek için sorunlarını kendine saklamayı seçmişti.

İkisinin de dikkati dağınıktı. Julian'ınki Sara'yla ve Tibe'inkiye sıkı korunan başka bir sırda.

Kral hastaydı.

Saray halkının bir şeylerin ters gittiğini anlaması iki yıl sürdü.

“Bir süredir bu durumda,” dedi Robert, bir eliyle Coriane’in-
kini tutarken. Prenses balkonda Robert’ın yanında dururken yüzü
üzüntüyle gölgelenmişti. Prens hâlâ yakışıklıydı, hâlâ gülümsü-
yordu ama yaşama isteği azalmış ve teni cansızlaşarak grileşip
kararmıştı. Sanki Kral’la birlikte o da ölüyor gibi görünüyordu.
Ama Robert’ın hastalığı kalp kırgınlığıydı, şifacıların açıkladığı
kadarıyla, Kral’daki gibi kemiklerinde ve kanında değildi. Çü-
rüklerle ve tümörlerle Tiberias’ın içini kemirip paramparça eden
bir kanser...

Tepedeki güneşe ve sıcak yaz havasına rağmen Robert ür-
perdi. Coriane ensesinin terlediğini hissetse de Robert gibi onun
da içi üşüyordu.

“Deri şifacılarının elinden bu kadarı geliyor. Keşke omurgasını
kırsaydı, o zaman hiç sorun olmazdı.” Robert’ın kahkahası boştu,
sanki notaları olmayan bir şarkıydı. Kral henüz ölmemişti ama
hayat arkadaşı şimdiden içi boş bir kabuğa dönüşmüştü. Coriane,
kayınpederini acı dolu, hastalıklı bir ölümün beklediğini bildi-
ğinden onun adına korkuyordu ama Robert’ı kaybetme fikriyle
dehşete düşüyordu. *Buna yenilmemeli. Ona izin vermeyeceğim.*

“Sorun değil, açıklamana gerek yok,” diye mırıldandı Cori-
ane. Her zerresiyle ağlamak istediği halde kendini tutuyordu. *Bu
nasıl olur? Biz Gümüş değil miyiz? Biz tanrı değil miyiz?* “Bir şeye
ihtiyacı var mı? Senin var mı?”

Robert boş boş gülümsedi. Gözleri, Coriane’in içindeki hayatla
henüz belirginleşmemiş karnına kaydı. Bir prens mi yoksa prenses
mi beklediklerini bilmiyorlardı. “Şunun doğduğunu görmek isterdi.”

Skonos Hanesi her şeyi denedi, hatta Kral’ın kanını bile de-
ğiştirdiler. Ama hastalığı her neyse hiç geçmedi. Kral’ı onların
iyileştirebileceğinden çok daha hızlı çökertiyordu. Robert genellikle

odasında onunla birlikte kalıyordu ama bugün Tiberias'ı oğluyla yalnız bırakmıştı ve Coriane sebebini biliyordu. Son yaklaşmıştı. Taç devredilecekti ve sadece Tibe'in bilmesi gereken şeyler vardı.

Kral'ın öldüğü gün Coriane tarihi not etti ve günlüğünün o sayfasını mürekkeple siyaha boyadı. Aynısını birkaç ay sonra Robert için de yaptı. Yaşlı Prens'in tüm yaşama isteği yok olmuştu ve kalbi artık atmayı reddetmişti. Bir şeyler onu da yiyip bitirmiş ve sonunda tümünden yutmuştu. Hiçbir şey yapamamışlardı. Hiç kimse onu bu karanlık yoldan döndürememişti. Coriane günlüğünde onun öldüğü günü siyaha boyarken için için ağlamıştı.

Bu geleneği sürdürdü. Kara ölümler için kara sayfalar. Bir tanesi Jessamine içindi; kadının yaşlı bedeni artık devam edememişti. Bir tanesi babası içindi; ölümü bir şişenin dibinde bulmuştu.

Ve üç tanesi de yıllar içinde atlattığı üç düşük içindi. Her biri gece yarısı, gördüğü acımasız kâbusların hemen ardından gerçekleşmişti.

Coriane yirmi bir yaşındaydı ve dördüncü kez hamileydi.

Hiç kimseye, hatta Tibe'a bile söylemedi. Onun yine üzülmesini istemiyordu. Dahası, hiç kimsenin bunu öğrenmesini istemiyordu. Elara Merandus onunla hâlâ uğraşıyorsa, Kraliçe'nin vücudunu henüz doğmamış çocuklarına karşı taarruza geçiriyorsa diye, kraliyet soyundan yeni bir çocuk hakkında herhangi bir duyuru yapılmasını istemiyordu.

Kırılğan bir kraliçenin korkuları bir Soylu Hane'nin saraydan gönderilmesi için yeterli değildi, hele ki bu Merandus'larınkı kadar güçlü bir haneyse. Bu yüzden Kraliçedenemesi'nin üç favorisinden hâlâ bekâr olan Elara saraydaydı. Tibe'a hiçbir şekilde yaklaşmaya çalışmıyordu. Aksine, sık sık Coriane'in leydilerinden biri olmak için başvuruyor ve bu ricası aynı sıklıkla reddediliyordu.

Onu arayıp bulmam çok şaşırtıcı olacak, diye düşündü Coriane, zayıf ama gerekli planını tekrar gözden geçirirken. Savunmasız yakalanacak ve benim istediğimi yapmamı sağlayacak kadar irkilecek. Julian'ın, Sara'nın hatta Tibe'in üstünde bile alıştırma yapmıştı. Yetenekleri hiç olmadığı kadar iyiydi. *Başaracağım.*

Yaz sarayında sezonunu sonlandıran Veda Balosu mükemmel bir kılıf olacaktı. Çok fazla konuk, çok fazla zihin. Merandus fısıltısına yaklaşmak kolay olacaktı. Elara, Kraliçe Coriane'in onu *hipnoz* etmesi bir yana, kendisiyle konuşmasını bile beklemiyordu. Ama Coriane ikisini de yapacaktı.

Balo için özenle giyindiğinden emin oldu. Arkasında hanedanlığın zenginliği, koyu kırmızı ve altın rengi ipekler içinde olmasına rağmen hâlâ kendini buraya ait hissetmiyordu; sanki etrafındaki lord ve leydiler karşısında kılık değiştirme oyunu oynayan küçük bir kızdı. Tibe onu her gördüğünde yaptığı gibi ılık çalıp çok güzel olduğunu söyledi ve tüm dünyalarda kendisi için tek kadın olduğuna onu ikna etti. Normalde bunlar onu sakinleştirirdi ama şimdi çok gergindi ve görevine odaklanmıştı.

Coriane'e göre her şey hem çok yavaş hem de çok hızlı ilerliyordu. Yemek, danslar, bir sürü zoraki gülümseme ve kısık gözlerle selamlaşmalar. Çoğu kişi için o hâlâ Hipnoz Kraliçe'ydi, tahta çıkmak için büyü yapan kadındı. *Keşke bunlar doğru olsaydı. Keşke onların sandığı gibi biri olsaydım, o zaman Elara tümüyle önemsiz olurdu, her gecemi uyumaktan ve rüya görmekten korkarak uyanık geçirmekten kurtulurdum.*

Beklediği fırsat şarabın azalmaya başladığı ve Tibe'in değerli viskisine gömüldüğü gecenin ilerleyen saatlerinde karşısına çıktı. Kocasının yanından sessizce ayrıldı ve Julian'ı eşlik etmesi için sarhoş Kral'ın yanında bıraktı. Sara bile kraliçesinin gittiğinin ve

balkon kapılarının önünde dolanan Elara Merandus'a yöneldiğinin farkına varmadı.

"Benimle dışarı gelir misiniz, Leydi Elara?" dedi Coriane, doğruca Elara'nın gözlerine odaklanarak. Yanlarından geçecek herhangi birine göre sesi hem melodi gibi hem de koro gibi gelebilirdi; zarif, dokunaklı ve tehlikeli. Kocasının alevleri kadar yıkıcı bir silah.

Elara gözünü bile kırpmadan Coriane'in gözlerinin içine baktığında Kraliçe kalbinin teklediğini hissetti. *Odaklan*, dedi kendine. *Odaklan lanet olasıca*. Merandus fısıltısını hipnotize edemezse Coriane'in başı kâbuslarından daha büyük bir belaya girecekti.

Ancak Elara sakince, ağır ağır, göz temasını hiç koparmaksızın bir adım geriledi. Donuk bir ifadeyle, "Evet," dedi ve tek eliyle balkon kapısını açtı.

Birlikte dışarı çıktılar. Coriane kızı omzundan tutarak sendelemesini engelliyordu. Gece havası nemli ve sıcaktı, nehir vadisinin yukarılarında yazın son nefesleri hissediliyordu ama Coriane hiçbirinin farkında değildi. Aklındaki tek şey, Elara'nın gözleriydi.

"Benim zihnimle mi oynuyorsun?" diye sordu doğrudan konuya girerek.

"Uzun zamandır oynamıyorum," diye cevapladı Elara. Gözleri dalgındı.

"En son ne zaman yaptın?"

"Düğün gününde."

Coriane irkilerek gözlerini kırptırdı. *Çok uzun süre önce*. "Ne? Ne yaptın?"

"Düşmeni sağladım." Elara'nın yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Elbisene takılıp düşmeni sağladım."

"Sadece... bu kadar mı?"

“Evet.”

“Peki ya rüyalar? Kâbuslar?”

Elara hiçbir şey söylemedi. *Çünkü söyleyebileceği hiçbir şey yok,* diye düşündü Coriane. Ağlamamak için kendini zor tutarak derin bir nefes aldı. *Bu korkuların hepsi benim. Daima öyleydiler. Daima da öyle olacaklar. Saraya gelmeden önce de sorunluydum ve bu kadar zaman sonra hâlâ sorunluyum.*

“İçeri gir,” diye tısladı sonunda. “Bunların hiçbirini hatırlama.” Ardından arkasını dönerek, Elara’yı kontrol altında tutmak için çaresizce ihtiyaç duyduğu göz temasını kesti.

Elara uykudan uyanmışçasına gözlerini hızlı hızlı kırpıstırdı. Aceleyle çıkıp partiye dönmeden önce Kraliçe’ye şaşkınlıkla baktı.

Coriane aksi yönde, balkonu saran taş tırabzanlara doğru ilerledi. Beline kadar sarkıp soluklanmaya ve çılgınlığını bastırmaya çalıştı. On iki metre kadar aşağısında fıskiyele ve taşlarla dolu, yemyeşil bahçe vardı. Felç edici bir saniye boyunca aşağı atlama dürtüsüyle savaştı.

Ertesi gün, kendisine karşı kullanılabilecek her türlü Gümüş yeteneğine karşı korunmak için bir muhafız tuttu. Bütün bunları yapan Elara değilse de Merandus’lardan biri olmalıydı. Coriane zihninin kendi kendine kontrolden çıktığına, fırtınada savrulan bir uçurtma gibi bir an mutluyken bir an sonra çıldırdığına inanmıyordu.

Muhafızı, Arven Hanesi’nden Rane adında bir susturucuydu. Beyazlar içinde bir kurtarıcıydı ve kraliçesini tüm güçlere karşı korumak için yemin etmişti.

Bebeğin adını gelenek olduğu üzere Tiberias koydular. Coriane bu durumdan hoşlanmamıştı ama Tibe'in ricası ve bir sonraki çocuklarının adını Julian koyacaklarına dair söz vermesi üzerine sesini çıkarmadı. Tombul bir bebektir, hemencecik gülümsüyor, sık sık kahkaha atıyordu ve göz açıp kapayıncaya kadar büyüdü. Coriane oğluna, onu babası ve büyükbabasından ayırmak için Cal diyordu. Herkes de öyle demeye başladı.

Bebek, Coriane'in göğündeki güneşti. Zor günlerde karanlığı dağıtıyor, iyi günlerde dünyayı aydınlatıyordu. Savaş son birkaç haftada yeniden kızıştığı için Tibe cepheye gidiyordu ve Cal, annesini güvende tutuyordu. Sadece birkaç aylıktı ama krallıktaki her kalkandan daha iyiydi.

Julian oğlanın üzerine titriyordu; ona oyuncaklar getiriyor, kitaplar okuyordu. Cal bir şeyleri parçalarına ayırma, sonra da onları yanlış şekilde birleştirmeye eğilimliydi ve bu Coriane'in çok hoşuna gidiyordu. Uzun saatler boyunca, onun bozduğu şeyleri bir araya getirip tamir ediyor, oğlu kadar kendisini de eğlendiriyordu.

"Babasından çok daha iri olacak," dedi Sara. Coriane'in sadece başnedimesi değil, aynı zamanda doktoruydu. "Çok güçlü bir çocuk."

Başka anneler bu sözlerden keyif alabilirdi ama Coriane korkuyordu. *Babasından daha iri, güçlü bir oğlan.* Bir Calore prensi, Alevli Taç'ın vârisi için bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyordu.

Asker olmayacak, diye yazdı en yeni günlüğüne. *Ona bu kadarını borçluyum. Calore Hanesi'nin kızları ve oğulları çok uzun süredir savaşıyorlar, bu ülke çok uzun süredir savaşçı krallara sahip. Cephe... ve aynı zamanda içeride çok fazla savaş yaşadık. Böyle*

seyleri yazmak suç olabilir ama ben bir kraliçeyim. Ben Kraliçe'yim. Ne düşünüyorsam söyleyebilirim ve yazabilirim.

Aylar geçtikçe Coriane çocukluk evini çok sık düşünmeye başladı. Malikâne, Provos valileri tarafından yıkılmıştı, Kraliçe'nin hatıraları ve hayaletleri yok olmuştu. Savaş, Boğaz'ın bombalanmış bölgelerine sınırlandırılmış olsa bile o bölge düzgün Gümüşlerin yaşayamayacağı kadar Gölbölge sınırına yakındı. Yalnızca birkaç Gümüş ölmüş olsa da Kızıllardan binlercesi ölmüştü. Krallığın her tarafından mecburi hizmete çağırılmış, hizmet etmeye ve savaşmaya zorlanmışlardı. *Benim krallığıma*, diye düşündü Coriane. *Kocam önüne gelen her mecburi hizmet yenileme belgesini imzalıyor, döngüyü asla bozmuyor ve sadece eline giren kramp-lardan şikâyet ediyor.*

Yerde bir çift ahşap bloku birbirine vururken tek dişyle gülümseyen oğluna baktı. *O aynı olmayacak*, dedi kendi kendine.

Kâbusları ciddi anlamda geri dönmüştü. Bu seferkiler bebeğinin büyüdüğü, zırhını kuşandığı, komuta ettiği askerleri bir sis perdesinin ardına yolladığı kâbuslardı. O da onların peşinden gidiyor ve bir daha geri dönmüyordu.

Gözlerinin altında koyu halkalarla günlüğünün sondan bir önceki yazısını yazdı. Kelimeler sanki sayfaya kazınmıştı. Üç gündür uyumamıştı, oğlunun öldüğü bir rüya daha görmeye dayanamazdı.

Calore'ler ateşin çocukları, alevleri kadar güçlü ve yıkıcılar ama Cal, kendinden öncekiler gibi olmayacak. Ateş yıkabilir, ateş öldürebilir ama aynı zamanda yaratabilir de. Yazın yanan ormanlar ilkbaharda yeniden yeşerecek, öncekinden daha güzel ve güçlü olacak. Cal'in alevleri savaşın küllerinden kökler çıkaracak ve büyütecek. Silahlar susacak, sis dağılacak ve askerler... hem Gümüş hem Kızıl askerler, evlerine dönecek. Yüz yıllık savaştan

sonra oğlum barışı getirecek. Savaşırken ölmeyecek. Ölmeyecek.
ÖLMEYECEK.

Tibe, Liman Körfezi'ndeki Vatansever Kalesi'ne gitmişti. Ama Arven Coriane'in kapısının önündeydi ve varlığı Kraliçe'nin içini rahatlatıyordu. *O buradayken bana hiçbir şey dokunamaz,* diye düşündü, Cal'in yumuşacık saçlarını okşarken. *Zihnimin içindeki tek kişi benim.*

Bebeği almaya gelen hemşire Kraliçe'nin tedirgin tavırlarını, titreyen ellerini, camlaşmış gözlerini fark etti ama hiçbir şey söylemedi. Bunu söylemek ona düşmezdi.

Bir gece daha gelip geçti. Uyku yoktu ama günlüğünde son bir yazı vardı. Her kelimenin etrafına çiçekler çizmişti; manolyalar.

Zihnimin içindeki tek kişi benim.

Tibe eskisi gibi değil. Taç onu değiştirdi, tam da korktuğun gibi. Ateş onun içinde; tüm dünyayı yakacak olan o ateş. Ve ateş senin oğlunun da içinde, kanını asla değiştirmeyecek ve asla tahta geçemeyecek olan Prens'te.

Zihnimin içindeki tek kişi benim.

Değişmeyen tek kişi sensin. Sen hâlâ tozlu odadaki unutulmuş, istenmeyen, uygunsuz küçük kızsın. Sen her şeyin kraliçesisin, güzel bir oğlanın annesisin, seni seven bir kralın eşisin ama hâlâ gülümseyecek gücü kendinde bulamıyorsun.

Hâlâ hiçbir seysin.

Hâlâ bomboşsun.

Zihninin içindeki tek kişi sensin.

Ve sen değersiz birisin.

Hiçbir seysin.

Ertesi sabah, bir hizmetçi düğün tacım kırılmış halde yerde buldu; incileri dağılmış ve altını yamulmuştu. Üstünde gümüş de vardı; geçen saatler içinde kararmış gümüşkan.

Ve Kraliçe'nin banyo suyu da aynı kanla kapkara olmuştu.

Günlük, tamamlanmadan sona erdi ve onu görmeyi hak edecek kimse tarafından okunmadı.

Sayfalarını ve içindeki kadının yavaş yavaş çöküşünü sadece Elara gördü.

Defteri de tıpkı Coriane'e yaptığı gibi yok etti.

Ve Coriane hiçbir rüya görmedi.

ÇELİK YARALAR

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

GÖLLER Operasyonu, 3. Aşama, 61. Gün.

Ajan: Albay SİLİNİMİŞ.

Kod Adı: KOÇ.

Kimden: Solmary, GBG.

Kime: KOMUTAN SİLİNİMİŞ.

-GÖLLER Operasyonu planlanandan önce tamamlandı, başarılı bulundu.

PERYUS, MISKIN ve NERON GÖLLERİNDEKİ kanallar ve kilit noktalar

Kırmızı Muhafızlar kontrolünde.

-Ajanlar KAMÇI ve OPTİK, GEZİCİ ÜS ve KOMUTANLIK'a kanal açarak yakın teması koruyup GÖLLER'i yürütecek. Bekle-ve-raporla protokolü uygulanıyor, harekât emirleri bekleniyor.

-Yanlarında KUZU'yla DAVA'ya dönüyorlar.

-GÖLLER değerlendirme: Çatışmada ölenler: D. FERRON, T. MILLS, M. PERCHER (3).

Yaralananlar: ATİK, LADES (2).

Gümüş kayıpları (3): Yeşertici (1), Güçlükol (1), Deri şifacısı? (1).

Sivil kayıp sayısı: Bilinmiyor.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

"Fırtına yaklaşıyor."

Albay sessizliği bozmak için konuştu. İyi durumdaki gözü, kompartıman duvarındaki çatlaktan ufka dikilmişti. Diğer gözüyse ince bir kırmızı kan tabakasının ardından pek bir şey göremeyerek boş boş bakıyordu. Bu yeni bir durum değildi. Sol gözü yıllardır böyleydi.

Bakışlarını takip ederek takırdayan ahşaptaki aralıktan dışarı baktım. Birkaç kilometre ötede, ormanlık tepelerin ardında saklanmaya çalışan kara bulutlar toplanıyordu. Uzaktan gök gürledi. Önemsemedim. Sadece fırtınanın treni yavaşlatmamasını ve bizi burada bir saniye bile daha fazla saklanmak, yük vagonunun sahte döşemesi altında bir saniye bile daha fazla kalmak zorunda bırakmamasını umuyordum.

Gök gürültülü fırtınalar ya da anlamsız konuşmalara zamanımız yoktu. İki gündür uyumamıştım ve bu, yüzümden açıkça anlaşılıyordu. Dava'daki üsse dönmeden önce biraz sessizlik ve birkaç saatlik dinlenmeden başka bir şey istemiyordum. Neyse ki burada yatmak dışında yapabileceği bir şey yoktu. Albay gibi

ben de burada ayakta duramayacak kadar uzundum. İkimiz de uzanmak, loş bölmenin içinde elimizden geldiğince eğilmek zorundaydık. Yakında gece çökecekti ve bize eşlik edecek tek şey karanlık olacaktı.

Ulaşım aracımızla ilgili şikâyet edemezdim. Solmary'ye yaptığımız seyahatte yolculuğun yarısını meyve taşıyan bir mavnada geçirmiştik. Neron Gölü'nde çok oyalanmıştı ve yükün çoğu çürümüştü. Operasyonların ilk haftasını kıyafetlerimdeki kokuyu çıkarmaya çalışarak geçirmiştım. Ayrıca Detraon'daki Göller Operasyonu'na ilk başladığımız haftadaki pisliği de asla unutamam. Bir sığır kamyonunda üç gün geçirdikten sonra Gölbölge başkentine çok uzak olduğumuzu keşfetmiştik. Baştan savma savunmalar yapamayacak kadar Boğaz'a ve savaşın ön cephesine yakındık ki bu, bilerek görmezden geldiğim bir gerçektir. Ama o zamanlar henüz subay değildim ve yeterli bilgi ya da destek olmadan bir Gümüş başkentine sızmak benim kararım değildi. Albay'ın kararıydı. O da o zamanlar sadece bir yüzbaşıydı, Koç kod adını kullanıyordu, kanıtlayacağı ve uğruna savaşacağı çok şeyi vardı. Bense sadece peşinde dolaşıyordum, yeminli bir askerden daha fazlası değildim. Benim de kanıtlayacağım çok şey vardı.

Albay gözlerini kısarak manzaraya bakmaya devam etti. Amacı dışarı bakmak değil, bana bakmaktan kaçınmaktı. *Pekâlâ*. Ben de ona bakmaktan hoşlanmıyordum.

Düşmanlığımız olsun olmasın iyi bir takımdık. Komutanlık bunu biliyordu, biz de biliyorduk ve bizi sürekli birlikte göreve gönderip durmalarının nedeni buydu. Detraon, dava için bitmeyen yolculuğumuzdaki tek yanlış adımımızdı. Ve onlar için, yani Kırmızı Muhafızlar için tüm farklılıklarımızı her zaman kenara koyardık.

“Bu sefer nereye gideceğimiz hakkında bir fikrin var mı?”
Tıpkı Albay gibi ben de ağırlaşan sessizliğe dayanamıyordum.

Kaşlarını çatarak duvardan uzaklaştı, hâlâ bana bakmıyordu.
“İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun.”

İki senedir rütbesiz bir subaydım, öncesinde iki sene de Muhafızlar’ın yeminli askeriydim. Ve ömrümü Muhafızlar’ın gölgesinde geçirmiştim. *Elbette, işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum*, diye diklenmek istedim.

Hiç kimse bilmesi gerekenden daha fazlasını bilmezdi. Hiç kimseye kendi operasyonu, kendi bölüğü, bir üstündeki amiri ötesinde bir şey söylenmezdi. Bilgi, sahip olduğumuz tüm silahlardan daha tehlikeliydi. Onlarca yıl içinde, yakalanarak Gümüş bir fısıltının eline düşen tek bir Kızıl yüzünden başarısız olan ayaklanmalar sonunda bunu artık öğrenmiştik. En iyi eğitilmiş askerler bile zihne yapılan bir saldırıya dayanamazdı. Daima çözümlülerdi, sırları daima keşfedilirdi. Bu yüzden casuslarım ve askerlerim sadece bana, yani yüzbaşılara hesap verirdi. Ben Albay’a, o da Komutanlık’a... artık onlar her kimse, hesap veriyorduk. Sadece ilerlememiz için gerekenleri bilirdik. Başka yeraltı organizasyonları başaramazken Muhafızlar’ın bu kadar uzun süre dayanabilmesinin sebebi buydu.

Ama hiçbir sistem mükemmel değildir.

“Yeni emirler almamış olman, bunların ne olabileceğine dair *fikrin* olmadığı anlamına gelmiyor,” dedim.

Yanağında bir kas seğirdi. Somurtmak mı yoksa gülmek için miydi, bilemiyordum. Ama ikincisi olduğunu sanmıyordum. Albay gülümsemezdi, gerçek anlamda hiç yapmazdı bunu. Uzun yıllardır yapmamıştı.

“Kendime göre şüphelerim var,” dedi uzunca bir andan sonra.

“Neymiş onlar?”

“Bana aitler.”

Dışlerimin arasından tısladım. *Tipik*. Kendime dürtüst olmam gerekirse, büyük ihtimalle de en iyisi buydu. Gümüş av köpeklerinden, Muhafızlar’ın gizliliğinin ne kadar önemli olduğunu bilecek kadar kıl payı kurtulduğum zamanlar olmuştu. Sadece benim zihnim bile isimler, tarihler, operasyonlar ve Göl bölge’de son iki senelik çalışmamızı sekteye uğratmaya yetecek kadar bilgiyle doluydu.

“Yüzbaşı Farley.”

Resmi haberleşme kanallarında unvanlarımızı ya da isimlerimizi kullanmazdık. Ele geçirilebilecek her türlü iletişim ortamında ben Kuzu olarak geçiyordum. Bu da başka bir savunmaydı. Mesajlarımızdan herhangi biri yanlış ellere düşerse ya da Gümüşler şifrelerimizi kırarsa, bizi izlemek ve geniş, kendini adanmış ağıımızı çözmekte çok zorlanacaklardı.

“Albay,” diye karşılık verdiğimde nihayet bana baktı.

Hâlâ tanıdık bir mavi tonundaki sağlam gözü pişmanlıkla parladı. Bedeninin geri kalanı yıllar içinde değişmişti. Fark edilecek ölçüde sertleşmişti, dayanıklı kasları, yıpranmış giysilerinin içinde lif lif, yılan gibi kıvrılıyordu. Benimkinden daha açık sarı saçları seyrelmeye başlamıştı. Şakaklarında beyazlar vardı. Bunu daha önce fark edemediğime inanamadım. Yaşlanıyordu. Ama yavaşlamamıştı. Aptallaşmamıştı. Albay her zamanki gibi katı ve tehlikeliydi.

Onun sakin, sessiz incelemesi karşısında kıpırdamadan bekledim. Onun gözünde her şey bir sınavdı. Ağzını açtığında sınavı geçtiğimi anladım.

“Poyraz hakkında ne biliyorsun?”

Sertçe sııttım. "Demek en sonunda dışarı açılmaya karar verdiler."

"Sana bir soru sordum, Küçük Kuzu."

Takma ismim çok komikti. Boyum neredeyse bir seksendi.

"Gölbölge gibi bir monarşi," diye cevapladım. "Kızıllar çalışmak ya da mecburi hizmete gitmek zorunda. Sahil şeridini merkez almışlar ve başkentleri Arkeon. Neredeyse bir asırdır Gölbölge'yle savaş halindeler. Yamaç'la ittifakları var. Kralları Tiberias. Kaçınıcıydı..."

"Altıncı Tiberias," dedi. Azarlayan bir okul öğretmeni gibiydi; gerçi okula pek gitmemiştim. Bu da onun hatasıydı. "Calore Hanesi'nden."

Ne kadar aptalca. Kafaları çocuklarına farklı isimler verecek kadar bile çalışmıyor.

"Yakıcılar," diye ekledim. "Alevli Taç olarak adlandırılan taçta hak sahibiler. Gölbölge'nin nympha krallarının tam zıddı." Fazlasıyla yakından tanıdığım bir monarşiydi; onların hükmü altında bir ömür geçirmiştım. Krallıklarındaki sular kadar boyun eğmez ve tükenmek bilmezlerdi.

"Kesinlikle. Tam zıddı ama aynı şekilde korkunç."

"O zaman içeriye sızmak kolay olacaktır."

Tek kaşını kaldırarak içinde bulunduğumuz dar bölmeyi gösterdi. Neredeyse eğlenmiş gibi görünüyordu. "Sen buna kolay mı diyorsun?"

"Bugün henüz vurulmadım, o yüzden evet, kolay olduğunu söyleyebilirim," dedim. "Ayrıca Poyraz ne kadar ki? Gölbölge'nin yarısı kadar değil mi?"

"Benzer nüfusa sahipler. Kalabalık şehirler, daha gelişmiş bir altyapı..."

“Hepsi bizim yararımıza. Kalabalıkların içinde saklanmak daha kolaydır.”

Rahatsız olarak dişlerini gıcırdattı. “Her şeye bir cevabın var mı?”

“İşimde iyiyimdir.”

Dışarıda yeniden gök gürledi, ses bu sefer daha yakından geldi.

“Demek Poyraz’a gideceğiz. Burada yaptıklarımızı orada da yapacağız,” diye bastırdım. Vücudum şimdiden beklentiyle uğulduyordu. Beklediğim şey buydu. Gölbölge, çarkın sadece bir dişiymi, kıtadaki onlarca ulustan bir tanesiydi. Sınırların içinde kalmış bir isyan en sonunda başarısız olur, kıtanın diğer ulusları tarafından yok edilirdi. Ama daha büyük bir şey; iki krallık arasında bir dalga, Gümüşlerin lanet ayakları altında patlayacak bir temel daha... işte, bunun bir şansı olurdu. Ve yapmak zorunda olduğum şey için sadece şansa ihtiyacım vardı.

Belimdeki yasadışı silah hiç bu kadar rahatlatıcı gelmemişi.

“Unutmamalısın, Yüzbaşı.” Şimdi gözlerini bana dikmişti. Bunu yapmamasını dilerdim. *Kardeşime çok benziyor.* “Becerilerimizin gerçekten nereden geldiğini... Ne olarak başladığımızı ve nereden geldiğimizi.”

Topuklarımı altımızdaki tahtaya aniden, hızla vurdum. İrkilmedi. Öfkem onun için şaşırtıcı değildi.

Alayla sırtarak, “Nasıl unutabilirim?” dedim. Omzumun üstünden sarkan uzun, sarı örgümü çekıştirmemek için kendimi zor tutuyordum. “Aynam bana bunu her gün hatırlatıyor.”

Albay’la girdiğim hiçbir tartışmayı kazanamazdım. Ama bu sefer en azından berabere kalmışız gibi hissettim.

Bakışlarını yeniden benden uzaklaştırarak duvara çevirdi. Güneşin son ışıkları içeri süzülüyor, yaralı gözündeki kanı aydınlatıyordu. Solmakta olan ışıktaki kıpkırmızı parılıyordu.

İç çekişi anıların ağırlığıyla doluydu. "Bana da öyle."

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNİMİŞ.
Kod Adı: KOÇ.
Kimden: Dava, GBG.
Kime: KOMUTAN SİLİNİMİŞ.

- KUZU'yla DAVA'ya dönüldü.
- ADELA'daki GBG Gümüş püskürtmesi doğrulandı.
- Gözlem/müdahale amacıyla TATİL ve takımının sevk edilmesi için izin talebi.
- PYRZ irtibat kapasitesini değerlendirmek için izin talebi.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNİMİŞ.
Kod Adı: DAVULCU.
Kimden: SİLİNİMİŞ.
Kime: Dava, GBG'de KOÇ.

- TATİL'in sevkı onaylandı. Sadece gözlem, GİZLİ GÖZ Operasyonu.

- PYRZ'daki irtibat kapasitesi değerlendirme talebi onaylandı.
- KIZIL AĞ Operasyonu öncüsü KUZU, PYRZ'daki kaçakçılık ve yeraltı örgütleriyle iletişim kuracak, WHISTLE karaborsa ağına önem verecek. Emirler ektedir, sadece KUZU görebilir. PYRZ'a bir hafta içinde gönderilmeli.
- KOÇ, KALKAN Operasyonu'na öncülük edecek. Emirler ektedir, sadece sen görebilirsin. Ronto'ya bir hafta içinde gitmelisin.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Dava, Gölbölge sınırındaki tek büyük şehirdi; girift oymalı duvarları ve kuleleri Kızılkemik Gölü'ne tepeden bakıyor, görüş alanı Poyraz taşrasının derinliklerine kadar uzuyordu. Göl, su altında kalmış ve tamamı nympha dalgıçlar tarafından talan edilmiş bir batık şehri gizliyordu. Bu arada Gölbölge'nin köle işçileri de kıyıda, suya batmış kalıntılarla ve Poyraz'ın vahşi doğasıyla alay edercesine Dava'yı inşa etmişlerdi.

Eskiden bütün savaşı Boğaz'ın terk edilmiş savaş meydanlarıyla sınırlı tutan Gümüşlerin nasıl aptallar olduklarını merak ederdim. Kuzey sınırı uzun ve dolambaçlıydı, bir nehirle ayrılırdı, iki yakası da çoğunlukla ormandı. Daima koruma altındaydı ama asla saldırı yapılmazdı. Elbette, kış aylarında karla kaplı, soğuk ve vahşi bir bölge olurdu ama ya ilkbaharın sonlarında ve yaz aylarında? *Su anda?* Poyraz ve Gölbölge bir asırdır savaşıyor olmasaydı şehre her an bir saldırı bekleyebilirdim. Ama böyle bir şey hiç olmamıştı ve olmayacaktı da.

Çünkü savaş, gerçek bir savaş değildi.

Bir soykırımdı.

Kızıl askerler mecburi hizmete alınıyor, savaşıyor ve her yıl binlercesi ölüyordu. Onlara kralları için savaşmaları; ülkelerini,

ailelerini savunmaları ve onların zoraki kahramanlıkları olmasa ülkelerinin yıkılacağı, parçalanacağı söyleniyordu. Gümüşler ise arkalarına yaslanıyor, oyuncak birliklerini ileri geri oynatarak hiçbir işe yaramayan hamleler yapıyorlardı. Kızılar bunu fark edemeyecek kadar az, kısıtlanmış ve eğitimsizdi. Tüm bunlar mide bulandırıcıydı.

Bu, davaya ve Kırmızı Muhafızlar'a inanmamın binlerce nedeninden sadece bir tanesiydi. Ama inanç, kurşun yemeyi kolaylaştırmıyordu. Karnımdan yaralanmış ve lanet olasıca Albay'ın yardımını almadan yürüyemez halde Irabelle'ye döndüğüm son seferde olduğu gibi. En azından dinlenip iyileşmek için bir hafta zamanım olmuştu. Şimdiyse bizi yeniden göreve göndermelerinden önce burada muhtemelen yalnızca birkaç gün kalabilecektim.

Irabelle, en azından benim kısıtlı bilgilerime göre, bölgedeki en düzgün Muhafız üssüydü. Nehir boyunca, ormanın derinliklerine doğru dağılmış güvenli evler vardı ama Irabelle kesinlikle organizasyonumuzun atan kalbiydi. Kısmen yeraltındaydı ve tamamen gözden uzaktı; çoğumuz, mecbur kalırsak Irabelle'ye yuvamız diyebilirdik. Ama çoğumuzun Muhafızlar ve yanımızdaki Kızılar dışında yuva diyebileceği bir yeri yoktu.

Yapı, ihtiyacımız olduğundan çok daha büyüktü; dışarıdan birinin ya da bir istilacının içeride kaybolması muhtemeldi. Huzur bulmak için mükemmeldi. Birçok girişin ve koridorun baraj kapaklarıyla donatıldığını söylemeye gerek bile yoktu. Albay'ın tek bir emriyle tüm yapı, kendinden önceki dünya gibi sulara gömülüp boğulabilirdi. Bu yüzden yazları nemli ve serin, kış zamanı ise duvarları buzdan yapılmışçasına çok soğuk oluyordu. Mevsim ne olursa olsun tünellerde yürümeyi; benden başka kimsenin hatırlamadığı loş, beton koridorlarda devriye gezmeyi seviyor-

dum. Trende geçirdiğim zamandan ve Albay'ın suçlayıcı, kırmızı bakışlarından sonra serin hava ve önümde uzanan tünel, yaşayıp yaşayabileceğim tek özgürlüğün hafif bir dokunuşu gibiydi.

Silahımı parmağımda tembelce döndürüyordum, dengede tutmak dikkat isteyen bir işti ve ben de bunda iyiydim. Dolu değildi. Aptal değildim. Ama silahın ölümcül ağırlığı yine de rahatlatıcıydı. *Poyraz*. Silah dönmeye devam ediyordu. *Onların silah kanunları Gölbölge'den daha katı. Sadece kayıtlı avcılarının silah taşıma ruhsatı var. Ve onların sayısı da çok az.* Aşmak için heveslendiğim bir engel daha. Daha önce Poyraz'a hiç gitmemiştim ama Gölbölge'ye benzediğini düşünüyordum. Gümüşler gibi aynı, tehlikesi aynı, *cehaleti* aynı. Bin cellat ve ipin ucunda sallanmayı bekleyen milyonlar.

Bunun böyle olmasına *neden* izin verildiğini sorgulamayı uzun süre önce bırakmışım. Ben çoğunluğun aksine, bir efendinin kafesinde yetişmemiştim. Diğerlerinin kurtuluş olarak gördüğü şey, benim gözümde delirici bir boyun eğmeydi. Sanırım özgürlüğe olan azimli inancım için Albay'a teşekkür borçluydum. Diğer türüsünü düşünmeme asla izin vermemişti. Asla bizi yaratan şeyi kabullenmeye izin vermemişti. Tabii bunu ona asla söylemezdim. Teşekkürlerimi hak etmeyecek kadar çok şey yapmıştı.

Ama ben de yapmışım. Bu adildi, sanırım. Ve ben de adalete inanmıyor muydum?

Ayak sesleri duyup başımı çevirirken silahı da belime sokup dikkatlice sakladım. Bir Muhafız yoldaş silahı umursamazdı ama Gümüş bir Güvenlik görevlisi kesinlikle umursardı. Gerçi onlardan birinin bizi bu tünellerde bulmasını beklemiyordum. Asla bulamazlardı.

Indy selam vermeye zahmet etmedi. Birkaç metre ötede durduğunda zayıf ışıktaki bile yanık teninin üstündeki dövmeleleri belli oluyordu. Bileğinden başlayan dikenler, kazınmış kafasına doğru uzanırken diğer kolundan aşağı da sarmaşığa benzer güller iniyordu. Kod adı Tatil'di ama Bahçe ona çok daha uygun olurdu. Albay'ın emrindeki yüzbaşılardan biriydi. Albay'a bağlı on yüzbaşı vardı ve her birinin emrinde sadık, yeminli askerlerden oluşan daha geniş müfrezeleri bulunuyordu.

"Albay seni ofisine çağırıyor. Yeni emirler," dedi. Ardından Irabelle'nin bu kadar derinliklerinde kimse bizi duymayacak olmasına rağmen sesini alçalttı: "Hiç mutlu değil."

Sırttım ve kızın yanından geçtim. Çoğu insan gibi o da benden kısaydı ve bana yetişmek için hızlandı. "Hiç mutlu oldu mu ki?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu farklı."

Kadının koyu renkli gözleri alışık olmadığı bir korkuyla parlıyordu. Bunu en son revirde, başka bir yüzbaşının başında dikildiği zaman görmüştüm. Merhamet kod adlı Saraline, rutin cephanelik baskınlarımızdan birinde yaralanıp bir böbreğini kaybetmişti. Hâlâ iyileşme sürecindeydi. Ameliyatını yapan cerrah, en hafif tabirle tir tir titremişti. *Senin suçun değil. Senin işin değil*, diye hatırlattım kendime. Elimden geleni yapmışım. Kan görmeye alışkındım ve o anda elimizdeki en iyi sıhhiyeci bendim. Yine de hayatımda ilk kez bir insan organını avuçlarımda tutmuştum. *En azından yaşıyor.*

"Yürüyor," dedi Indy, yüzümdeki suçluluk ifadesini görerek. "Yavaş ama başarıyor."

"Bu çok iyi," dedim, haftalar önce yürümesi gerektiğinden bahsetmeyerek. Zihnimde yeniden, *Senin suçun değil*, yankılandı.

Ana merkeze döndüğümüzde Indy yanımdan ayrılarak revire yöneldi. Göreve çıkmak ya da görünüşe bakılırsa Albay'ın ayak işlerini halletmek dışında Saraline'in başından hiç ayrılmamıştı. Muhafızlar'a aynı zamanda katılmışlardı ve kız kardeşler gibi yakındılar. Ve sonrasında, artık kardeş *olmadıkları* açıkça belliydi. Kimse bunu umursamamıştı. İşler yapıldığı ve herkes sağ salim geri döndüğü müddetçe organizasyonun içindeki ilişkilere karşı herhangi bir kural yoktu. Şimdiye dek Irabelle'deki hiç kimse aptalca ya da duygusal davranarak davamızı tehlikeye atacak küçücük bir şey bile yapmamıştı.

Indy'yi endişeleriyle baş başa bırakarak Albay'ın beni beklediği tam tersi istikamete yöneldim.

Ofisinden harika bir mezar olurdu. Penceresiz, beton duvarlardan oluşuyordu ve ampulü hep yanlış zamanda patlayan bir lamba vardı. Irabelle'de işleri yönetebileceği çok daha iyi yerler vardı ama Albay sessizlikten ve kapalı alanlardan hoşlanıyordu. Çok uzun boyluydu ve alçak tavanlı odada dev gibi görünüyordu. Belki de odayı bu yüzden bu kadar çok seviyordu.

Beni karşılamak üzere ayağa kalktığında başı tavana sürttü.

"Yeni emirler mi?" diye sordum, cevabı bildiğim halde. İki gündür buradaydık. Göller Operasyonu'nun müthiş başarısından sonra bile herhangi bir dinlenme süresi bekleyemeyeceğimizi biliyordum. Üç gölün de Gölbölge'nin içlerine doğru giren ana kollarının hepsi artık bize aitti ve hiç kimse bunun farkında değildi. Bunun nasıl önemli bir amaca hizmet edeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bunun için endişelenmesi gereken kişi de Albay'dı, ben değil.

Albay katlanmış bir kâğıdı masanın diğer tarafından bana doğru itti. Kâğıt kenarlarından mühürlenmişti. Tek parmağımı kullanıp açtım. *Tuhaf*. Daha önce hiç mühürlü emirler almamıştım.

Sayfaya şöyle bir baktığımda her kelimeyle gözlerim kocaman açıldı. Komutanlık emirleriydi. En tepedendi, Albay'ı atlayıp doğrudan bana gönderilmişti.

"Bunlar..."

Tek elini kaldırıp beni susturdu. "Komutanlık, bunun sadece sana özel olduğunu söyledi." Sesi kontrollüydü ama yine de içinde saklı öfkeyi hissettim. "Bu senin operasyonun."

Sakin kalabilmek için yumruğumu sıkmak zorunda kaldım. *Kendi operasyonum*. Her kalp atışımla hızlanan kanım kulaklarımda uğulduyordu. Gülümsememek için çenemi sıkarak dişlerimi gıcırdattım. Gerçekliğinden emin olmak için emirlere tekrar baktım. *Kızıl Ağ Operasyonu*.

Bir an sonra, bir şeyin eksik olduğunu fark ettim.

"Sizden bahsetmemişler, efendim."

Kötü durumdaki gözünün üstündeki kaşını kaldırdı. "Bahsetmelerini mi bekliyordun? Ben senin *dadın* değilim, Yüzbaşı." Ürperdi. Yüzündeki kontrol maskesi düşmek üzereydi ve zaten tertemiz olan masasındaki görünmeyen bir tozu silkelermiş gibi yaptı.

Küçümsemesine aldırmadım. "Pekâlâ. Sanıyorum sizin de kendinize ait emirleriniz var."

"Evet var," dedi aceleyle.

"O zaman ufak bir kutlama yapabiliriz."

Albay küçümseyerek gülümsedi. "Poster kızı olmayı mı kutlamak istiyorsun? Belki de bir intihar görevi için neşeyle dans edersin?"

Şimdi gerçekten gülümsüyordum. “Ben bunu böyle görmüyorum.” Emirlerin yazılı olduğu kâğıdı yavaşça katlayıp ceketimin cebine soktum. “Bu gece, ilk bağımsız görevime içeceğim. Ve yarın da Poyraz’a hareket edeceğim.”

“Sadece sen bilmelisin, Yüzbaşı.”

Kapıya vardığımda başımı çevirip ona baktım. “Sanki çoktan bilmiyorsunuz.”

Sessizliği yeterli bir itiraftı.

“Ayrıca hâlâ size rapor veriyor olacağım yani bildirimlerimi Komutanlık’a siz ileteceksiniz,” diye ekledim. Onu biraz daha kışkırtmaktan kendimi alamıyordum. Dadı yorumu için bunu hak etmişti. “Buna ne deniyordu? Ah, evet. Aracı.”

“Dikkatli ol, Yüzbaşı.”

Başımı onaylarcasına sallayıp ofis kapısını açtığım sırada gülümsüyordum. “Daima, efendim.”

Neyse ki rahatsız edici bir sessizliğe daha fırsat vermedi. “Yayın ekibin seni kışlanda bekliyor. Gitsen iyi olur.”

“Umarım kamera karşısına geçmeye hazır görünüyordumdur.” Yapmacık bir kıkırdamayla böbürleniyormuş gibi yaptım.

Elini sallayarak beni huzurundan gönderdi. Hevesle dışarı çıktım ve Irabelle’nin koridorlarından heyecanla geçtim.

Şaşırtıcı olan, içimdeki heyecanın çok uzun sürmemesiydi. Yeminli askerlerden oluşan ekibimi bulup onlara iyi haberi verme niyetiyle kışlalara doğru koşmaya başlamıştım ama kısa süre sonra tempom yavaşladı ve sevincim tereddüde dönüştü. Ve korkuya.

Bize Koç ve Kuzu demelerinin, bariz nedeni dışında da bir açıklaması vardı. Daha önce Albay’ın peşinden gitmediğim bir göreve gönderilmemiştim. O her zaman yanımdaydı, asla iste-

mediğim ama fazlasıyla aşına olduğum bir güvenlik ağı gibiydi. Hayatımı sayamayacağım kadar çok kez kurtarmıştı. Burası yerine donmuş bir köyde olmamamın, her kış birer parmağımı ve her mecburi hizmet alımında sayısız arkadaşımı kaybetmememin sebebi kesinlikle oydu. Çoğu zaman aynı fikirde olmasak da daima görevimizi yerine getirir ve sağ kalırdık. Diğerlerinin başaramadığını biz başarırdık. Hayatta kalırdık. Şimdiyse bunların hepsini yalnız yapmak zorundaydım. Şimdi diğerlerini korumak, hayatlarının... ve ölümlerinin yükünü kendi omuzlarımda taşımak zorundaydım.

Bir anda durdum ve kendimi toparlamak için biraz bekledim. Serin gölgeler rahatlatıcı ve davetkârdı. Nemli duvara yaslandım ve soğğun içime işlemesine izin verdim. *Ekibimi topladığımda Albay gibi olmalıyım. Ben onların yüzbaşısıyım, komutanlarıyım ve mükemmel olmalıyım. Hataya ya da tereddüde yer yok. Ne pahasına olursa olsun ilerlemeliyiz. Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz.*

Albay iyi bir insan olmayabilirdi ama muhteşem bir liderdi. Bu her zaman yeterli olmuştu. Şimdi ben de onun gibi olmak için elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Planım hakkında biraz daha düşündüm. Diğerleri birkaç dakika daha bekleyebilirdi.

Kışlama girdiğimde başım dikti. Bu iş için neden seçildiğimi, haberi yaymak için Komutanlık'ın neden beni istediğini bilmiyordum. Ama iyi bir sebebi olduğundan emindim. Bayrağı bir kadının taşımaya epey sarsıcı bir izlenim yaratırdı ama aynı zamanda kafa karıştırıcıydı. Gümüşler ölmeleri için cepheye eşit sayıda kadın ve erkek gönderse de bir kadın tarafından yönetilen bir isyancı grubu kolayca hafife alınırdı. Tam da Komutanlık'ın istediği gibi.

Ya da sadece kendilerinden birindense önünde sonunda yakalanıp idam edilecek kişi olmamı tercih ediyorlardı.

Boynundaki dövmelelerden anladığım kadarıyla varoşlardan kaçmış olan bir asker, önceden hazırlanmış kameranın önüne geçmem için eliyle işaret verdi. Bir başkası, bana kırmızı bir fular ve aylar boyunca duyulmayacak bir mesajın yazılı olduğu kâğıdı uzattı.

Ama mesaj duyulup Poyraz ve Gölbölge'nin her yanında yankılandığında, bir çekiç gibi inecekti.

Kameraların karşısına tek başıma geçtim, yüzüm gizlenmişti ve sözlerim çelik gibiydi.

"Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz."

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNİMİŞ.
Kod Adı: KOÇ.
Kimden: Dava, GBG.
Kime: KOMUTAN SİLİNİMİŞ.

-TATİL liderliğinde GİZLİ GÖZ takımı ADELA'da direnişle karşılaştı.
-ADELA güvenli evi imha edildi.
-GİZLİ GÖZ değerlendirme: Çatışmada ölenler: R. INDY, N. CAWRALL, T. TREALLER, E. KEYNE (4).
Gümüş kayıpları: Sıfır (0).
Sivil kayıp sayısı: Bilinmiyor.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 4. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNİMİŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Liman Körfezi, PYRZ.

Kime: SİLİNİMİŞ'te KOÇ.

-ADERONAK, ULUORMAN, BATAKLİK SAHİLİ bölgelerinden sorunsuz geçiş.

-FENER bölgesinden zorlu geçiş, kalabalık PYRZ askeri gücü.

-DENİZCİLER'le bağlantıya geçildi. Onların yardımıyla LİMAN KÖRFEZİ'ne girildi.

-DENİZCİLER'in lideri EGAN'la görüşüldü. Değerlendirilmesi yapılacak.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Mutfakta her zaman fareler olduğunu bütün iyi aşçılar bilir.

Poyraz Krallığı da farklı değildi. Çatlakları ve yarıkları, Gümüşlerin “parazit” dediği şeylerle kaynıyordu. Kızıl hırsızlar, kaçakçılar, asker kaçakları, mecburi hizmetten kaçan gençler ya da yaşlanma “suçu”ndan cezalandırılmamak için kaçan, çelimsiz yaşlılar. Taşrada, daha da kuzeydeki Gölbölge sınırına yakın bölgelerde ormanda ya da küçük köylerde yaşıyor, kendine saygısı olan hiçbir Gümüş'ün yaşamaya tenezzül etmeyeceği yerlerde güven buluyorlardı. Ama Liman Körfezi gibi şehirlerde, yani Gümüşlerin güzel evlerde oturduğu ve çirkin kanunlara sahip olduğu yerlerde, Kızıllar çok daha çaresiz önlemlere başvuruyorlardı. Ben de öyle yapmak zorundaydım.

Patron Egan'a ulaşmak kolay değildi. Onun sözde meslektaşları, beni ve teğmenim Tristan'ı liman şehrinin duvarlarının altındaki labirent gibi tünellerden geçiriyordu. Hem benim hem de takip etmeye kalkışacakların aklını karıştırmak için aynı yollardan birkaç kere geçtik. Bize yolu gösteren yumuşak sesli ve keskin bakışlı hırsız Melody'nin neredeyse gözlerimizi bağlamasını bekleyecektim. Ama karanlık onun işini fazlasıyla görüyordu ve yüzeye çıktığımızda şehirden çıkış bir yana, kuzeyi bile zor bulacağımdan emindim.

Tristan, Kırmızı Muhafızlar'daki aldığı eğitim sayesinde, kolayca güvenen biri değildi. Yanımdan ayrılmıyordu ve elini, ceketinin içindeki uzun bıçağın sapından ayırmıyordu. Melody ve adamları, kendi sivri uçlu silahlarını göstermek için paltolarını ve şallarını geriye atarak bu açık tehdide gülüp geçtiler.

"Endişelenme, Sırık," dedi, tek kaşını kaldırıp Tristan'ın uzun boyunu süzerek. "Gayet iyi korunuyorsunuz."

Tristan öfkeyle kızardı ama yine de tutuşunu gevşetmedi. Ben de botumdaki bıçağın ve pantolonumun beline sıkıştırdığım silahımın varlığını unutmamıştım.

Melody yürümeye devam ederek bizi gürültülü, keskin bir balık kokusunun yükseldiği pazardan geçirdi. Kalın gövdesiyle, bize yol açan kalabalığı yarıp geçiyordu. Kolundaki kırmızı halat dolanmış mavi çapa dövmesi yeterli bir uyardı. O bir Denizciydi, Komutanlık'ın araştırmamı istediği kaçakçılık operasyonunun bir üyesiydi. Ayrıca verdiği emirlerden ve yanındakilerin bunlara uymasından, yüksek rütbeli ve saygı duyulan biri olduğu anlaşılıyordu.

Kadının gözleri ileriye dönük olsa da onun da beni incelediğini hissettim. İşte bu yüzden ekibimin geri kalanını onun patronuyla tanışmak üzere şehre getirmemeye karar vermiştim. Onun ope-

rasyonunu değerlendirmek, hedeflerini tartmak ve Komutanlık'a raporlamak için Tristan ile ben yeterliydik.

Ancak belli ki Egan tam tersi bir yaklaşım benimsemişti.

Irabelle'deki üssümüz gibi bir yeraltı sığınağına götürülmeyi beklemiştim ama Melody bizi duvarları yıllar içinde tuzlu havayla aşınmış, eski bir deniz fenerine yönlendirdi. Bir zamanlar ışıyla gemileri limana yönlendiren fener, şehir limana doğru genişlediği için artık denize çok uzaktı. Dışarıdan terk edilmiş görünüyordu; pencereleri panjurlarla örtülmüş ve kapıları parmaklıklarla kapatılmıştı. Denizciler buna aldırmadı. Bütün içgüdülerim dikkatli olmamız için çılgık atsa da onlar geldiklerini saklamaya bile gerek görmüyorlardı. Aksine, Melody dimdik bir duruşla bizi açık pazardan geçiriyordu.

Kalabalık bizimle birlikte balık sürüsü gibi ilerliyor; bizi gizliyordu. Deniz fenerine ve yıpranmış, kilitli kapısına kadar bize eşlik ettiler. Bu hareket yöntemini şaşkınlıkla izleyerek Denizciler'in ne kadar iyi organize olduklarını zihnime not ettim. Saygı gördükleri kadar sadakat bekledikleri de çok açıktı. Bu iki özellik de Kırmızı Muhafızlar için çok değerliydi; parayla ya da korku aracılığıyla elde edilemezlerdi. Kalbim hızla atıyordu. Denizciler gerçekten de değerli bir müttefik olabilirdi.

Fenerin içine güvenle girip sonsuz gibi görünen döner merdivene adım attığımda bir gerginlik hissettim. Gümüş şehirlerine sızıp caddelerinde kötü niyetlerle gizlice dolanmaya yabancı değildim ama bundan kesinlikle hoşlanmıyordum. Özellikle de başımıza gelebilecek herhangi bir şeye karşı aksi ama faydalı kalkanım Albay yanımda yokken...

“Güvenlikçilerden korkmuyor musunuz?” diye sordum, arkamızdan kapıyı kilitleyen Denizci’yi izlerken. “Burada olduğunuzu bilmiyorlar mı?”

Melody kıkırdadı. Şimdiden ondan fazla basamak çıkmıştı ve çıkmaya devam ediyordu. “Ah, burada olduğumuzu elbette biliyorlar.”

Tristan’ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Ne?” Bembeyaz kesilen yüzü benim düşüncelerimi yansıtıyordu.

Melody, “Dedim ki güvenlikçiler burada olduğumuzu biliyor,” diye tekrarladı. Sesi fener kulesinin içinde yankılandı.

Ayağımı ilk basamağa koyduğum anda Tristan bileğimi kavradı ve kendini kaybederek, “Burada olmamalıyız, Yüz...” diye mırıldandı. Bizi bu kadar uzun süredir koruyan kuralları ve protokolleri çiğneyip adımı söylemesine fırsat vermedim ve dirseğimi soluk borusuna bastırıp onu tüm gücümle aşağı ittim. Dengesini kaybederek düştü ve ince uzun bedeni birkaç basamağa serildi.

Yüzümü ateş bastı, kıpkırmızı oldum. Yabancıların önünde ya da değil, bu kesinlikle yapmak istediğim bir şey değildi. Tristan aşırı koruyucu olsa da iyi bir teğmendi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: Denizciler’in önünde kendi saflarımızdaki anlaşmazlıkları belli etmek mi yoksa korktuğumuzu göstermek mi? İkincisi olduğunu umuyordum. Hesaplı bir omuz silkmeyle geri çekilip Tristan’a elimi uzattım ama özür dilemedim ve o da sebebini biliyordu.

Tek kelime etmeden merdivende peşimden geldi.

Melody basamaklarda önüne geçmemize izin verdi ama her adımımızda bakışlarını hissediyordum. Artık kesinlikle beni izliyordu. İfade­siz bir tavır takınarak ona aldırış etmedim. Albay

gibi korkusuz ve anlaşılmaz görünebilmek için elimden geleni yapıyordum.

Fenerin tepesine ulaştığımızda tahta çakılarak kapatılmış pencerelerden Liman Körfezi'nin manzarası görünüyordu. Bir antik şehrin üstüne kurulmuş olan Körfez, eski bir bağlantı noktasıydı. Dar patikaları ve virajları, araçlardan daha çok atlara uygundu ve ezilmemek için ara sokaklara dalmak zorunda kalmıştık. Bu gözetleme noktasından, ünlü limanın merkez alındığı şehirde devriye gezilemeyecek kadar çok ara sokak, tünel ve unutulmuş nokta olduğunu görebiliyordum. Kızıl nüfusunun yoğun olduğu da düşünülürse Liman Körfezi, Kırmızı Muhafızlar için mükemmel bir başlangıç noktasıydı. İstihbaratımız, isyan başladığında Poyraz'daki Kızıl ayaklanması için en etkili noktanın burası olduğunu doğrulamıştı. Hükümetin kesin bir hâkimiyet altına aldığı başkent Arkeon'un aksine, Liman Körfezi o kadar sıkı kontrol edilmiyordu.

Ama savunmasız da değildi. Denizin ortasına inşa edilmiş ve hem mükemmel bir yarım daire şeklindeki bölgeyi hem de dalgaları ikiye bölen bir askeri üssü vardı: *Vatansever Kalesi*. Poyraz ordusunun kara, deniz ve hava kuvvetlerini barındıran bir merkezdi ve Gümüş ordusunun üç birimine de hizmet vermesi açısından türünün tek örneği idi. Şehrin geri kalanı gibi, surları ve binaları beyaz, çatıları maviydi ve uzun, gümüş kuleleri vardı. Bulunduğum noktadan gördüklerimi ezberlemeye çalıştım. Bir gün işe yarayabilirdi. Neyse ki kuzeyde devam eden savaş yüzünden Vatansever Kalesi, etrafındaki şehirle hiç ilgilenmiyordu. Askerler surları korurken Güvenlik görevlileri de şehri hizaya sokuyordu. Raporlara göre, sadece kendilerinden olanları, yani Gümüş vatandaşları koruyorlardı ama Körfez'deki Kızıklar kendi başlarının

çaresine bakıyor, ayrı gruplar ve çetelerle düzeni sağlıyorlardı. Başlıca üç grup vardı.

Kızıl Devriye, polis teşkilatı gibiydi; Kızıllar arasında adaleti sağlıyor, Gümüş güvenlikçilerin ilgilenmediği meselelerde kanunları koruyup uyguluyorlardı. Kendi türümüne karşı işlenmiş suçları ve kavgaları yatıştırıyor, acımasız Gümüşlerin Kızılları daha fazla suistimal etmesine engel oluyorlardı. Yaptıkları iş şehrin güvenlikçileri tarafından biliniyor ve hatta izin veriliyordu; bu yüzden de onlara gitmeyecektim. Yaptıkları iş her ne kadar saygıdeğer olsa da Gümüşlerle fazla sıkı fıkı çalışıyorlardı.

Ancak çok övülen diğer bir çete olan Kurukafalar'dan da aynı şekilde çekiniyordum. Söylentilere göre fazla vahşilerdi ki bu normalde takdir edeceğim bir özellikti. İşlerini kanla hallediyorlardı ve kudurmuş bir köpeği anımsatıyorlardı. Yırtıcı, acımasız ve aptallardı; sık sık idam edildiklerinden üyeleri sürekli değişiyordu. Şehirde kendi bölgelerinin kontrolünü cinayet ve şantaj yoluyla sağlıyor ve sıklıkla rakip grup Denizciler'le anlaşmazlığa düşüyorlardı.

Yani bizzat incelemem gereken grupla.

"Sen Kuzu olmalısın."

Arkamı dönerek göz alabildiğine uzanan ufuktan uzaklaştım.

Egan olduğunu düşündüğüm adam karşıdaki pencereye yaslanmıştı. Ya aşağıya düşmesini sadece eski püskü bir camın engellediğinin farkında değildi ya da bundan korkmuyordu. O da benim gibi rol kesiyor, elindeki kartları saklayıp sadece canının istediklerini gösteriyordu.

Buraya Tristan'la gelmemin sebebi belli bir izlenim yaratmaktı. Etrafını Melody ve bir grup Denizci'yle sarmış olan Egan ise gücünü göstermeyi seçmişti. Beni etkilemek için. *Çok iyi.*

Kollarını kavuşturduğunda yara izleriyle dolu kaslı pazılarındaki birbirinin aynısı iki çapa dövmesi görüldü. Bana Albay'ı anımsatmıştı; gerçi ikisinin benzer hiçbir tarafı yoktu. Kısa boylu, tıknaz, geniş göğüslü Egan'ın güneş yanığı teni ve deniz tuzundan rengi açılmış uzun, örgülü saçları vardı. Hayatının yarısının teknelerde geçtiğinden hiç şüphem yoktu.

"Kod adm bu, değil mi?" diye devam etti Egan sırtarak. Dişlerinin çoğunu kaybetmişti. "Haklı mıyım?"

Ters bir tavırla omuzlarımı silktim. "Adımın bir önemi var mı?"

"Hiç önemli değil. Sadece niyetin önemli... Söyle bakalım, neymiş o?"

Onun sırtmasını taklit ederek ve eskiden fenerin bulunduğu boşluğa dikkat ederek odanın ortasına yürüdüm. "Bunları zaten bildiğini düşünüyorum." Emirlerimde temasın önceden kurulduğu yazıyordu fakat boyutu belirtilmemişti. Bu, yabancıların yazışmalarımızı bize karşı kullanmamaları için gerekli bir önlemdi.

"Evet, pekâlâ, seninkilerin hedeflerini ve taktiklerini gayet iyi biliyorum ama benim sorum sana. *Sen* ne için buradasın?"

Seninkiler. Kelime ani bir sancı gibi beynime işledi. Onu daha sonra çözecektim. Bu mide bulandırıcı atışma yerine yumruk yumruğa dövüşebilmeyi dilerdim. Bir bulmaca yerine mor bir gözü tercih ederdim.

"Hedefim açık bir iletişim kurmak. Siz bir kaçakçılık operasyonu yürütüyorsunuz ve sınır ötesinde arkadaşlar edinmek iki taraf için de faydalı olacaktır." Bir gülümseme eşliğinde parmaklarımı örgülü saçlarımda dolaştırdım. "Ben sadece bir elçiyim, efendim."

"Ah, Kırmızı Muhafızlar'ın bir yüzbaşısına *sadece* bir elçi demezdim."

Tristan bu sefer sakin kaldı ancak tüm eğitimime rağmen tepki verme sırası bendeydi. Gözlerimin kocaman açıldığı ve yanaklarımın kızardığı Egan'ın dikkatinden kaçmadı. Yardımcıları, özellikle de Melody, kendi aralarında gülüşecek kadar arsızdı.

Seninkiler. Kırmızı Muhafızlar. Bu adam bizimle daha önce karşılaşmıştı.

"O zaman ben ilk değilim."

Yine manyakça bir sırıtış. "Hiç de değil. Sizin için mal taşımaya," etki yaratması için duraksayarak Melody'ye baktı, "iki yıl önce başladık, değil mi?"

"Eylül 300, patron," diye cevapladı kız.

"Ah evet. Bunun hakkında hiçbir şey bilmediğini anlıyorum, Koyun."

Dişlerimi gıcırdatmamak ve homurdanmamak için kendimi zor tutuyordum. *İhtiyat*, diyordu emirler. Şu kendini beğenmiş suçluyu çürük kulesinden aşağı atmanın ihtiyattan sayılmayacağını düşündüm. "Bu şekilde çalışmıyoruz." Yaptığım tek açıklama buydu. Egan kendini benden üstün görse, benden çok daha fazla bilgili olduğunu düşünse de yanılıyordu. Bizim ne olduğumuz, neler yaptığımız ve daha neler yapmayı planladığımızla ilgili hiçbir fikri yoktu. Beyni bunu algılayamazdı bile.

"Eh, yoldaşların iyi ödeme yapıyor, orası kesin." Kolundaki ip gibi örülmüş, ince işçilik eseri gümüş bileziği şıngırdattı. "Senin de aynısını yapmanı umuyorum."

"İstenileni yaparsan evet."

"O zaman istenileni yapacağım."

Başımı sallamamla Tristan harekete geçti. İki uzun adımla yanıma ulaştığında o kadar hızlı ve sırık gibiydi ki Egan kahkaha attı.

“Yıldızlar aşkına, çubuk gibisin,” dedi adam. “Sana ne diye sesleniyorlar? Fasulye sırtığı mı?”

Dudağım seğirdi ama gülmedim. Tristan’ın iyiliği için. Ne kadar yemek yerse yesin, antrenman yaparsa yapmı, hiçbir şekilde kaslı görünemiyordu. Gerçi bunun onun için pek de bir önemi yoktu. Tristan bir tetikçi idi, keskin nişancıydı; kavgacı bir tip değildi. Değeri, iyi bir tüfekle yüzlerce metre ötedeyken anlaşılıyordu. Kod adının Kemik olduğunu Egan’a söylemedim.

“Whistle dediğiniz ağ hakkında bilgi vermenizi ve bizi onlarla iletişime geçirmenizi istiyoruz,” dedi Tristan, taleplerimizi benim adıma seslendirerek. Albay’dan benimsediğim başka bir taktikti. “Şu kilit bölgelerde uygun temaslar arıyoruz.”

İşaretili bir haritayı uzattı; sade bir haritaydı ama önemli şehirlerin ve ülke boyunca uzanan kavşakların üstünde kırmızı noktalar vardı. Bunu bakmadan biliyordum. Endüstriyel varoşlar olan Gri Şehir ve Yeni Kent; başkent Arkeon; Delfi; askeri şehir Korvium ve aralarındaki çok sayıda küçük köy ve kasaba. Egan kâğıda bakmasa da kendinden emin bir tavırla başıyla onayladı.

“Başka?” diye sordu hırıltılı bir sesle.

Tristan bana bakarak Komutanlık’tan gelen son emre uymam için son bir fırsat verdi. Ama yapmayacaktım.

“Yakında kaçakçılık ağınıza ihtiyacımız olacak.”

“Çok kolay. Whistle’lar sayesinde tüm ülke avcunuzda olacak. İsterseniz buradan Korvium’a ampul gönderip geri getirebilirsiniz.”

Dişlerimi göstere göstere gülümsememe engel olmadım.

Ama Egan’ın sırtışı biraz soldu. Daha fazlası olduğunu biliyordu. “Ne taşıyacağız?”

Hızlı bir hareketle adamın ayaklarının dibine tetrarşi sikkeleriyle dolu bir kese attım. Hepsi de gümüştü. Onu ikna etmeye yeterdi.
"Doğru insanları."

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 6. Gün.
Ajan: Yüzbaşı SİLİNİMİŞ.
Kod Adı: KUZU.
Kimden: Liman Körfezi, PYRZ.
Kime: SİLİNİMİŞ'te KOÇ.

-EGAN yönetimindeki DENİZCİLER'le anlaşıldı. KIZIL AĞ 2. Aşama'nın yürütülmesi için FENER bölgesi ulaşımı kullanılacak.
-Dikkat; DENİZCİLER, KM organizasyonundan haberdar. PYRZ'da başka hücreler aktif. Açıklama talep ediliyor mu?

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNİMİŞ.
Kod Adı: KOÇ.
Kimden: SİLİNİMİŞ.
Kime: Liman Körfezi, PYRZ'da KUZU.

-Önemsiz. KIZIL AĞ'a odaklan.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 10. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNİMİŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Albanus, PYRZ.

Kime: SİLİNİMİŞ'te KOÇ.

-FENER bölgesi boyunca/BAŞKENT VADİSİ'ne doğru WHISTLE ağıyla bağlantı kuruldu, 2. Aşama için istekliler.

-BAŞKENT NEHRİ boyunca çalışmalar sürüyor.

-YAZKENT'e (Kral Tiberias+hükümetinin yazlığı) en yakın Kızıl şehri ALBANUS.

-Önemli mi? Değerlendirilecek.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Şehrin sakinleri buraya Sütunkent diyordu. Nedenini görebiliyordum. Nehir hâlâ yüksekti, ilkbaharda tepelerde eriyen karla kabarmıştı ve eğer yapılar uzun direklerin üstüne inşa edilmemiş olsaydı kasabanın çoğu sular altında kalırdı. Bir tepenin zirvesindeki arena, tüm kasabaya kaşlarını çatarak bakıyordu. Buranın sahibinin kim olduğunu ve bu krallığı kimin yönettiğini hatırlatan sağlam bir uyarıydı.

Burada Liman Körfezi ya da Limankent gibi daha büyük şehirlerdekine benzer duvarlar, kapılar ya da kan kontrolleri yoktu. Bu sabah askerlerim ve ben, kasabaya Kraliyet Yolu'ndan diğer tüccarlarla birlikte girmiştik. Gümüş bir güvenlikçi sahte kimliklerimize ilgisizce, şöyle bir bakarak geçmemiz için elini

sallamış ve kuzularla dolu kasabasına bir kurt sürüsü salmıştı. Albanus'un konumu ve Kral'ın yazlık sarayına yakınlığı olmasaydı buraya ikinci kez dönüp bakmazdım bile. Burada işe yarar hiçbir şey yoktu. Gümüş yönetimine karşı isyan etmek şöyle dursun, yemek yemekte bile zorluk çeken yorgun oduncular ve aileleri vardı sadece. Ama Yazkent'in nehrin birkaç kilometre yukarısında olması Albanus'u gözümde değerli kılıyordu.

Tristan, daha içine girmeden kasabayı ezberlemişti ya da en azından bunu denemişti. Ortalık yerde haritaya bakarsak yabancı olduğumuzu anlardı. Tristan hızla sola döndü. Biz de onu takip ederek asfalt Kraliyet Yolu'ndan, kabarmış nehir yatağını takip eden çamurlu, tekerlek izleriyle dolu yola saptık. Botlarımız çamura gömülüyordu ama kimse kayıp düşmedi.

Sütunlu evler solumuzda, Marş Yolu olduğunu düşündüğüm yol boyunca yükseliyordu. Nehre aylak aylak taş atan, kir pas içinde birkaç çocuk geçişimizi seyretti. İleride balıkçılar parıltıdan ağlarını çekiyor, küçük teknelerini o günün avıyla dolduruyordu. Kendi aralarında gülüşüyorlardı; çalışmaktan mutlulardı. Onları mecburi hizmetten ve anlamsız savaştan koruyacak bir işleri olduğu için keyifleri yerindeydi.

Fener Bölgesi sınırındaki maden şehri Orienpratis'in Whistle'ı nedeniyle buradaydık. Kaçakçı kadın kendi ağlarından birinin Albanus'ta olduğuna, kasabanın hırsızları ve onların pek de yasal olmayan takasları için bir paravan görevi gördüğüne bizi ikna etmişti. Ama bize sadece Whistle'ın var olduğunu açıklamış, adamı ya da kadını nerede bulacağımızı söylememişti. Bunun nedeni bana güvenmemesi değil, Albanus'ta kimin çalıştığını gerçekten bilmemesiydi. Whistle ağı da Kırmızı Muhafızlar gibi, kendi sır-

larını kalkan olarak kullanıyordu. Bu yüzden gözümü dört açıp araştırmaya devam etmeliydim.

Sütunkent pazarı hareketliydi. Yakında yağmur yağacaktı ve herkes sağanak başlamadan işlerini halletmek istiyordu. Sol omzumun üstünden örgümü geri attım. Bir işaret. Muhafızları-
mın ayrıldığını, her zamanki çiftler halinde hareket ettiklerini bakmama gerek olmaksızın biliyordum. Emirleri çok açıktı: Pazarı gözetle, olası ipuçlarını araştır, yapabilirsen Whistle'ı bul. Çantalarındaki cam boncuklar, piller, öğütülmüş bayat kahve gibi zararsız kaçak malları, paravana ulaşana kadar satmayı ya da takas etmeyi deneyeceklerdi. *Ben de öyle*. Belimde sallanan kesem küçük ama ağırdı ve pantolonumdan dışarı çıkardığım kaba pamuktan gömleğimin eteğinin altında saklıydı. İçinde kurşunlar vardı. Birbirine uymayan, farklı kalibrelerde, çalıntı gibi görünen kurşunlar. Aslında hepsi Poyraz'daki yeni güvenli evimizden geliyordu; yani Uluorman bölgesinin derinliklerindeki, büyük bir mağarada gizli zulamızdan. Ama kasabadaki hiç kimse bunu bilmiyordu.

Her zaman olduğu gibi Tristan hemen yanımdaydı. Ama burada çok daha rahattı. Küçük köyler ve kasabalar bizim standartlarımıza göre tehlikeli değildi. Gümüş Güvenlik görevlileri pazarda devriye gezseler de sayıları azdı ve ilgisizlerdi. Kızılların birbirinden bir şeyler çalmasını umursamıyorlardı. Cezalarını bir Gümüş'ün gözünün içine bakacak ya da onların kışıklarını kaldırıp da meseleye dahil olmasını gerektirecek kadar cesur olanlara saklıyorlardı.

"Acıktım," dedim, berbat ekmekler satan bir tezgâha doğru dönerek. Fiyatlar bizim Gölbölge'de alışıktığımızdan çok yüksekti ama Poyraz'ın tahıl üretimi hiç iyi değildi. Toprakları

tarım yapılamayacak kadar kayalıktı. Bu adamın, hiç kimsenin alamadığı ekmekleri satarak kendini nasıl geçindirdiği tam bir gizemdi. Ya da diğer herkes öyle düşünebilirdi.

Ekmek fırıncısı, mesleğine göre fazlaca zayıftı ve biz pek umut vaat eden müşteriler gibi görünmediğimizden bize pek bakmadı. Dikkatini çekebilmek için cebimdeki sikkeleri şıngırdattım.

Sonunda bakışlarını bize çevirdi, gözleri sulu ve kocamandı. Şehirden bu kadar uzaktayken para şıngırtısı duymak onu şaşırtmıştı. "Elimdekiler gördüklerinden ibaret."

Boş konuşmalarla vakit harcamıyordu. Onu şimdiden sevmiştim. "Şu ikisi," dedim, elindeki en iyi iki somunu göstererek. Çıta pek de yüksek değildi.

Yine de kaşlarını kaldırdı. Ekmekleri aldı ve alışık olduğu hareketlerle somunları eski kâğıtlara sardı. Daha düşük bir ücret için pazarlık etmeden paraları ona uzattığımda şaşkınlığı daha da arttı. Elbette şüpheleri de.

"Sizi tanımıyorum," diye mırıldandı. Bakışları geriye, yetersiz beslenmiş birkaç çocuğu azarlayan güvenlikçiye döndü.

"Tüccarız," dedi Tristan. İleri uzandı, külüstür ekmek tezgâhının çerçevesine yaslandı. Gömleğinin kolu hafifçe geriye kayınca bileğindeki bir şey açığa çıktı. Bileğini, bulmak üzere buraya geldiğimiz Whistle'ların işareti olan kırmızı bir şerit sarıyordu. Bu onların dövmesinin sahtesiydi. *Ama fırıncı bunu bilmiyor.*

Adamın bakışları bir süre Tristan'ın üzerinde dolandı, sonra bana döndü. Demek ki görüldüğü kadar aptal değildi. "Peki, neyin ticaretini yapmak istiyorsunuz?" diye sordu, somunlardan birini bana uzatırken. Diğer hâlâ ondaydı. Bekliyordu.

"Tıvrı zıvrı," diye cevapladım. Sonra da hafif ve alçak ama anlaşılır tonda bir ıslık çaldım. Bu iki notalı melodiyi bana görüştüğümüz

önceki Whistle öğretmişti. Hiçbir şeyden haberi olmayanlar için zararsız bir sestti.

Fırıncı ne gülümsedi ne de başıyla onayladı. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "İşinizi karanlıkta daha iyi halledersiniz."

"Her zaman öyle yaparım."

"Değirmen Yolu'ndan aşağı, virajı dönünce. Bir karavan," dedi fırıncı. "Günbatımından sonra ama gece yarısından önce."

Tristan başıyla onayladı. Orayı biliyordu.

Ben de teşekkür etmek için başımı hafifçe eğdim ama fırıncı aynı şekilde karşılık vermedi. Bunun yerine parmakları benim diğer ekmek somunumun etrafında kıvrıldı ve ekmeği geri çekti. Tek bir hareketle kâğıdını yırttı ve alaycı bir tavırla kocaman bir ısırik aldı. Zayıf sakalına dökülen kırıntıların her biri bir mesajdı. Param, ekmekten çok daha değerli bir şeyle takas edilmişti.

Değirmen Yolu, virajı dönünce.

Gülmemek için kendimi zor tutarak örgümü sağ omzumun üstünden öne çektim.

Pazarın her yerine dağılmış askerlerim arayışlarına son verdiler. Liderini takip eden bir balık sürüsü gibi birlik halinde hareket ediyorlardı. Pazardan çıktığımız sırada iki Muhafızımın homurtularını duymazdan gelmeye çalıştım. Anlaşılan birileri ceplerinde ne var ne yoksa aşırırmıştı.

"Tüm piller bir anda gidiverdi. Fark etmedim bile," diye homurdandı Cara, çantasını sımsıkı kavrayarak.

Ona baktım. "İletişim cihazın?" Yayın yaptığı cihazı, bip ve klık sesleriyle mesajlarımızı ileten minik telsizi kaybolduysa bizim büyük dertteydi.

Neyse ki başını iki yana sallayarak gömleğinin üstüne yumruğunu hafifçe vurdu. “Hâlâ burada,” dedi. Başımla kısa bir onay verdim ve rahatlamayla iç geçirmemek için kendimi tuttum.

“Hey, benim bir sikkem kaybolmuş!” diye homurdandı kaslı Muhafızım Tye. Kız yara izleriyle dolu ellerini ceplerine soktu.

Bu sefer neredeyse kahkaha atacaktım. Usta bir hırsız bulmak için pazara girmiştik ama bunun yerine askerlerim yanke-sicilerin avı olmuştu. Başka zaman olsa buna sinirlenebilirdim ama omuzlarım minik kahkahalarla sarsılıyordu. Kayıp birkaç sikkenin planın genel çerçevesinde hiçbir önemi yoktu. Ne de olsa daha birkaç hafta önce Albay bu çabamıza intihar görevi demişti.

Ama başarıyoruz. Ve hâlâ hayattayız.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 11. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMIŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Albanus, PYRZ.

Kime: SİLİNMIŞ'te KOÇ.

-ALBANUS/SÜTUNKENT'ten WHISTLE, 2. Aşama'da işbirliğine gönüllü.

-YAZKENT/Kral'ın yazlık sarayında gözcüleri var.

-Ayrıca KORVIYUM'daki Kızıl Ordu'da bağlantılardan bahsetti. Takip edilecek.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNMIŞ.
Kod Adı: KOÇ.
Kimden: SİLİNMIŞ.
Kime: Albanus'ta KUZU.

-Emirlerin dışında, çok tehlikeli. KIZIL AĞ sürdürülecek.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 12. Gün.
Ajan: Yüzbaşı SİLİNMIŞ.
Kod Adı: KUZU.
Kimden: Sirakas, PYRZ.
Kime: SİLİNMIŞ'te KOÇ.

-KIZIL AĞ 1. Aşama'nın amacı KM'yi mevcut ağlarla PYRZ'a sokmak. Ordu emirler dahilinde.

-Kızıl Ordu bağlantıları değerli. Takip edilecek. Mesajı KOMUTANLIK'a iletin.

-KORVİYUM'a ilerliyoruz.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNİMİŞ.
Kod Adı: KOÇ.
Kimden: SİLİNİMİŞ.
Kime: Sirakas'ta KUZU.

-Beklemede kalın. KORVİYUM'a ilerlemeyin.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNİMİŞ.
Kod Adı: DAVULCU.
Kimden: SİLİNİMİŞ.
Kime: Sirakas'ta KUZU, SİLİNİMİŞ'te KOÇ.

-KORVİYUM'a ilerleyin. Bilgi ve 2. Aşama/Varlıkların Tahliyesi için Kızıl Ordu'daki bağlantıları değerlendirin.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 12. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNİMİŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Korvium, PYRZ.

Kime: KOMUTAN SİLİNİMİŞ, SİLİNİMİŞ'te Koç.

-Kabul edildi.

-Tehlikeli olmadığı çok belli.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR

KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Aibay SİLİNİMİŞ.

Kod Adı: KOÇ.

Kimden: SİLİNİMİŞ.

Kime: KOMUTAN SİLİNİMİŞ.

-Lütfen KIZIL AĞ'daki gelişmelere ısrarla karşı çıktığım kayıtlara geçirilsin.
KUZU'nun tasmaının kısa tutulması gerekiyor.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR

KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNİMİŞ.

Kod Adı: DAVULCU.

Kimden: SİLİNİMİŞ.

Kime: SİLİNİMİŞ'te KOÇ.

-Kayıtlara geçirildi.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Boğaz'ın kokusunu buradan alabiliyordum. Kül, duman, cesetler.

"Hareketsiz bir gün. Henüz bomba yok." Tye gözlerini kuzeybatıdaki ufka ve uzaktaki, yalnızca bu anlamsız savaşın ön cephesi olabilecek koyu renkli pusa çevirmişti. Şu anda karşı yakada olsak da Tye savaşa katılmıştı. Muhafız kız, Göl bölgesi efendiler adına savaşmıştı ve cephede geçirdiği dondurucu kışta bir kulağını kaybetmişti. Bu sakatlığını gizlemiyordu; sarı saçlarını sıkıca geride topluyor ve sözde sadakatının yol açtığı mahvolmuş yarım kulağı herkesin görmesini sağlıyordu.

Tristan gözlerini kısarak uzun tüfeğinin dürbününden alanı üçüncü kez taradı. Karınüstü uzanmıştı, nemden yapış yapış olmuş ilkbahar çimlerinin arasında yarı gizlenmiş durumdaydı. Hareketleri yavaş ve sistematikti, hem Göl bölge'deki gür ormanlarda hem de Irabelle'deki atış alanında bolca pratik yapmıştı. Namlunun üstündeki çentikler; metaldeki minicik çizikler gün ışığında açıkça belli oluyordu. Toplamda yirmi iki taneydi; bu silahla öldürdüğü her Gümüş için bir tane. Sinir bozucu derecedeki paranoyasına rağmen tetik parmağı şaşırtıcı şekilde hiç titremezdi.

Tepedeki yerimizden, etrafımızı çevreleyen ormanlara hâkim bir manzaramız vardı. Birkaç kilometre kuzeybatıda kalan Boğaz, sabah güneşi altında bile sisliydi ve Korvium da birkaç kilometre doğuydu. Burada değil başka bir kasaba, hayvan bile yoktu. Siper hatlarına fazla yakın olduğundan askerden başka bir canlı bulmak mümkün değildi. Ama onlar da Korvium'dan geçip ön

cephedeki siperlerde biten anayol Demir Yol'u tutmuşlardı. Son birkaç günde, sürekli hareket halinde olan, siperlerde yenilgiye uğramış askerlerin yerini alan ancak kendi ölü ve yaralılarıyla geri dönen Kızıl birlikler hakkında çok şey öğrenmiştik. Şafakta ve gece geç saatlerde ilerliyorlardı. Yol'a mesafemizi koruduğumuz halde geçişlerini duyabiliyorduk. Her birlikte beş bin asker vardı; canlı hedef olmak için seçilmiş beş bin Kızıl erkek ve kız kardeşimiz. İkmal konvoylarının geçişini tahmin etmek ise zordu; belli bir program olmadan, ihtiyaç duyulduğu zamanlarda geliyorlardı. Kamyonları Kızıl askerler ve Gümüş subaylarla dolu oluyordu, gerçi bunlar işe yaramaz Gümüşlerdi. Bayat yiyecek ve yıpranmış bandaj dolu bir nakliyatı komuta etmenin onurlu hiçbir tarafı yoktu. İkmal konvoyları Gümüşler için bir ceza, Kızıllar içinse bir rahatlıktı. Hepsinden de iyisi, kamyonların koruması çok zayıftı. Gölbölge ordusunun Boğaz'ın diğer tarafında, kilometrelerce çorak arazinin, siperlerin ve patlayan silahların ardında olduğu kesindi. Bu yüzden geçiş sırasında kamyonlardaki kimse ağaçlara bakmıyordu. Hiç kimse çoktan elmascam duvarlarından içeri sızmış başka bir düşmandan şüphelenmiyordu.

Bu tepeden Demir Yol'u göremiyordum; ağaçların yaprakları çok sıkı ve asfalt yolun manzarasını kapatıyordu ama bugün Yol'u izlemiyorduk zaten. Askeri hareketlerden çıkaracağımız bilgilerle ilgilenmiyorduk. Bugün askerlerin kendileriyle konuşacaktık.

İç saatim bana gecikmiş olduklarını söyledi.

"Tuzak olabilir," diye mırıldandı Tristan. Panik dolu düşüncelerini seslendirmeye bayılırdı. Gözünü tüfeğin dürbününe temkinli bir şekilde sıkıca bastırmıştı. Will Whistle bize ordudaki bağlantılarını anlattığından beri bir tuzak bekliyordu. Şimdi de o bağlantılarla buluşacağımız için her zamankinden daha gergindi;

tabii böyle bir şey mümkünse. Böyle bir içgüdüye sahip olmak kötü değildi ama şu anda bir yardımı dokunmuyordu. Risk, bu oyunun bir parçasıydı. Sadece kendi canımızı düşünürsek hiçbir sonuca varamazdık.

Ama sadece üç kişi olmamızın da bir sebebi vardı.

"Bu bir tuzaksa ondan kurtuluruz," dedim. "Daha kötülerini de atlattık."

Bu yalan değildi. Hepimizin kendine ait yara izleri ve hayaletleri vardı. Bazıları bizi Kırmızı Muhafızlar'a getirmişti, bazılarımnsa sebebi Kırmızı Muhafızlar'dı. Ben ikisinin de acısını biliyordum.

Sözlerim Tristan'dan çok, Tye'aydı. Siperlerden kurtulmuş herkes gibi, o da üzerinde Gölbölge'nin mavi üniforması olmasa bile geri dönmekten hiç memnun değildi. Bunu asla dile getirmemişti. Ama ben anlıyordum.

"Hareketlenme var."

Tye'la iyice çömeldik ve Tristan'ın bakışlarının olduğu tarafa yoğunlaştık. Tüfeğin ucu çok yavaş hareket ediyor, ağaçların içindeki bir şeyi takip ediyordu. Dört gölgeyi. *Sayıcı azız.*

Ellerinin boş olduğunu göstermek istercesine avuç içlerini havaya kaldırarak bize yaklaştılar. Yol'daki askerlerin aksine bu dördünün üniformaları tersyüz edilmişti; her zamanki pas tonlarının yerine lekeli kahverengi ve siyah astarları görünüyordu. Orman için çok daha iyi bir kamuflajdı. Ayrıca isimleri ve rütbeleri de belli olmuyordu. Onların kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sakin bir esinti çimleri hışırdattı. Yeşillik alan, taş atılmış bir göl gibi, tek sıra halinde yaklaşan dörtlüye doğru dalgalandı. Ayaklarına bakarak gözlerimi kısıtım. Liderlerinin ayak izlerine

basmaya dikkat ediyorlardı. Herhangi birileri iz sürerse buradan dört kişinin değil, sadece bir kişinin geçtiğini düşünecekti. *Akıllıca.*

Askerlere çenesi örse benzeyen bir kadın öncülük ediyordu. Tetik parmaklarının ikisi de yoktu. Ateş edemiyordu ama sert ve bıkkın ifadesine bakılırsa hâlâ askerdi. Tıpkı hemen arkasındaki sıska, bronz tenli ve saçları tamamen tıraş edilmiş kız gibi.

Peşlerinden iki adam geliyordu. İkisi de gençti, büyük ihtimalle mecburi hizmetlerinin ilk yılıydı. İkisinde de ne görünür bir sakatlık ne de yara izi vardı; demek ki yaralı numarası yaparak Korvium'a dönüyor olamazlardı. Muhtemelen ikmal askerleriydiler. Cephane ve yiyecek kasalarını taşıyacak kadar şanslılardı. Ancak en arkadaki genç adam böylesi bir bedensel iş için çok narin görünüyordu.

Kel kadın on adım ötede durdu, elleri hâlâ havadaydı. İkimizin de hoşuna gitmeyecek kadar yakındı. Kendimi zorlayıp çimlerin üstünden kalktım ve aramızdaki mesafeyi kapadım. Tye ve Tristan hareketsiz kaldılar; gizlenmiyorlardı ama kıpırdamıyorlardı da.

“Biz onlarız,” dedi kadın.

Ellerimi kalçama, belimdeki silahın birkaç santim yakınına koydum. Açık bir tehdit. Onu sınamak için, “Bizi kim yolladı?” diye sordum. Arkamda Tristan yılan gibi gerginleşti. Öndeki kadın Tristan’ın tüfeğine bakmayacak kadar cesurdu ama diğerleri öyle değildi.

“Sütunkent’ten Will Whistle,” diye cevapladı. Bu kadarı yeterli olmasına rağmen devam etti: “Annelerinden alınan çocuklar, katledilmeye gönderilen askerler, sayısız nesiller boyu köleleştirilenler. Hepsi ve her biri sizi bize yolladı.”

Parmaklarımla sessizce tempo tutuyordum. Öfke iki taraflı bir kılıçtı ve bu kadının iki taraftan da kanı akmıştı. “Whistle yeterli. Peki, sen kimsin?”

“Kule Birliği’nden Onbaşı Eastree. Geri kalanımız gibi.” Arkasındakileri işaret ettiğinde diğerleri hâlâ Tristan’ı izliyordu. Tristan’a başımla işaret verdim ve tetik parmağı yalnızca biraz gevşedi. “Biz destek birliğıyiz, Korviyum’da mecburi hizmete alındık.”

“O kadarını Will açıkladı,” diye yalan söyledim hızla. “Peki, size benim hakkımda ne anlattı?”

“Buraya gelmemizi sağlayacak kadar çok şey. Uğruna kelimemizi riske atmamıza yetecek kadar.” Ses, en arkadaki ince oğlandan çıkmıştı. Arkadaşlarının yanından ileri doğru eğildi. Gülümsemesi çarpık, alaycı ve soğuktu. Gözleri parıldıyordu. “Burada yakaladıysak cezasının idam olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

Az öncekinden daha sert bir esinti oldu. Kendimi benzer şekilde boş boş sırtıtmaya zorladım. “Ah, hepsi o kadar mı?”

“Bunu hızlıca halletmek en iyisi olur,” dedi Eastree. “Siz isimlerinizi korumak isteyebilirsiniz ama bizim için bu anlamsız olur. Kanımızı ve yüzlerimizi biliyorlar. Bu Er Florins, Er Reese ve bu da...”

Çarpık gülümsemeli olan, kadın daha ismini söyleyemeden sıradan ayrıldı ve aramızdaki mesafeyi kapadı ama sıkımdan elini uzatmadı. “Ben Barrow. Shade Barrow. Ve hayatta kalmamı sağlasan iyi olur.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Söz veremem.”

BU MESAJ GİZLİDİR

KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 23. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNİMİŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Korvium, PYRZ.

Kime: SİLİNİMİŞ'te KOÇ.

-KORVİYUM istihbaratı ektedir: kale istatistikleri, şehir haritası, tünel krokisi, ordu programları/zaman çizelgeleri.

-İlk değerlendirme: Umut vaat edenler Onb. E (hevesli, öfkeli, riskli) ve Asts. B (bağlı, yakın zamanda astsubay olarak KORVİYUM'a atanmış). Birliklere katılım ya da 2. Aşama'ya uygunlar.

-İkisi de yemin etmeye hevesli ama onun dışında PYRZ, GBG'deki KM varlığıyla ilgili bilgisizler. KORVİYUM'da iki ajanımızın olması açısından önemliler. Süreç ilerliyor, yeni katılımlarda hızlandırma talep ediyoruz?

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR

KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNİMİŞ.

Kod Adı: KOÇ.

Kimden: SİLİNİMİŞ.

Kime: Korvium'da KUZU.

-Talep reddedildi. Onb. E ve Asts. B gerekli değil.

-KORVİYUM'dan çıkın. WHISTLE bağlantılarını/KIZIL AĞ 2. Aşama varlıklarını değerlendirmeye devam edin.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMIŞ.
Kod Adı: KUZU.
Kimden: Korvium, PYRZ.
Kime: SİLİNMIŞ'te KOÇ.

-KORVİYUM istihbaratı KM davası için hayati önem taşıyor. Burada bir süre daha kalmak için izin talep ediyoruz. KOMUTANLIK'a iletin.
-Onb. E ve Asts. B'nin güçlü adaylar olduğuna kesinlikle inanıyorum.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNMIŞ.
Kod Adı: DAVULCU.
Kimden: SİLİNMIŞ.
Kime: Korvium'da KUZU, SİLİNMIŞ'te KOÇ.

-Talep reddedildi. Emirleriniz 2. Aşama/Varlıkların Tahliyesi için 1. Aşama değerlendirmelerine devam etmek.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Yüzbaşı SİLİNMIŞ.
Kod Adı: KUZU.
Kimden: Korviyum, PYRZ.
Kime: SİLİNMIŞ'te DAVULCU.

-Kesinlikle itiraz ediyorum. KORVİYUM'da çok fazla askeri varlık var, 2.
Aşama nakilleri için mutlaka değerlendirilmeli.
-Burada bir süre daha kalmak için izin talep ediyoruz.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNMIŞ.
Kod Adı: DAVULCU.
Kimden: SİLİNMIŞ.
Kime: Korviyum'da KUZU.

-Talep reddedildi. Oradan ayrılın.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Protokol gereği, ince yazışma kâğıdını ateşe verdim. Komutanlık emirlerini gösteren noktalar ve çizgiler yanarak kül oldu. Bu hissi biliyordum. Kızgın bir öfke içimi yakıyordu. Ama Cara'nın iyiliği için ifadesiz kaldım.

Burnunun üstüne kondurduğu kalın çerçeveli gözlüğünün ardından bana bakıyordu. Seğiren parmakları, kendi okuyamadığı emirlere cevabımı göndermek için hazır bekliyordu.

“Gerek yok,” dedim elimi sallayarak. Yalanım bir an ağzımda donakaldı. “Komutanlık kararından dönmüş. Kalıyoruz.”

Şu anda Albay’ın lanet olasıca kırmızı gözünün yuvasında deli gibi döndüğüne bahse girebilirdim. Ama emirleri aptalcaydı, dar kafalıydı ve artık Komutanlık da onun gibi düşünüyordu. Dava için, Kırmızı Muhafızlar için onlara karşı gelinmeliydi. Onbaşı Eastree ve Barrow bizim için paha biçilmez kaynaklardı, ayrıca ihtiyacım olan bilgiyi bana ulaştırmak için hayatlarını riske attıklarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Muhafızlar’m onlara 2. Aşama’da tahliye değilse bile bir yemin borcu vardı.

Onlar burada, her şeyin tam ortasında değiller, dedim kendime. Bu düşünce, itaatsizliğin acısını biraz olsun azalttı. Albay ve Komutanlık, Korvium’un Poyraz ordusu için önemini ya da bilgilerimizin ne kadar değerli olabileceğini anlayamazdı. Sadece tünel sistemi bile harcadığım tüm zamana değerd; kale şehrinin her köşesini birbirine bağlıyordu ve birliklerin gizlice ilerlemelelerini sağlamakla kalmayıp Korvium’un içine de fark edilmeden sızmaya olanak tanıyordu. Üstelik Barrow’un yüksek rütbeli bir Gümüş’ün emrinde çalışması sayesinde daha az önemli bilgileri de öğrenebiliyorduk. Örneğin; hangi subayların, Kızıl askerlerin gönülsüz eşlikçiliğini tercih ettiğini. Batıgöller bölgesi valisi ve şehrin kumandanı olan nympha Lord General Osanos’un, Poyraz Hava Kuvvetleri kumandanı Lord General Laris’le ailevi bir düşmanlığının olduğunu. Kimin ordu için vazgeçilmez olduğunu ve kimin rütbesinin sadece gösterişe yaradığını. Liste böyle devam

ediyordu. Önemsiz rekabetler ve çıkar için kullanılacak zayıflıklar. Kurcalayabileceğimiz çok sayıda çürük.

Komutanlık bunları göremiyorsa kör olmalıydı.

Ama ben değilim.

Bugün duvarların ardına bizzat adım atacak ve gelecekteki devrimimize Poyraz'm en kötü ne sunabileceğini görecektim.

Cara iletişim aygıtını katladı ve boynuna sarılı kordona tutturdu. Alet daima onun yanında, kalbinin hemen yanında duruyordu. "Albay'a bile mi?" diye sordu. "Böbürlenmek için mesela?"

"Bugün değil." En iyi sırtışımı sergilemek için kendimi zorladım. Bu onu susturmaya yetti.

Ve beni de ikna etti. Son iki haftamız bilgi edinmek açısından adeta bir altın madeninde geçmişti. Önümüzdeki iki hafta da kesinlikle öyle geçecekti.

İletişim kuracağımız zamanlarda kullandığımız havasız, panjurlu odadan kendimi dışarı attım; terk edilmiş evde dört duvarı ve sağlam bir çatısı olan tek yer burasıydı. Korviyum'da geçirdiğimiz süre boyunca güvenli ev olarak kullandığımız bu yerin geri kalanı da işimizi gayet iyi görüyordu. Olabildiğince geniş olan salon tuğla duvarlarla çevriliydi ama duvarlardan biri paslanmış tenekeden çatısıyla birlikte çökmüştü. Bir zamanlar muhtemelen yatak odası olan daha küçük odanın çatısı bile yoktu. Umurumuzda olduğundan değildi tabii. Kırmızı Muhafızlar daha beterlerini atlatmıştı ve geceler nemli olmasına rağmen hava sıcaklığı mevsim normallerinin üzerindeydi. Poyraz'a yaz geliyordu. Naylon çadırlarımız yağmuru dışarıda tutsa da nemli havaya bir şey yapamıyordu. *Bu hiçbir şey*, dedim kendime. *Hâfif bir rahatsızlık sadece*. Ama yine de boynumdan aşağı ter damlacıkları süzülüyordu. *Ve henüz öğlen bile olmadı*.

Artan nemin yarattığı yapış yapış hissi görmezden gelmeye çalışarak örgümü başımın tepesinde topladım ve bir taç gibi başıma sardım. Hava böyle giderse hepsini kesip atabilirdim.

“Gecikti,” dedi Tristan, camsız bir pencerenin önündeki gözetleme yerinden. Gözleri hiç sabit durmazdı; sürekli tarar, bir şeyler arardı.

“Esas gecikmeseydi endişelenirdim.” Barrow son iki haftada hiçbir toplantımıza zamanında gelmemiştir.

Cara köşede oturan Tye’in yanına gelerek kendini neşeyle yere bıraktı. Silahlarını temizleyen Tye’ininkiyle yarısr bir dikkatle gözlüğünü temizlemeye başladı. Görünüşleri birbirine çok benziyordu, ikisi de açık kumral saçlı Gölbölgelilerdi. Benim gibi onlar da mayıs sıcağına yabancı olduklarından gölgelerde yan yana gelmişlerdi.

Tristan sıcaktan o kadar etkilenmiyordu. Aslen Yamaçlıydı, ılık kışların ve kuru yazların çocuğuydu. Sıcaklık onu rahatsız etmiyordu. Aslında değişen mevsimin tek göstergesi çoğalıyor gibi görünen çilleriydi. Kollarını ve yüzünü her geçen gün daha fazla kaplıyorlardı. Ayrıca saçları da daha uzundu ve koyu kırmızı tutamları nemle birlikte kıvrılıyordu.

“Ben de aynısını söyledim ona,” dedi Rasha diğer köşeden. Koyu tenli yüzüne düşen saçlarını örerek kendini oyuyor, siyah lülelerini eşit parçalara ayırmaya dikkat ediyordu. Tristan’mki kadar uzun olmasa da en az onun kadar iş görmüş tüfeğini duvara yaslamıştı. “Yamaç’ta hiç uyumadıklarını düşünmeye başladım.”

“Uyku alışkanlıklarımı öğrenmek istiyorsan sadece sorman yeterli Rasha,” diye karşılık verdi Tristan. Bir anlığına omzunun üstünden, kızın siyah gözlerine bakmak için başını çevirdi ve anlamlı anlamlı bakiştılar.

Dalga geçmemek için kendimi zor tuttum. "Sizi ikiniz, hevesinizi ormana saklayın," diye homurdandım. *Yerde uyumak yeterince zor, bir de hışırdayan çadırları duymaya ihtiyacımız yok.* "Keşif ekibi hâlâ dışarıda mı?"

"Tarry ve Shore tepeye tırmanıyor, akşamüstünden önce dönmeyiz. Büyük Coop ve Martenson da öyle." Tristan ekibimizin geri kalanını parmaklarıyla sayıyordu. "Cristobel ve Küçük Coop bir-iki kilometre ötede, ağaçların arasında senin Barrow elemanı bekliyorlar ve anlaşılan bir süre daha bekleyecekler."

Başımı onaylarcasına salladım. Her şey yerli yerindeydi.

"Komutanlık gelişmelerden mutlu mu?"

Elimden geldiğince pürüzsüz bir tonda, "Olabilecekleri kadar mutlular," diye yalan söyledim. Neyse ki Tristan gözetleme yerinden bana doğru dönmedi. Boynumdan yukarı doğru yükseldiğini hissettiğim kızarıklığı fark etmemişti. "İyi istihbarat veriyoruz. Harcadığımız zamana kesinlikle değiyor."

"Eastree ya da Barrow'a yemin ettirecekler mi?"

"Bunu nereden çıkardın?"

Omuzlarını silkti. "Üye yapmayı düşünmediğimiz bir ikili için fazla uzun süredir bizimle çalışıyorlar. Yoksa onları 2. Aşama için mi önerdin?"

Tristan'ın burnunu sokmak gibi bir niyeti yoktu. İyi bir teğmendi, hatta şimdiye kadar gördüklerimin en iyisiydi ve tamamen sadıktı. Neyi kurcaladığından haberi yoktu ama yine de can yakıyordu.

Sorularından kaçtığımı belli etmemek için elimden geldiğince yavaş yürüyerek, "Hâlâ üzerinde çalışıyorum," diye geveledim. "Mülkün etrafında bir tur atacağım. Barrow'u gördüğünüzde beni çağırın."

"Tamamdır patron," cevabı yankılandı odadan.

Sakin tutmak için neredeyse savaş verdiğim adımlarla yeşil ağaçların altına ulaşmam sonsuzluk kadar uzun sürdü. Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. *Bu onların iyiliği için. Onlara yalan söylemek, emirlere itaatsizlik etmek herkesin iyiliği için. Albay'ın bunları anlayamaması senin suçun değil. Senin suçun değil.* Bunu tekrarlamak beni rahatlatı ve sert bir içki gibi sakinleştirdi. Yaptığım ve yapacağım her şey dava uğrunaydı. Hiç kimse bunun aksini söyleyemezdi. Onlara Poyraz'ı gümüş bir tepside sunduğumda hiç kimse bir daha benim sadakatimi sorgulayamayacaktı.

Her zamanki somurtmamın yerini yavaş bir gülümseme aldı. Ekibim neyin yaklaşmakta olduğunu bilmiyordu. Tristan bile. Komutanlık'ın bu krallık için neler planladığını ya da bir şeyleri harekete geçirmek için neler yaptığımızı bilmiyorlardı. Vınlayan kamera aklıma gelince sııttım. Onun önünde söylediğim sözler... Yakında tüm dünya onları duyacaktı.

Buradaki ormanları sevmiyordum. Çok sakın, çok sessizdi ve havada hâlâ kül kokusu vardı. Yaşayan ağaçlara rağmen burası ölü bir yerdi.

"Yürüyüş için güzel bir zaman."

Düşünmeden, içgüdüsel olarak silahımı şakağına dayadım. Her nasılsa Barrow irkilmedi bile. Sadece alaycı bir teslimiyetle ellerini kaldırdı.

"Gerçekten çok aptalsın," dedim.

Kıkırdadı. "Öyle olmalı, senin ayak takımı isyancı kulübünün peşinde dolanıp durduğuma göre."

"Ve geç kaldın."

"Ben zamanlama özürlüğü tercih ederim."

Keyifsiz bir gülüşle silahımı kılıfına yerleştirdim ama elimi üstünden çekmedim. Gözlerimi kısarak ona baktım. Genellikle kamufle olmak için üniformasını tersyüz ederek giyerdi ama bu sefer zahmet etmemişti. Ceketini kan kadar kırmızı, koyu renkli ve yıpranmıştı. Yeşilliklerin arasında göze çarpıyordu.

“Seni bekleyen iki gözcüm vardı.”

“İşlerinde o kadar da iyi değiller demek ki.” Yine o gülümseme. Başka biri olsa Shade Barrow’un sıcakkanlı, samimi ve güler yüzlü olduğunu düşünürdü. Ama tüm bunların altında bir soğukluk vardı. Demir gibi bir soğukluk. “Her zamanki yoldan geldim.”

Alayla gülerken ceketine vurdum. “Gerçekten mi?”

İşte. Gözleri, donmuş kehribar parçaları gibi parıldıadı. Shade Barrow’un da sırları vardı. Tıpkı diğer herkes gibi.

“Ekibime geldiğini söyleyeyim,” diye bastırdım, Barrow’un zayıf bedeninden bir adım uzaklaşarak. Hareketlerimi izliyor, sessizce değerlendiriyordu. Yalnızca on dokuz yaşındaydı, askeri hizmette bir yılını yakın zamanda doldurmuştu ama eğitimi kesinlikle başarılıydı.

“Bekçi köpeğine demek istiyorsun.”

Ağzımın bir köşesi kıvrıldı. “Adı Tristan.”

“Doğru, Tristan. Kızıl saçlı, tüfeğine tutkalla, ayrılmayacak şekilde yapıştırılmış.” Barrow bana yol verdi ama çiftlik evine giderken hemen peşimden geliyordu. “İlginç. Senin yanında bir Güneyli görmeyi asla beklemezdim.”

“Güneyli mi?” Barrow’un hiç de yanlış olmayan tahminine rağmen sesim titremedi.

Adımlarını hızlandırdı ve neredeyse topuklarıma basacak kadar yaklaştı. Dizkapaklarına tekme indirmemek için kendimi zor tutuyordum. “Yamaçlı. Öyle olmalı, kelimeleri uzatarak konuş-

masından çok belli. Bu o kadar da büyük bir sır değil. Çetenin geri kalanının nereli olduğu da belli. Hepiniz Gölbölgelisiniz, değil mi?"

Omzumun üstünden ona baktım. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Ve sen de oldukça kuzeydensin sanırım. Haritalarımızın uzanamadığı kadar uzaktan," diye konuyu irdeledi. Bundan hoşlandığı hissine kapıldım; sanki bulmaca çözüyordu. "Gerçek yaz geldiğinde çok eğleneceksin; günler uzayıp sıcaklık iyiden iyiye çöktüğünde. Fırtına bulutlarının asla çözülmediği ve havanın insanı boğmakla tehdit ettiği günler gibisi yoktur."

"Neden siperde olmadığın belli," dedim kapıya ulaştığımız sırada. "Ön cepheelerde şaire ihtiyaç yoktur."

Piç gerçekten de bana *göz kırptı*. "Eh, hepimiz vahşi olamayız."

Tristan'ın tüm uyarılarına rağmen Barrow'un peşinden silahsız olarak gittim. Eğer Korviyum'da yakalanacak olursam yanlış zamanda yanlış yerde bulunan basit bir Poyrazlı Kızıl'mışım gibi kendimi savunabilirdim. Ama Gölbölge tabancam ya da çok kullanılmış av bıçağım yanımda olursa bunu yapamazdım. O zaman yakalandığım yerde idam edilirdim. Sadece izinsiz silah taşıdığım için değil, üstüne bir de Gölbölgeli olduğum için. Büyük ihtimalle beni bir fısıltının önüne atarlardı ve bu tüm olasılıkların en kötüsüydü.

Çoğu şehrin duvar ve sınırlarının etrafı küçük kasaba ve mahallelerle dolu olurdu ama Korviyum tek başına duruyordu. Barrow bir ağaç sırasının sonunda durdu ve kuzeydeki bir tepenin etrafındaki açıklık alana baktı. Ben de gözlerimle kale şehrini tepeden taradım ve işe yarar unsurları zihnime not ettim. Korviyum'un çalıntı haritalarını incelemiştim ama kendi gözlerimle görmek bambaşka bir olaydı.

Siyah granitten surların üstünde parıldayan sivri uçlu demirlerin yanı sıra Gümüş yeteneklerinin kullanımı için yerleştirilmiş diğer “silahlar” göze çarpıyordu. Sütun kalınlığında yeşil sarmasıklar, bir düzine ya da daha fazla gözetleme kulesini sarıyordu, bir hendekteki koyu renkli su, tüm şehri çevreleyen borularla taşınyordu ve parmaklıkları sivri dişler gibi saran metal çatalların arasına tuhaf aynalar yerleştirilmişti. Bunların Gümüş gölgeler için olduğunu tahmin ediyordum; ışığı yönetebilme yeteneklerini desteklemek için konulmuştu. Ve elbette ki çok sayıda geleneksel silah vardı. Simsiyah gözetleme kuleleri, üstlerine yerleştirilmiş ve civardaki her şeye ateş etmeye hazır durumdaki ağır silahlar ve toplanla doluydu. Surların ardındaki binalarsa, alan dar olduğu için göğre doğru yükseliyordu. Tepeleri altın ve gümüşle süslü yapılar simsiyahtı ve parlak gün ışığının altında bir gölge gibi görünüyordardı. Haritalara göre şehir bir tekerleğe benziyordu; yollar, orduların toplandığı ve idamların düzenlendiği ana meydanndan, tekerleğin ispitleri gibi dallara ayrılıyordu.

Demir Yol, doğudan batıya şehri boydan boya geçiyordu. Yolun batısı sakindi. Akşamüstünün bu geç vakitlerinde hiç kimse geçmiyordu. Ama yolun doğusu, çoğu yanakları beyazlamış soyluları ve güvenlikçileri kaleden dışarı taşıyan Gümüş araçlarıyla kaynıyordu. Sonuncu ve en yavaş araç en yakındaki ikmal kenti Rokasta’daki pazara giden Kızıl sevkıyat konvoyuydu. Tekerlekli araçlarla, atların çektiği arabalarla giden, hatta yaya ilerleyen hizmetçilerin hepsi, sadece birkaç gün sonra dönüşte tekrar kat edecekleri halde bu kırk kilometrelik yolculuğu yapıyordu. Ceke-timden dürbünümü çıkardım ve hırpani konvoyu izledim.

Bir düzine araç ve bir o kadar da at arabasının yanında otuz kadar da Kızıl yürüyordu. Hepsi de aynı hizada ve yavaş bir

tempoda ilerliyordu. Gittikleri yere ulaşmalarının en az dokuz saat süreceğini tahmin ediyordum. Tam bir işgücü israfıydı ama onların bunu umursadığından şüpheliydim. Üniformaların sevk-yatını yapmak onları giymekten çok daha güvenliydi. Ben onları izlerken konvoyun son aracı da doğu kapısından ayrıldı.

"Duacı Kapısı," diye mırıldandı Barrow.

"Ha?"

Dürbünüme parmağıyla vurdu, ardından işaret etti. "Oraya Duacı Kapısı diyoruz. İçeri girdiğinde bir an önce ayrılmak için dua edersin. Dışarı çıktığındaysa bir daha asla geri dönmek için."

Kendimi tutamayarak hıhladım. "Poyraz'ın dini keşfettiğini bilmiyordum." Sadece başını iki yana sallamakla yetindi. "O zaman kime dua ediyorsunuz?"

"Sanırım hiç kimseye. Sonuçta hepsi kelimelerden ibaret."

Korviyum'un gölgesinde, her nasılsa Shade Barrow'un bakışlarında bir samimiyet belirdi.

"Beni o kapıya götürürsen sana kendi duamı öğreteceğim." *Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz.* Barrow sinir bozucu olsa da yakında bir Muhafız olacağına dair bir his vardı içimde.

Bana, ona baktığım kadar dikkatle bakarken başını hafifçe yana eğdi. "Anlaştık."

"Yine de bunu nasıl yapmayı planladığını bilmiyorum. En iyi şansımız o konvoydu ama maalesef sen... ne diyordun ona? Zamanlama özür lüsun."

"Hiç kimse mükemmel değildir. Ben bile," diye cevap verdi kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Ama seni bugün içeri sokacağımı söylerken ciddiydim."

Onu tepeden tırnağa süzüp tavrını değerlendirdim. Barrow'a güvenmiyordum. Kimseye gerçek anlamda güvenmezdim. *Ama*

risk almak bu oyunun bir parçası. "Vurulmama neden olmayı mı düşünüyorsunuz?"

Sırtışı genişledi. "Sanırım bekleyip görmem gerekiyor."

"Pekâlâ o halde, bunu nasıl yapacağız?"

Beni şaşırtarak uzun parmaklı elini bana doğru uzattı. Şaşkınlıkla bakakaldım. *Kapılardan kıkırdayan çocuklar gibi el ele tutuşup geçmemizi mi bekliyor?* Kaşlarımı çatıp kollarımı kavuşturdum ve arkamı döndüm.

"Pekâlâ, artık yürümeye başlayalım..."

Barrow gözlerimi bir fularla örttüğünde gözüme kara bir perde indi.

Yapabilseydim çığlık atar ve beş yüz metre geriden bizi takip eden Tristan'a seslenirdim. Ama aniden ciğerlerimdeki hava boşaldı ve her şeyin büzüldüğünü hissettim. Daralan dünyadan ve Barrow'un sırtımdaki ılık göğsünden başka hiçbir şey hissetmiyordum. Zaman büküldü ve her şey düştü. Ayaklarımın altındaki toprak eğildi.

Betona çok sert çarptım ve zaten sarsılan beynim daha da sarsıldı. Çarpmayla birlikte gözümdeki bağın kaymasının da bir faydası olmadı. Gözümün önündeki karanlıkta siyah noktalar uçuşuyordu ve her şey sürekli dönüyordu. Onlarla birlikte dönmediğime ikna olabilmek için gözlerimi yeniden kapamam gerekti.

Ayağa kalkmaya çalışırken ellerim su olmasını umduğum kaygan ve soğuk bir şeye değdi. Doğrulamadan arkaya devrildim ve zorlukla gözlerimi açtığımda kendimi nemli bir karanlığın içinde buldum. Noktalar önce azaldı, sonra tamamen yok oldu.

"Kahrolası bu da ne!.."

Dizlerimin üstünde doğrulup arkama döndüm ve midemde ne varsa boşalttım.

Barrow, ellerini sırtıma koyup yatıştırıcı olduğunu düşündüğü dairesel hareketlerle ovalamaya başladı. Ama dokunuşu tüylerimi diken diken ediyordu. Öğürmelerim bitince tükürdüm ve ondan uzaklaşabilmek için kendimi zorlayarak titrek bacaklarımın üstünde ayağa kalktım.

Beni dengede tutmak için elini uzatsa da eline vurarak uzaklaştırdım. Bıçağımın yanımda olmasını çok isterdim.

“Sakin bana dokunma!” diye hırladım. “Bu da neydi? Ne oldu? *Neredeyim?*”

“Dikkat et, neredeyse bir filozofa dönüşeceksin.”

Asitli saframı ayağının dibine tükürüp, “Barrow!” diye tısladım.

Sinirlenmiş bir öğretmen edasıyla iç geçirdi. “Seni su borusu tünellerinden geçirdim. Ağaçlığın orada birkaç tane var. Gözlerini bağlamak zorundaydım. Tüm sırlarımı ifşa edemem ya.”

“Kıçımın boruları! Bir dakika önce dışarıda dikiliyorduk. Hiçbir şey bu kadar hızlı hareket edemez.”

Barrow sırtışıını bastırmaya çalıştı. “Başını çarptın,” dedi uzunca bir süre sonra. “Aşağı kayarken bayıldın.”

Bu, kusmamı açıklardı. *Beyin sarsıntısı*. Yine de şimdiye dek kendimi hiç bu kadar tetikte hissetmemiştim. Birkaç saniye önceki tüm mide bulantısı ve acı aniden sona ermişti. Dikkatlice başımı elleyip bir şişkinlik ya da hassas bir nokta bulmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu.

Benim incelememi tuhaf bir dikkatle izliyordu. “Sekiz yüz metre öteden, Korviyum kalesinin altına başka bir şekilde mi geldiğimizi düşünüyorsunuz?”

“Sanırım hayır.”

Gözlerim loş ortama alıştığında bir erzak kilerinde olduğumuzu anladım. Boş raflardaki toza ve yerdeki bir karış suya bakı-

lırsa, terk edilmiş ya da unutulmuş bir kilerdi. Yerdeki kusmuğa bakmamaya çalıştım.

“Al, şunları giy.” Karanlıkta bir yere dikkatlice ama kolayca bulunacak şekilde gizlenmiş kirli bir kıyafet öbeği çıkardı. Bana doğru fırlattığı giysiler yoğun bir toz ve kokuyla birlikte göğsüme çarptı.

“Harika,” diye mırıldandım ve katlarını açınca karşımda kurallara uygun bir üniforma buldum. Çok eskiydi, yamalıydı ve üstündeki lekeler kim bilir ne lekesiydi. Rütbesi basit, siyah çerçeve içinde tek bir beyaz çizgiyle belirtilmişti. Düşük rütbeli piyade er. *Yürüyen bir ceset*. “Bunu kimin cesedinden arakladın?”

Gözlerinde bir anlığına yine o soğuk kıvılcımlar belirdi. “Üzerine olacaktır. Endişelenmen gereken tek şey de bu.”

“Pekâlâ.”

Daha fazla tantana yapmadan önce ceketimi, sonra da yıpranmış pantolonumu ve gömleğimi çıkardım. İç çamaşırlarım cicili bicili değildi, birbiriyle uyumsuzdu ve neyse ki temizdi ama yine de Barrow ağzı hafif açılmış halde bakakaldı.

“Sinek mi yakalıyorsun Barrow?” diye alay ettim üniformanın pantolonunu giyerken. Loş ışığın altında paslı borular gibi kırmızı ve yıpranmış görünüyordu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı ve önce başını, sonra da vücudunu diğer tarafa döndürdü. Sanki mahremiyeti umursuyormuşum gibi. Boynundan yukarı yükselen kırmızılığı görünce sırtıttım.

Üniformanın üst kısmının fermuarını çekerken, “Askerlerin kadın vücudu görünce bu kadar utanacaklarını düşünmezdim,” diye üsteledim. Üniforma biraz dardı ama yine de uydu. Daha dar omuzlu ve kısa biri için yapıldığı belliydi.

Hızla arkasını döndü. Kızarıklığı yanaklarına ulaşmıştı ve onu daha genç gösteriyordu. *Hayır*, diye fark ettim, *onu kendi*

yaşında gösteriyor. “Ben de Göl bölgeselilerin bu kadar rahat olduğunu bilmiyordum.”

Ona gözleri kadar soğuk bir şekilde gülümsedim. “Ben Kırmızı Muhafız’ım çocuk. Bizim çıplaklıktan daha önemli endişelerimiz var.”

Aramızda bir şey titreşti. Bir hava akımı... ya da belki başımdaki yaranın ağrısı geri dönüyordu. *Evet, öyle olmalı.*

Ardından Barrow kahkaha attı.

“Ne var?”

“Bana kız kardeşimi anımsatıyorsun.”

Sırıltma sırası bendeydi. “Onu da mı gizlice gözetliyordun?”

Duymazdan gelerek zerre irkilmedi. “O da senin gibi, Farley. Tavırları seninkiler gibi. Aynı şekilde düşünüyorsunuz.”

“Zeki bir kız olmalı.”

“Kesinlikle öyle olduğunu sanıyor.”

“Çok komik.”

“Sanırım çok iyi arkadaş olurdunuz.” Ardından bir an durak sayarak hafifçe başını eğdi. “Ya da birbirinizi öldürebilirdiniz.”

Kısa süre içinde ikinci kez istemeden de olsa Barrow’a dokundum. Bu seferki, ellerinin sırtımda olduğu zamanki kadar yumuşak değildi; koluna hafifçe yumruk attım. “Haydi harekete geçelim,” dedim. “Ölü bir kadının giysileri içinde dikilip durmaktan hoşlanmıyorum.”

BU MESAJ GİZLİDİR

KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

—Yüzbaşı, emirlerine dön. KOMUTANLIK buna müsamaha göstermeyecektir. —KOÇ—

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

KALKAN Operasyonu, 2. Aşama, 29. Gün.

Ajan: Albay SİLİNMIŞ.

Kod Adı: KOÇ.

Kimden: SİLİNMIŞ.

Kime: SİLİNMIŞ'te DAVULCU.

-KUZU'yla 2 gündür bağlantı yok.

-Müdahale etmek için izin talebi.

-KALKAN çizelgenin ilerisinde. Ada #3 kullanıma hazır ama ulaşım sorunlu. Hesaplanandan daha fazla tekneye ihtiyaç var.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNMIŞ.

Kod Adı: DAVULCU.

Kimden: KOMUTAN SİLİNMIŞ.

Kime: SİLİNMIŞ'te KOÇ.

-Müdahale izni onaylandı, konumuyla ilgili bilgi gönderilecek.

-Gerek görüldüğü takdirde güç kullanılsın. Kızı sen önermiştin. Böyle devam ederse senin suçun olacak.

-KIZIL AĞ'ı 2. Aşama'ya geçirin. Nakil için diğer ekiplerle birlikte çalışın.

-#3 için başka ulaşım seçenekleri araştırılacak.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

—KUZU, kığını hemen hizaya sok yoksa kelleni uçuracaklar. —KOÇ—

Ateşe atılan bir başka mesaj daha.

“Büyüleyici,” diye mırıldandım Albay’ın kelimelerinin yansımasını izlerken.

Bu sefer Cara sormaya zahmet etmedi bile. Ancak dudakları ince bir çizgi halini almıştı ve kafasındaki soruları sormamak için kendini tutuyordu. Resmi ya da değil, herhangi bir mesaja cevap vermeyeli beş gün geçmişti. Bir şeyler döndüğünün kesinlikle farkındaydı.

“Cara...” diye başladım ama elini kaldırdı.

“Benim yetkim yok,” dedi. Benimkilerle buluşan bakışları türkünücü bir vahşilikteydi. “Ve sen doğru olduğunu düşündüğün sürece bizi nasıl bir yola sürüklediğini de öğrenmek istemiyorum.”

İçimi bir sıcaklık kapladı. Bunu göstermemek için elimden geleni yapsam da ufacık bir gülümsemeye engel olamadım. Omuzlarına dokunup teşekkür edercesine sıktım.

“Bu kadar da duygusallaşmayın, Yüzbaşı.” Kıkırdayarak iletişim aletini yerine kaldırdı.

“Tamam.” Dikleştım ve ekibimin geri kalanıyla yüzleşmek için arkamı döndüm. Buharlar çıkan bir ara sokağın köşesinde toplanmışlardı, özel yazışmalarım için bana alan tanıyarak biraz uzakta bekliyorlardı. Varlığımızı gizlemek için Tristan ve Rasha kapüşonlarını başlarına geçirerek yüzleri caddeye dönük halde kaldırımın kenarına oturmuşlardı ve ellerini öne uzatarak para ya da yiyecek dileniyorlardı. Herkes başka tarafa bakarak yanlarından geçip gidiyordu.

"Tye, Büyük Coop." Seslendiğim ikili bir adım öne çıktı. Tye başını öne eğip sağlam kulağını bana doğru uzattı. Büyük Coop ise lakabını hak ediyordu. Fıçı gibi göğsü ve iki metreden uzun, kaslı bedeniyle kardeşi Küçük Coop'un neredeyse iki katı boyutlarındaydı. "Cara'nın yanında kalın ve ikinci telsizi hazır durumda bekletin."

En yeni ganimetimizi almak için elini hevesle uzattı. Barrow, Korviyum depolarından birinci sınıf, teknisyen yapımı, uzun menzilli ve güvenli üç telsiz çalmıştı. Birini onlara uzattım; bir tanesi bende, sonuncusu ise Barrow'daydı. Onun da temasta olması gerekebilirdi. Gerçi şimdiye kadar ihtiyacı olmamıştı. Onun irtibatlarının çetelesini tuttuğumdan da değildi. Barrow bir bilgi paylaşmak istediğinde genelde hiçbir uyarı yapmadan ve çiftlik evinin çevresine diktiğim tüm gözcüleri atlatarak birdenbire belirliyordu. Ama bugün onun sinsice yaklaşamayacağı kadar uzak bir yerde; kırk kilometre doğuda, Rokasta'nın ortasında'ydı.

"Diğerlerine gelince. Cristobel ve Küçük Coop; siz tepeden gözcülük yapacaksınız. Yükseklerde ve gizli kalın. Her zamanki işaretleşmeyi kullanacağız."

Cris dişsiz ağzını göstererek sırtıttı. On iki yaşında Dava'da bir malikânede hizmet ederken "sırtımasının" karşılığında Gümüş efendisinin verdiği cezanın sonucuydu. Küçük Coop da en az onun kadar hevesliydi. Tuğladan bir duvara benzeyen ağabeyinin yanında ürkek bir fare gibi görünse de aslında çelik gibi bir omurgaya sahip, yetenekli bir ajandı. Başka bir şey söylememe gerek kalmadan işe koyuldular. Küçük Coop bir su borusuna tutunarak sokaktaki tuğla duvara tırmanırken Cris de bir parmaklığa tırmanarak kendini dar bir pervaza doğru çekti. İkisi de

Rokasta'nın çatılarından bizi takip etmek üzere dakikalar içinde gözden kayboldu.

"Geri kalanınız, hedeflerinizi takip edeceksiniz. Kulaklarınızı açık tutun. Hareketleri ezberleyin. Doğum günlerinden ayakkabı numaralarına kadar her şeyi öğrenmek istiyorum. Sahip olduğumuz sürede ne toplayabilerseniz toplayın." Kelimelerim tanıdıktı. Herkes neden bu keşif görevine çıktığımızı biliyordu. Ama bu bir yemin gibiydi, bizi birbirimize bağlayan son ipti. *Yani kendi itaatsizliğine bağlayan, demek istiyorsun.*

Yumruklarımı sıktım ve kimse görmeden tırnaklarımı avcumu batırdım. Batma hissi bu düşünceleri silmeme yardımcı oldu. Sokakta esen rüzgâr da... Çöp kokuyordu ama en azından serindi ve Eris Gölü'nden kuzeye doğru esiyordu.

"Korviyum ikmal konvoyu hakkında ne kadar çok şey öğrenirsek içlerine sızmamız o kadar kolay olur." *Albay bana buradan ayrılmamı söylese de bu, burada olmamız için yeterince iyi bir sebep.* "Kapılar güneş battığında kapanıyor. Bir saat içinde toplanma noktasına geri dönün. Anlaşıldı mı?"

Başlarını uyum içinde sallayarak onayladılar; gözleri parlak, canlı ve hırslıydı.

Birkaç blok ötede bir saat kulesi dokuz kere çaldı. Hiç düşünmeden yürümeye başlayarak arkamda sıra olmaya başlayan Muhafızlarımı geçtim. Tristan ve Rasha en son gelenlerdi. Teğmenim tüfeği olmadan çıplak gibi görünüyordu ama bir yerlerine bir silah sokuşturduğundan ve büyük olasılıkla sırtındaki terle ıslandığından emindim. Şehrin Kızıl bölgesinden geçen bir anayol olan caddeye doğru ilerledik. Şimdilik güvendeydik, etrafımız Kızıl evleri ve işyerleriyle çevriliydi ve geçişimizi görebilecek sadece birkaç Gümüş güvenlikçi vardı. Liman Körfezi'nde olduğu

gibi Rokasta da Gümüşlerin yapmadığını yapmak için kendi Kızıl Devriye'sine sahipti. Hepimiz aynı yere gidiyorduk ama ekibim çiftlere ayrılarak aramıza mesafe koydu. Şehrin merkezine kaba saba bir saldırı timi bir yana, çete halinde bile girmek yanlış olurdu. Tristan yine yakınımda kalıyor, onları Demir Yol'a yönlendirmemi izliyordu. Yol, Korvium'da olduğu gibi Rokasta'yı da ikiye bölüyor, bir vadiden geçen nehir misali tam ortasından ayırıyordu. İşlek caddeye yaklaştıkça trafik de arttı. Geç kalan hizmetçiler efendilerinin evlerine ulaşmak için aceleyle ilerliyordu, gönüllü devriyeler gece görevlerinden dönüyordu ve aileler çocuklarını virane okullara doğru itip kakıyordu.

Elbette ki geçtiğimiz her sokakta güvenlikçi sayısı artıyordu. Gümüş işlemeli siyah üniformaları da, bellerindeki parlak silahları ve copları da ilkbaharın son günlerindeki sert güneşin altında fazla ölümcül duruyordu. Sanki yanlışlıkla bir Kızıl'la karıştırılma riskleri varmış gibi üniformaya ihtiyaç duymaları komikti. Bizden biri gibi görünmeleri... *mümkün değildi*. Altından görünen mavi-gri damarlarıyla hayattan arındırılmış gibi görünen tenleri gayet ayırt ediciydi. Dünya üzerinde bir Gümüş kadar soğuk hiçbir Kızıl yoktu.

Rasha on metre önümüzde o kadar ani durdu ki partneri Martenson neredeyse kadının üstüne yuvarlanacaktı. Kızın, Babalık'tan on beş santim daha uzun olduğu düşünülürse bu büyük başarıydı. Yanımda yürüyen Tristan gerildi ama düzeni bozmadı. Kuralları biliyordu. Hiçbir şey Muhafızlar'ın üstünde değildi, şefkat duygusu bile.

Gümüş paralı askerler, bir çocuğu kollarından sürüklüyordu. Oğlan havaya tekmeler savuruyordu. Ufak bir çocuktı, on sekiz yaşından küçük olmalıydı. Tıraş olmaya başladığından bile şüp-

heliydim. Oğlanın yalvarışlarını duymamak için elimden geleni yapsam da annesinin feryatlarından kaçınamıyordum. Yanında iki çocuğuyla askerlerin peşlerinden gidiyor, babaları da ağırbaşlı bir tavırla arkalarından geliyordu. Kadın oğlunun gömleğine tutunmuştu ve mecburi hizmete götürülmesine son kez direnmeye çalışıyordu.

Tüm cadde sanki nefesini tutmuş gibi bu bilindik trajediyi izliyordu.

Bir çatırtı sesi yankılandı ve anne morarmakta olan yanağını tutarak geriye savruldu. Paralı asker ne parmağını oynatmış ne de zalim işinden gözlerini kaldırıp bakmıştı. Bir telki olmalıydı ve kadına vurmak için yeteneğini kullanmıştı.

"Daha kötüsünü mü istiyorsun?" diye bağırdı kalkmaya çalışan kadına.

"Yapma!" dedi oğlan, kalan son özgür sözcüklerini de yalvarmak için harcayarak.

Bu böyle gitmeyecek. Bu böyle devam edemez. İşte, bu yüzden buradayım.

Yine de bu oğlan ve annesi için hiçbir şey yapamamak beni hasta ediyordu. Planımızı uygulamaya koymuştuk ama bu çocuk için yeterince hızlı değildi. *Belki de hayatta kalır*, dedim kendime. Ama ince kolları ve askerin ayakları altında ezilen gözlüğü, bunun tam tersi olacağını söylüyordu. Çocuk, birçokları gibi ölecekti. Bir siperde ya da çölde, sonunda yapayalnız bir şekilde.

"Bunu izleyemem," diye mırıldandım ve başka bir sokağa saptım.

Uzunca, garip bir tereddütten sonra Tristan peşimden geldi.

Rasha'nın da onun gibi peşimden geldiğini ummaktan başka bir şey yapamazdım. Ama onu anlıyordum. Rasha iki ablasını da

Gölbölge mecburi hizmetinde kaybetmişti ve aynı kaderle karşılaşmadan hemen önce evden kaçmıştı.

Rokasta'nın surları ve Demir Yol'un uçlarını tutacak kapıları yoktu. Girmesi kolay olsa da bu bizim görevimizi zorlaştırıyordu. İkmal konvoyu Yol'dan geliyor ama yayaların birkaçı konvoydan ayrılarak aynı yöne doğru farklı kısa yollara giriyordu. Başka bir gün olsa ekibim sadece uzun yolculuğun yorgunluğunu atlatmak için uyumaya giden bu Kızılları evlerine kadar takip ederek saatlerini harcardı. Ama bugün değil. Çünkü bugün İlk Cuma'ydı. Temmuz Oyunları günüydü.

Aldığımız istihbarat doğruysa, bu saçma ama çok etkili bir Poyraz geleneği idi. Hemen her şehirde bulunan ve şehrin üstüne gölgeler düşüren arenalar ayda bir kez kan saçıyordu. Kızıllar burada olmaya ve Gümüş şampiyonların sahne sanatçıları gibi keyifle darbelerini takas edip yeteneklerini karşılaştırmalarını izlemeye mecburlardı. Gölbölge'de böyle bir uygulama yoktu. Gümüşler bize hava atmaya gerek duymuyordu çünkü Poyraz tehdidinin hikâyeleri, herkesi dehşete düşürmeye yetiyordu.

"Bunu Yamaç'ta da yapıyorlar," diye mırıldandı Tristan. Arenanın girişini çevreleyen gezinti yolunun dökme beton çitlerine yaslanmıştı. Birbirimizle uyum halinde etrafı tarıyorduk; birimiz daima kendi hedeflerimizi izlerken diğerimizin gözü Rokasta Arenası'nın açık ağzına doğru insanları yönlendiren bir grup güvenlikçideydi.

"Oradaki adı Oyun değil Gösteri. Ayrıca sadece izlemek zorunda da değiliz. Bazen Kızılları da dövüştürüyorlar." Bugünkü organize karmaşanın içinde bile sesindeki nefret titreşimlerini duyabiliyordum.

Elimden geldiğince nazik olmaya çalışarak omzunu hafifçe dürttüm. "Birbirleriyle mi dövüşüyorlar?" *Kızilları öldürmek mi yoksa Gümüşler tarafından öldürülmek mi?* Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

"Hedefler harekete geçti," diye homurdandı.

Şu anda yaya trafiğini aksatan bir grup pasaklı çocukla meşgul olan güvenlikçilere son bir bakış attım. "Gidelim." *Ve bu yarayı da diğerleriyle birlikte çürümeye bırakalım.*

Tristan'ın yanında duvara dayalı durduğum yerden uzaklaştım ve kalabalığa karışırken gözlerimi ilerideki dört kırmızı üniformadan ayırmamaya çalıştım ama bu kolay değildi. Korviyum'un bu kadar yakımdayken ya Boğaz'daki siperlerde yerlerini almak için ilerleyen ya da takip ettiğimize benzer farklı konvoylara katılan çok fazla Kızıl asker vardı. Ama bu bitkin görünüşlü ve üçü bronz, biri koyu tenli dört adam, birbirinin yanından ayrılmıyordu. Onları takip etmiştik. Konvoyda ne taşıdığını bilmediğim bir at arabasına binmişlerdi ve diğerleriyle birlikte geri döndüklerinde at arabası boştu. Yanlarında güvenlikçilerin ve Gümüşlerin olmamasından taşıdıkları yükün silah ya da cephane olmadığını anlamıştım. Benzer yüzlerine ve tavırlarına bakılırsa bronz tenli üç adam kardeşti. Aynı anda tükürmelerini ve kışklarını kaşımalarını izlemek neredeyse komikti. Parlak mavi gözlü, iriyarı dördüncü adam ise daha sakince kaşınıp duruyor, diğerlerinden daha çok gülümsüyordu. Kulak kabarttığım kadarıyla sanırım ismi Crance'ti.

Arenanın kemerli girişinden kedi gibi sessiz adımlarla geçtik, hedeflerimizi duyacak ama fark edilmeyecek kadar yakındık. Tepemizde titreşen göz kamaştırıcı elektrikli ışıklar, dışarıdaki gezinti yerini iç bölüme bağlayan yüksek tavanlı salonu aydınlatıyordu. Sol tarafta kalabalık, birbirini takip eden maçlara bahis yatırmayı

bekleyen Kızılar nedeniyle yoğunlaşmaya başladı. Tepelerindeki panolarda dövülecek Gümüşler ve kazanma olasılıkları yazıyordu.

Flora Lerolan, İmha, 3/1

Maddux Thany, Taşderi, 10/1

“Bir dakika bekleyin,” dedi Crance, diğerlerini bahis panolarının önünde durdurarak. Bronz adamlardan biri sırtarak ona katıldı. İkili ceplerini karıştırarak bahislere yatıracak bir şeyler arandılar.

Aynı şeyi yapıyormuş gibi görünerek Tristan’la artan kalabalığın içinde bir-iki metre ötelerinde durduk. Gelişmiş askeri ekonomi çoğunu aç kalmaktan kurtardığı için bahis panoları Rokasta Kızıları arasında çok popülerdi. Kalabalığın içinde temiz giysilerini gururla taşıyan, hali vakti yerinde birkaç tüccar ve işletme sahibi de bulunuyordu. Kendi bahislerini seçiyor ve birkaç mat bakır sikkenin arasında birkaç gümüş tetrark bile yatırıyorlardı. Rokasta Arenası’nın küçümsenmeyecek bir cirosu olduğuna bahse girebilirdim ve bu bilgiyi Komutanlık’a iletecektim. *Tabii beni hâlâ dinlerlerse.*

“Haydi ama! Bahislere bir bak! Kolay para!” Yüzünde bulaşıcı bir gülümsemeyle Crance panoları ve bahis veznelerini gösteriyordu. Peşlerindeki diğer ikisi ikna olmamış görünüyorlardı.

“Taşderiler hakkında bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?” diye sordu uzun olan. “İmha onu patlatarak çakıl taşlarına ayırır.”

“Keyfin bilir, Horner. Ama ben Korviyum’dan onca yolu, arenada oturup sıkılmak için tepmedim.” Crance ve yanındaki arkadaşları ellerinde bahis fişleriyle Horner ve diğer adamın yanından ayrıldılar. Cüssesine rağmen Crance kalabalığı şaşılacak kadar ustalıkla yarıp geçiyordu. Hatta fazla iyiydi.

Tristan’ın dirseğine dokunarak, “Onları izle,” diye mırıldandım ve başımı önde tutmaya dikkat ederek oradan ayrıldım. Burada

endişelenmemize yetecek kadar çok kamera vardı. Önümüzdeki birkaç hafta planlandığı gibi gidecekse, şimdiden yüzümü gizlemeye başlamalıyım.

Onu, Crance kâğıdı gişeye uzatırken gördüm: Bahis veznesinin camına kolunu sürttüğünde gömleği sıyrıldı ve dövmesi ortaya çıktı. Koyu teniyle neredeyse bütünleşmiş gibi görünse de şekli çok belirgindi. Bunu daha önce de görmüştüm. Mavi çapa. Kırmızı halat.

Bu konvoy üzerinde çalışan tek ekip biz değildik. Denizciler'in de içeride bir adamı vardı.

Bu çok iyi. Bunu kullanabiliriz. Geri dönmek için yolu açmaya çabalarken zihnim deli gibi çalışıyordu. Bilgi karşılığında ödeme yaparız. Muhafızlar işe daha az dahil olur ama aynı sonuçları alırız. Denizci muhtemelen yalnız çalışıp işleri tek başına yürütüyor. Crance'i bize katılmaya ikna edebiliriz, böylece Denizcilerin içinde gözümüz olur. İpleri elimizde tutmaya başlarız ve çeteyi yavaş yavaş Muhafızlar'a transfer ederiz.

Tristan uzun boyuyla kalabalığın bir baş üstünden hâlâ iki hedefi izliyordu. Yanına koşup her şeyi anlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ancak aniden aramıza bir engel girdi. Kel bir adam ve kaşlarının arasında tanıdık bir ter tabakası. *Gölbölge*li. Kaçmama ya da bağırma fırsat kalmadan bir el arkamdan boğazıma sarıldı. Beni sessiz tutacak kadar sıkı, nefes almama yetecek kadar gevşekti ve beni yanımda Keltoş'la birlikte kalabalığın içinde sürüklemeye yetecek sertlikteydi.

Başka biri olsa debelenir ya da karşı çıkardı ama ben bunu yapmamam gerektiğini iyi biliyordum. Burada Gümüş güvenlikçiler her yerdeydi ve onların "yardım"a koşmaları riskini almak

istemiyordum. Bunun yerine kendime ve Tristan'a güvendim. O izlemeye devam etmeliydi, bense mutlaka kurtulmalıyım.

Kalabalığa kapıldık ama ben hâlâ beni kimin iteklediğini göremiyordum. Keltoş'un gövdesi beni ve beni tutan kişinin boynuma doladığı fuları gizliyordu. Fuların kırmızı olması tuhaftı. Sonra tırmanmaya başladık. Basamaklardan yukarı, arena zemininden yükseğe, çoğunluğu boş olan taş sıralara doğru.

Ancak o zaman salıverildim ve oturmaya zorlandım.

Yumruklarım sıkılı ve dövüşmeye hazır halde hiddetle arkamı döndüğümde karşımda öfkeme oldukça iyi hazırlanmış olarak bana dik dik bakan Albay'ı buldum.

"Suçlarına bir de komutanına saldırmayı mı ekleyeceksin?" dedi. Neredeyse mırıldamıştı.

Hayır, eklemeyeceğim. Somurtarak yumruklarımı indirdim. Dövüşerek Keltoş'tan kurtulabilirdim ama Albay ve onun çelik gibi kuvvetiyle kendimi sınamak istemiyordum. Bunun yerine elimi kaldırarak kırmızı fuların altında hassaslaşmış tenimi ovaladım.

"Morarmayacak," dedi.

"Senin hatan. Bir mesaj vermek istediğini sanıyordum. Hiçbir şey, morarmış bir boyundan daha iyi 'derhal hizaya gir' mesajı vermezdi."

Kırmızı gözü parıladı. "İrtibatı kestiğinde peşini bırakacağımı mı düşündün? Mümkün değil, Yüzbaşı. Şimdi bana burada neler döndüğünü anlat. Ekibin ne durumda? Hepiniz birden yaramazlık yapmaya mı karar verdiniz yoksa firar edenler oldu mu?"

"Hiç kimse firar etmedi," dedim sıkılı dişlerimin arasından. "Hem de hiçbiri. Ayrıca hiçbiri yaramazlık da yapmıyor. Hâlâ emirlere uyuyorlar."

"En azından birileri bunu yapıyor."

“Siz bunu kabul etmeniz de etmeseniz de ben hâlâ operasyonu sürdürüyorum. Burada yaptığım her şey dava için, Muhafızlar için. Senin de dediğin gibi, burası Göl bölge değil. Whistle ağının devreye sokmak önemli olabilir ama Korviyum da öyle.” Gittikçe kalabalıklaşan arenada sesimi duyurmak için tıslarcasına konuşmak zorunda kalıyordum. “Burada yavaşça ilerleme stratejisine güvenemeyiz. Burada her şey çok merkezi. İnsanlar bizi fark edecek ve biz hazır olamadan kökümüzü kazıyacaklar. Gümüşlerin bizi örtbas edemeyecekleri bir yerden sert ve büyük bir darbe vurmalıyız.”

Biraz olsun avantaj kazanmaya başlamıştım ama çok değildi. Yine de Albay’ın sesinin titremesini durdurmaya yetmişti. Öfkeliydi ama sinirden kudurmuyordu. Hâlâ ikna edilebilirdi.

“Zaten seni tam da bu nedenle çekmiştik,” dedi. “Bunu hatırladığını varsayıyorum.”

Bir kamera ve yüzümün yarısını kaplayan kırmızı bir fular. Bir elimde silah, diğerinde yeni dikilmiş bir bayrakla ezberlediğim kelimeleri bir dua gibi tekrarlamıştım. *Ve Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz.*

“Farley, biz bu şekilde çalışıyoruz. Hiç kimse bütün kartları elinde tutmuyor. Hiç kimse işin tamamını bilmiyor. Önde olmamızı ve sağ kalmamızı buna borçluyuz,” diye atağa geçti. Bunları başka biri söylese yalvarıyormuş gibi görünebilirdi. Ama bu Albay için söz konusu değildi. O rica etmezdi. Sadece emrederdi. “Ama inan bana, Poyraz için planlarımız var. Ve bunlar senin istediğinden çok da uzak şeyler değil.”

Aşağıda, Oyun’un şampiyonları arenanın tuhaf, gri kumlarına çıkıyordu. Savaşçılardan ilki, taşderi Thany’nin kocaman kaya göbeği vardı ve eni neredeyse boyuna eşitti. Zırha ihtiyacı

yoktu ve beline kadar çıplaktı. Diğer şampiyon bir imhaydı ve her zerresiyle yeteneğini yansıtıyordu. Birbirine kenetlenmiş kırmızı ve turuncu levhalardan oluşan bir elbise giyen kadın, coşkun bir alev gibi dans ediyordu.

“Peki, bu planlar Korviyum’u da kapsıyor mu?” diye fısıldadım Albay’a dönerek. Anlamasını sağlamalıyım. “Bu şehirde başka bir operasyonumuz daha olsa bunu göremeyecek kadar kör müyüm ben? Öyle bir operasyon yok. Burada benden başka kimse yok. Ölüme mahkûm olan her Kızıl’ın... *hem de her birinin* geçtiği o kaleyi benden başka umursayan hiç kimse yok. Önemsiz olduğunu nasıl düşünebilirsiniz?”

Aklıma Onbaşı Eastree geldi. Gri yüzü, gri gözleri ve sert kararlılığı. Kölelikten bahsetmişti çünkü bu dünya bundan ibaretti. Kimse bunu söylemeye cesaret edemese de Kızılların olduğu şey buydu. *Köleler ve mezarlar.*

Albay ilk defa diline hâkim oldu. *Bu iyi yoksa o dilini koparabilirim.*

“Komutanlık’a dön ve onlara Kızıl Ağ’ı başka birine devretmelerini söyle. Ah, ayrıca Denizciler’in de burada olduğunu ilet. Onlar bizim gibi öngörüsüz değiller.”

Bir yanım bu itaatsizliğim karşısında bir tokat yemeyi bekliyordu. Bunca yıl boyunca onunla hiç bu şekilde konuşmamıştım. Hatta... hatta kuzeydeyken bile. Eskiden ev dediğimiz o donmuş yerde bile. Ama o zamanlar çocuktum. Avcı olmaya çalışan, önemli hissetmek için tavşanların içini temizleyen ve kötü kapanlar hazırlayan küçük bir kızdım. Artık o kız değildim. Artık yirmi iki yaşında, Kırmızı Muhafızlar’da bir yüzbaşıydım ve hiç kimse, Albay bile bana şu anda yanıldığımı söyleyemezdi.

“Eee?”

Uzun, sıkıntılı bir andan sonra ağzını açtı. "Hayır."

Aşağıdan gelen patlamanın sesi öfkemle aynı şiddetteydi. Dövüşle birlikte nefesini tutan kalabalık, üzerine oynanan bahislerin hakkını vermeye çalışan ufak tefek imhayı izliyordu. Ama Denizci haklıydı. Taşderi kazanacaktı. Kadının ateşinin karşısında bir dağdı ve dayanacaktı.

"Ekibim benimle birlikte kalacaktır," diyerek onu uyardım. "Gururun uğruna on iyi asker ve bir yüzbaşı kaybedeceksin, Albay."

"Hayır Yüzbaşı, Kızıl Ağ'ı başka birine devretmeyeceğiz," dedi. "Ama Komutanlık'tan Korviyum operasyonu talep edeceğim ve bir ekip hazırladıklarında o ekip senin yerini alacak."

Hazırladıklarında. "Hazırlarlarsa" değil. Buna inanmakta neredeyse güçlük çekiyordum.

"O zamana kadar Korviyum'da kalıp bağlantılarınıla çalışmaya devam edebilirsin. İlgili tüm bilgileri her zamanki iletişim kanallarından aktaracaksın."

"Ama Komutanlık..."

"Komutanlık senin sandığından çok daha açık görüşlüdür. Ve her nedense sana çok değer veriyorlar."

"Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum."

Sadece omuzlarını silkmekle yetindi. Bakışları arenanın zeminine çevrildi ve taşderinin genç imhayı ikiye ayırmasını izledi.

Her nasılsa mantığı beni her şeyden daha çok sinirlendirdi. Böyle anlarda, onun eskiden nasıl biri olduğunu hatırladığım zamanlarda ondan nefret etmek zorlaşıyordu. Tabii ki sonra geri kalan her şeyi hatırlıyordum. Bize, ailemize ne yaptığını. Bizim kadar korkunç olmayan ve onun yarattığı canavardan sağ kurtulamayan annemi ve kız kardeşimi.

Onun benim babam olmamasını diledim. Bunu defalarca dilemiştim.

“Kalkan nasıl gidiyor?” diye mırıldandım, düşüncelerimi geçiştirmek için.

“Zamanlamanın ilerisinde.” Ufacık bir gurur kırıntısı bile yoktu, sadece gerçeği söylüyordu. “Ama nakilleri başlattığımızda ulaşım sorun olabilir.”

Yani benim operasyonumun ikinci aşamasını başlattığımızda... *Varlıkların* tahliye ve naklinin Kırmızı Muhafızlar'a faydalı olması bekleniyordu. Sadece davaya yemin eden Kızılar değil; ateş edebilen, bir araç kullanabilen, okuyabilen ve dövüşebilenler de olacaktı.

“Bunları bilmemeliyim...” diye başladım ama beni susturdu. Keltoş'u saymazsak konuşacağı kimsenin olmadığı hissine kapıldım. *Artık ben de olmadığımı göre...*

“Komutanlık bana üç tekne verdi. Üç. Üç teknenin tüm adayı insanla doldurmaya ve operasyonel hale getirmeye yardımcı olacağını sanıyorlar.”

Beynimin içinde bir yerlerde bir ampul yandı. Aşağıda taş-deri savaşı, kollarını zaferle yukarı kaldırıyor. Deri şifacıları imha kızla ilgileniyor, kırık çenesini ve ezilmiş omuzlarını hızlı dokunuşlarla iyileştiriyorlardı. *Crance bu duruma mutlu olacak.*

“Komutanlık pilotlardan bahsetti mi?” diye sesli düşündüm.

Tek kaşını kaldıran Albay bana döndü. “Pilotlar mı? Ne için?”

“Koruyum'un içindeki adamımın bize teknelerden daha iyi bir şeyler bulabileceğini düşünüyorum ya da öyle bir şey çalmamız için bir yol gösterebileceğini.”

Başka biri olsa bu fırsat karşısında gülümserdi ama Albay onaylarcasına başını sallamakla yetindi.

“Yap bakalım.”

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Albay SİLİNİMİŞ.
Kod Adı: KOÇ.
Kimden: Rokasta, PYRZ.
Kime: KOMUTAN SİLİNİMİŞ.

-KUZU ile bağlantı sağlandı. Ekibi hâlâ iş başında, kayıp yok.
-Değerlendirme: KORVİYUM bir operasyona değer. Önerim MERHAMET.
Acele olmasını öneririm. KUZU devredecek ve KIZIL AĞ'a dönecek.
-KUZU, KALKAN için ve tahliye/nakil için hayati öneme sahip istihbarat
gönderecek.
-Pozisyonumuza dönüyoruz.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNİMİŞ.
Kod Adı: DAVULCU.
Kimden: KOMUTAN SİLİNİMİŞ.
Kime: SİLİNİMİŞ'te KOÇ, Korviyum, PYRZ'da KUZU.

-KORVİYUM önerisi dikkate alınıyor.
-Yüzbaşı Farley KIZIL AĞ'a iki gün içinde geri dönecek.
-KOMUTANLIK ceza konusunda kararsız.
-İstihbarat bekleniyor.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: Yüzbaşı SİLİNİMİŞ.
Kod Adı: KUZU.
Kimden: Korviyum, PYRZ.
Kime: SİLİNİMİŞ'te KOÇ, KOMUTAN SİLİNİMİŞ.

-Bir hafta süre talep ediyorum.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

—Sen gerçekten aptalın tekisin, evlat —KOÇ—

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNİMİŞ.
Kod Adı: DAVULCU.
Kimden: KOMUTAN SİLİNİMİŞ.
Kime: SİLİNİMİŞ'te KOÇ, Korviyum, PYRZ'da KUZU.

-Beş gün. Daha fazla pazarlık yapılmayacak.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Çiftlik evinde her nasılsa yuvamda gibi hissetmeye başlamıştım.

Çökmüş çatısına, rutubetli çadırlara ve ormanın sessizliğine rağmen. Irabelle'den beri ilk defa bir yerde bu kadar uzun süre

kalıyordum ki orası da hep askeri bir üstü. Oradaki askerler benim için aileye en yakın kişiler olsa da soğuk beton duvarları ve labirent gibi koridorlarıyla üs bir konaklama yerinden fazlası olamamıştı. İdman yapabileceğim ve bir sonraki görevi bekleyebileceğim bir yerdi sadece.

Ayrıca mezar kentin gölgesinde, ölüm sahasının hemen dibindeki bu harabe ise farklıydı.

Cara'ya, "Bu kadar," dedim ve duvara yaslandım.

Başıyla onayladı ve iletişim cihazını kaldırdı. "Sizi yeniden konuşurken görmek güzel."

Tam gülecekken Tristan'ın nazik vuruşuyla kapı numarası yapan döküntü sallandı. "Misafirimiz var."

Barrow.

"Görev çağırıyor," diye homurdandım ve hızla odadan çıkarken dar alanda Cara'ya hafifçe çarptım. Kapıyı sertçe çekerek açtığımda Tristan'ı çok yakında ve her zamanki gergin enerjisi tavan yapmış halde bulduğuma şaşırdım.

"Keşif ekibi bu sefer onu yakalayabildi," dedi. Başka zaman olsa bu durum onu gururlandırırды ama fazlasıyla tetikteydi. Nedenini biliyordum. Barrow'un geldiğini asla göremezdik. *O zaman bugün neden gördük?* "Önemli bir durum olduğunu işaret etmiş..."

Tristan'ın arkasındaki ev kapısı çarpılarak açıldığında iki yanında Cris ve Küçük Coop'la, yüzü kıpkırmızı kesilmiş Barrow'u gördüm.

Dehşete düşmüş yüzüne bir kere bakmam yeterliydi.

"Dağılın!" diye bağırdım.

Hepsi bunun ne anlama geldiğini ve nereye gideceklerini biliyorlardı.

Çiftlik evinin içinde adeta bir kasırğa koptu ve yuva hissini de yanında götürdü. Silahlar, erzaklar, teçhizatlarımız göz açıp kapayıncaya kadar çantalara, bavullara yerleştirildi. Cris ve Küçük Coop çoktan ormana dalmışlardı; tırmanabildikleri kadar yükseğe çıkacaklardı. Aynaları ve kuş ötüşleriyle ormandaki diğerlerine mesajı vereceklerdi. Tristan uzun tüfeğini doldurduğu sırada ekibin geri kalanını da yönlendiriyordu.

Aniden yanımda beliren Barrow, "*Zaman* yok, şimdi geliyorlar!" diye tısladı. Dirseğimi hiç de nazik olmayan bir tutuşla yakaladı. "Gitmek zorundasınız!"

Parmağımı iki kere şaklattım. Ekibim itaat etti ve paketlenmemiş ne varsa her şeyi bıraktı. Sanırım yol boyunca birkaç çadır çalmak durumunda kalacaktık ama bu, endişelerimin en küçüğüydü. Parmaklarımı bir kez daha şaklattım ve silahtan çıkan mermiler gibi hepsi dışarı fırladı. Cara, Tye, Rasha ve diğerleri kapıdan, çökmüş duvarın içinden çıkarak tüm hızlarıyla her yöne dağıldılar. Orman hepsini yuttu.

Tristan beni bekliyordu çünkü görevi buydu. Barrow da bekliyordu çünkü... çünkü nedenini bilmiyordum.

"*Farley*," diye tısladı. Kolumu yeniden çekti.

Gerekli her şeyi aldığımıza emin olmak için son kez etrafa göz attım, sonra ağaçlara doğru hızla kaçtım. İki adam da peşimden geliyor, ağaç köklerinden ve çalıların üstünden atlarken yanımda koşuyorlardı. Kalbim kulaklarımda atıyor, hızlı bir davul gibi gümbürdüyordu. *Daha kötülerini de atlattık. Daha kötülerini de atlattık.*

Sonra köpekleri duydum.

Animoların kontrol ettiği av köpekleri. Kokumuzu alıp takip edeceklerdi ve çevikler koşup bizi yakalayacaktı. Eğer şanslıysak

asker kaçağı olduğumuzu düşünürlerdi ve bizi ormanda öldürürlerdi. Düşünmezlerse... kara şehir Korvium'da bizi ne gibi dehşetlerin beklediğini hayal dahi edemiyordum.

"Suya doğru gidelim," dedim zorlukla. "Kokuyu kaybederler!" Ama nehir neredeyse bir kilometre ilerideydi.

Tek umudum çiftlik evini ararken biraz oyalanmalarıydı, böylece kaçmak için biraz zaman kazanırdık. En azından ekibimin geri kalanı daha ilerideydi ve dağılmışlardı. Hiçbir sürü hepimizi birden takip edemezdi. Ama ben... biz, en taze ve en yakındaki kokular? Kolay avdık.

Kaslarım alev alev yanmasına rağmen kendimi zorladım ve şimdiye dek hiç olmadığı kadar hızlı koştum. Ama bir dakika, *sadece bir dakikacık* sonra yorulmaya başladım. Keşke deli gibi atan kalbim kadar hızlı koşabilseydim.

Tristan hiç ihtiyacı olmadığı halde benimle birlikte yavaşladı. "Bir dere var," diye tısladı güneyi işaret ederek. "Nehrin bir kolu, daha yakında. Sen o tarafa git."

"Neden bahsediyorsun?"

"Ben nehre ulaşabilirim. Sen başaramazsın. Ve ikimizi de aynı anda takip edemezler."

Gözlerim kocaman açıldı. Şaşkınlıkla neredeyse tökezleyecektim ama Barrow beni yakalayarak boğum boğum bir kökün üstünden atlamama sertçe yardım etti. "Tristan..."

Teğmenim sadece gülümsedi, sırtına astığı tüfeğini okşadı ve işaret etti: "Şu yoldan, patron."

Daha onu durduramadan, yapmaması için emir veremeden ağaçların arasına daldı ve gittikçe kötüleşen zeminde uzun bacaklarının ve alçaktaki dalların yardımıyla hızla uzaklaştı. Arkasından

bağıramazdım. Nedense yüzüne bile iyice bakamamıştım. Sadece yeşilliklerin arasında parıldayan dağınık, kızıl saçlarını gördüm.

Barrow beni adeta sürüklüyordu. Rahatlamış göründüğünü düşündüm ama bu doğru olamazdı. Özellikle de yüz metre geride bir köpek ulurken. Ve tepemizdeki ağaçlar eğiliyormuş, dalları iğrenç parmaklar gibi bize uzanıyormuş gibi görünürken. *Korucular. Animolar. Çevikler. Gümüşler ikimizi de yakalayacak.*

"Farley." Aniden elleriyle çenemi kavrayarak beni şaşırtıcı sakinlikteki yüzüne bakmaya zorladı. Altın rengi gözlerinde titreyen bir korku vardı elbette. Ama içinde bulunduğumuz durum düşünülürse bu yeterli değildi. Korkusu benimki gibi değildi; ben dehşete düşmüştüm. "Bağırmayacağına söz vermelisin."

"Ne?.."

"Söz ver"

İlk köpeği gördüm. Midilli boyutlarında bir tazıydı, ağzından salyalar damlıyordu. Ve hemen yanında, rüzgârı andıran gri bir sis ete kemiğe büründü. *Çevik.*

Yeniden Shade'in bedenini benimkine bastırdığını hissettim, sonra pek o kadar zevkli olmayan bir şey gerçekleşti. Dünya daraldı, döndü, boşlukta öne doğru eğildik. Her şey birleşti, kasıldı ve yeşil yıldızlar gördüğümü sandım. Belki de ağaçlardı. İlk olarak o tanıdık mide bulantısını hissettim. Bu sefer beton zemin yerine bir nehir yatağına indim.

Öksürdüm, ağızımdaki suyu ve safrayı tükürdüm. Bağırma veya kusma isteğimi ya da her ikisini birden bastırmaya çalışıyordum.

Barrow yanıma diz çöktü, bir elini kaldırmıştı.

"Ah, sakın bağırma."

Ben de kustum.

“Sanırım şu anda bu daha tercih edilebilir,” diye mırıldandı. Nezaket göstererek, sararmış yüzüm dışında başka yerlere bakıyordu. “Üzgünüm. Galiba biraz daha alıştırma yapmaya ihtiyacım var. Ya da belki sen çok hassassın.”

Çağlayarak akan su benim temizleyemediğim pisliği alıp götürdü ve soğuk su, bana bir fincan acı kahveden daha iyi geldi. Tepemizi örten ağaçlara bakarak dikkat kesildim. Bunlar söğüttü, birkaç saniye önce altında durduğumuz meşeler değildi. *Hareket etmiyorlar*, diye düşünüp rahatladım. *Burada korucular yok. Köpekler de.* Ama o zaman... *biz neredeyiz?*

“Nasıl?” diye fısıldadım hırıltılı bir sesle. “Sakın borulardan geçtik deme.”

Shade Barrow’un kalkanı az da olsa indi. Birkaç adım gerileyerek benden uzaklaştı ve akıntının üstündeki bir kayaya oturdu. “Aslında bir açıklamam yok,” dedi sanki bir suçu itiraf edermişçesine. “En iyisi... En iyisi sana göstereyim. Bağırmayacağına dair bir kez daha söz vermelisin.”

Aptal gibi başımı sallayarak kabul ederken başım döndü; hâlâ dengemi bulamamıştım. Bağırma bir yana, akıntının içinde doğrularak oturmayı bile zor başarmıştım.

Derin bir nefes aldı ve oturduğu kayayı eklemleri beyaza dönene kadar sıktı. “Pekâlâ.”

Ve sonra gitti. Hayır... kaçmamıştı ya da saklanmamıştı ya da oturduğu kayadan aşağı düşmemişti. Bir an vardı ve sonra *yoktu*. Gördüğüm şeye inanamayarak gözlerimi kırıştırdım.

“Buradayım.”

Başımı o kadar hızlı çevirdim ki neredeyse yine kusacaktım.

İşte, oradaydı; karşı kıyıda dikiliyordu. Sonra aynısını yeniden yaptı ve kayaya dönüp bir kere daha yavaşça oturdu. Belli belirsiz

gölümsemesinin içinde ufacak bir neşe kırıntısı yoktu. Gözleri kocaman açıldı, koskocaman. Ben birkaç dakika önce korktuysam o şu anda dehşetten tamamen taş kesilmişti. Ve öyle de olmalıydı.

Çünkü Shade Barrow bir Gümüş'tü.

Hiç düşünmeden silahımı çektim ve gözümü kırpmadan nişan aldım.

"Çılgılık atamasam da seni vurabilirim."

Kızardı; bir şekilde yüzü ve boynu kırmızıya döndü. *Bir yanılsama, bir numara. Kanı o renkte değil.*

"Bunun işe yaramaması için birkaç sebep var," dedi, silahımdan başka yere bakmaya cesaret ederek. "Birincisi, namlun suyla dolu. İkincisiyse eğer fark etmediysen..."

Bir anda kulağımın dibindeydi ve akıntının içinde yanıma çömelmişti. Eliyle ağzımı kapamasa şaşkınlıktan tiz bir çılgılık atacaktım. "...ben oldukça hızlıyım."

Rüya görüyorum. Bu gerçek değil.

Sersemlemiş vücudumu çekiştirerek beni ayağa kalkmaya zorladı. Onu itmeye çalıştım ama bu bile başımı döndürmeye yetti.

"Ve üçüncüsü de köpekler artık kokumuzu alamasa da silah sesini kesinlikle duyacaklardır." Ellerini sımsıkı tuttuğu omuzlarımdan çekmemişti. "Bu yüzden, o küçük stratejini yeniden gözden geçirmeye ne dersin, Yüzbaşı?"

"Sen Gümüş müsün?" diye fısıldadım tutuşundan kurtularak. Bu sefer düşmeden önce kendimi toparlayabilmiştim. Korviyum'da olduğu gibi bulantı yine hızla geçiyordu. *Yeteneğinin bir yan etkisi. Gümüş yeteneğinin. Bunu bana daha önce de yaptı ve farkına bile varmadım.* Bu düşünce beynimi delip geçti. "Bunca zaman boyunca?"

"Hayır, hayır. Sürekli söyleyip durduğun şafak kadar Kızıl'ım."

"Bana yalan söyleme." Silahım hâlâ elimdeydi. "Bunların hepsi, bizi yakalayabilmek için bir numaraydı. O avcılar ekibimin peşine senin taktığına bahse girerim!"

"Sana bağışlamak yok *dedim*." Ağzını açıp dişlerinin arasından hırıltılı bir nefes verdi. O kadar yakınımdaydı ki gözlerinin beyazındaki ince damarları görebiliyordum. Kırmızıydılar. *Bir yanılsama, bir numara*, diye tekrarlardım yeniden. Ama aklıma gelen onunla ilgili anılarım uyarı doluydu. Benimle kaç kere yalnız buluşmuştu? Kızıl kanlı Onbaşı Eastree üzerinden bize bilgiler göndererek bizimle kaç hafta çalışmıştı? Tuzak kurmak için eline kaç kez fırsat geçmişti?

Yapamıyorum. Tüm bunlara bir anlam veremiyorum.

"Ve hiç kimse beni takip etmedi. *Açıkçası* beni hiç kimse takip edemez. Sizi kendi başlarına buldular. Rokasta'daki ajanlarla ilgili bir şeyler söylediler, hepsini tam anlayamadım."

"Yani sen hâlâ Korviyum'da güvendesin ve hâlâ onlarla birlikte mi çalışıyorsun? *Onlardan biri* olarak?"

Sabrı birden taştı. "Sana söyledim, ben Gümüş değilim!" diye kükredi bir hayvan gibi. Geri çekilmek istedim ama kendimi hareket etmeden yerimde kalmaya ve ondan korkmadığımı göstermeye zorladım. *Gerçi korkmak için haklı nedenlerim var.*

Kolunu öne doğru uzattı, titreyen parmaklarıyla gömleğinin kolunu sıyırdı. "Kes beni." Ben sormaya fırsat bulamadan başını onaylarcasına sallayarak cevabımı verdi: "Kes. Beni."

Botumdaki bıçağımı çıkarırken parmaklarımin en az onun-kiler kadar titremesi şaşırtıcıydı. Bıçağı derisine bastırdığımda irkildi. *En azından acıyı hissediyor.*

Bıçağın altından kan süzüldüğünde kalbim duracak gibi oldu. *Şafak gibi Kızıl.*

“Bu nasıl olabilir?”

Yukarı baktığımda onun da sanki bir şey ararcasına yüzüme baktığını gördüm. Gözlerinin parıldamasından, aradığını bulduğunu anladım.

“Gerçekten bilmiyorum. Bunun ne olduğunu ya da benim ne olduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim onlardan biri değilim. *Sizden biriyim.*”

Yoğun bir an boyunca ekibimi, ormanı, görevimi, hatta önümde dikilen Shade’i bile unuttum. Dünya yeniden eğiliyor gibiydi ama bu seferki onun yeteneğinden kaynaklanmıyordu. Bu çok daha fazlasıydı. Bir evrimdi. Bir değişimdi. Ve kullanılacak bir *silah*ti. *Hayır, benim zaten çok kere kullandığım bir silah. Bilgi almak için, Korviyum’a gizlice sızmak için. Shade Barrow olduğu sürece Kırmızı Muhafızlar herhangi bir yere gidebilir. Her yere gidebilir.*

Protokolleri bu kadar çok ihlal etmişken daha fazla kuralı çiğnemekten kaçınmam gerekirdi. Ama aynı zamanda... *Bir tane neden daha ne çıkar ki?*

Parmaklarımı yavaşça bileğine sardım. Hâlâ kanıyordu ama bunu umursamadım. *Gayet uygun.*

“Kırmızı Muhafızlar’a yemin edip kendini adar mısınız?”

Gülmesini bekledim. Bunun yerine yüzü taş gibi oldu.

“Tek bir şartla.”

Kaşlarımı o kadar kaldırdım ki saç diplerimle birleşmiş olmalıydı. “Muhafızlar pazarlık yapmaz.”

“Bu Muhafızlar’dan değil, senden bir istek,” diye yanıtladı. Göz açıp kapamaktan daha hızlı hareket eden bir adama göre dünyanın en yavaş adımlarını atıyordu. Maviyi, altın rengiyle buluşturup göz göze durduk.

Merakım ağır bastı: “Neymiş o?”

"Adın ne?"

Adım. Diğerleri kendi isimlerini kullanmayı umursamazdı ama bu benim için geçerli değildi. Adımın bir önemi yoktu. Sadece kod adlar ve rütbelere gerçekten önemliydi. Annemin bana nasıl seslendiği kimsenin umurunda değildi. En çok da benim. Bu her şeyden öte, bir yükü; onun sesinin ve eskiden yaşadığımız günlerin bir anımsatıcısıydı. Albay'a baba dediğimiz ve Kırmızı Muhafızlar'ın sadece avcılar, çiftçilerin ve kaçak askerlerin boş hayallerinden ibaret olduğu günlerin. Adım annemdi, kız kardeşim Madeline'di ve artık kimsenin yaşamadığı kasabadaki donmuş toprağa kazılmış mezarlarıydı.

Shade beklentiyle bakıyordu. Parmaklarımın arasında pıhtılaşan kanına aldırmandan elimi tuttuğunu fark ettim.

"Adım Diana."

Gülümsemesi ilk defa gerçekti. Ne bir şaka ne de bir maske vardı.

"Bizimle misin, Shade Barrow?"

"Seninleyim, Diana."

"O zaman Kızıl bir şafak..."

Sesi benimkine katıldı.

"...gibi yükseleceğiz."

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 1. Aşama, 34. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNİMİŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Hareket halinde.

Kime: SİLİNİMİŞ'te KOÇ, KOMUTAN SİLİNİMİŞ.

- DELFi'ye gitmek üzere KORVIYUM'dan ayrılıyoruz. Rota boyunca WHISTLE noktalarında duraklayacağız.
- Bir hafta içinde 2. Aşama'ya geçmeyi planlıyoruz.
- KORVIYUM operasyonuna tavsiyemiz: KORVIYUM güvenlikçileri ormanda "haydutlar ve asker kaçakları" olduğuna inanıyor.
- Ekte KORVIYUM'daki yeni yemin etmiş ajanımız Asts B (kod adı: GÖLGE) tarafından temin edilmiş DELFi merkezli Hava Filosu hakkında detaylı bilgi bulunuyor.
- Onb. E'nin de yemin altına alınmasını öneririm.
- GÖLGE'nin KM irtibatı ben olacağım.
- GÖLGE benim kararım doğrultusunda KORVIYUM'dan çıkacak.

-KORVIYUM değerlendirme: Çatışmada ölenler: G. TYE, W. TARRY, R. SHORE, C. ELSON, H. "Büyük" COOPER (5)
Çatışmada kaybolanlar: T. BOREEVE, R. BINLI (2).
Gümüş kayıpları: Sıfır (0).

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

Ajan: General SİLİNMiŞ.
Kod Adı: DAVULCU.
Kimden: KOMUTAN SİLİNMiŞ.
Kime: SİLİNMiŞ'te KOÇ.

- Hava istihbaratı başarılı. DELFi Operasyonu uygulamada.
- ARKEON ve Şehir #1 arasında tren kullanıma hazır.
- SEHER Operasyonu için üç haftalık geri sayım başlasın.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

—Senin kız epey cesurmuş. —DAVULCU—

—Kız yüzünden askerlerimiz öldü. —KOÇ—

—Aldığı sonuçlara değer. Ama tavırları bambaşka bir mesele.
—DAVULCU—

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu, 2. Aşama, 54. Gün.
Ajan: Yüzbaşı SİLİNİMİŞ.
Kod Adı: KUZU.
Kimden: Albanus, PYRZ.
Kime: SİLİNİMİŞ'te KOÇ.

-BAŞKENT VADİSİ WHISTLE ağı işlevsel. ALBANUS'ta, yeminli WHISTLE ajanı WILL'ie tahliye süreci başlatıldı.
-2 haftada 30 varlık nakledildi.
-GÖLGE hâlâ KORVIYUM'da. İstihbarat: Birlikler siper hatlarından çekiliyor, boşluklar bırakıyor.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Bu leş kokulu karavandan nefret ediyordum.

Çit ustası ihtiyar Will sanki kokuya engel olabilecekmış gibi bir mum yakmıştı. Bu, sadece içerisini daha sıcak ve çok daha

boğucu yapıyordu. Yine de pis kokuya rağmen kendimi rahat hissediyordum.

Sütunkent endişeye gerek olmayan, hareketsiz bir kasabaydı. Aslında burası Shade'in doğduğu yerdi ama kız kardeşi dışında, buradan çok fazla bahsetmezdi. Yine de onlara yazdığını biliyordum. Daha bu sabah son mektubunu kendi ellerimle postaneye bırakarak "postalamıştım". *Bir mektubu ulaştırmak için ordudan daha güvenilir bir yol*, demişti bana ve haklıydı da. Bunu yalnızca iki hafta kadar önce yazmıştı ve bu, herhangi bir Kızıl postasının bir yere ulaşabildiği bir aylık süreden çok daha kısaydı.

"Eee, bu görüşmemizin, yoldaşlarıma nehirден ve karadan Liman Körfezi'ne taşıttığınız *yeni kargolarla* bir ilgisi var mı?" Will bana dik dik baktı, gözleri yaşına göre oldukça parlaktı. Ama sakalı ve vücudu geçen aya oranla incelmışti. Yine de bir cerrahinki gibi hiç titremeyen elleriyle kendine bir fincan çay koydu.

Çok sıcak bir karavanın içinde sıcak çay içmek istemediğimden teklifini nazikçe reddettim. *Nasıl uzun kollu giyebiliyor?* "Ne duydun?"

"Duydum işte bir şeyler."

Bu Whistle'lar çok kurnazdı. "Doğru duymuşsun. İnsanları tahliye ediyoruz ve Whistle ağı bu operasyonun ayrılmaz bir parçası. Senin de aynı şekilde bize katılmanı umuyorum."

"Böyle bir şey yapacak kadar aptal mıyım?"

"Eh, yemin ederek kendini Kırmızı Muhafızlar'a adayacak kadar aptaldın. Ama daha fazla ikna edilmek istiyorsan..." Sırtarak cebimden beş gümüş tetrark çıkardım. Daha masaya değmeden sikkeleri havada kaptı ve parmaklarının arasında yok etti. "Her parça için daha fazlası gelecek."

Yine de kabul etmiyordu. Önünde sonunda katılmadan önce tüm Whistle'ların yaptığı gibi o da tüm numaralarını sergileyecekti.

"İlk reddeden sen olursun," dedim kurnaz bir gülümsemeyle. "Ve ortaklığımız son bulur."

Önemseymişçasına elini salladı. "Siz olmadan da gayet iyi idare ediyorum zaten."

"Öyle mi?" Gülümsemem genişledi. *Will blöf yapmayı beceremiyor.* "Pekâlâ, o zaman. Ben gideyim ve senin... karavanına bir daha uğramayayım."

Tam yerimden kalkacakken beni durdurmak için ayağa fırladı. "Kimi taşımayı planlıyorsunuz?"

Yakaladım seni.

"Varlıkları. Davamız için değerli olabilecek insanları."

Parlak gözleri karardı. *Bir ışık oyunu.*

"Peki, bunun kararını kim veriyor?"

Sıcağa rağmen sırtımda buz gibi bir ürperti hissettim. İşte, her zamanki anlaşmazlığa varmıştık. "Ülkenin her yanında operasyonlarla bu insanları arıyoruz. Ben de bunlara dahilim. Değerlendirme yapıyoruz, adaylarımızı öneriyoruz ve onay bekliyoruz."

"Sanırım yaşlılar, hastalar ve mecburi hizmete çağırılan çocuklar önerilenler arasında yer almıyor. Gerçekten ihtiyacı olanları kurtarmaya gerek yok."

"Eğer değerli nitelikleri varsa..."

"Hah!" Yanakları kızaran Will yere tükürdü. Kızgın yudumlarla çayını kafasına dikti. Neyse ki içeceği onu sakinleştirmiş gibiydi. Boş bardağı masaya koydu ve çenesini düşünceli bir tavırla ellerine dayadı. "Sanırım umabileceğimizin en iyisi bu."

Yeni bir yol açıldı. "Şimdilik."

"Pekâlâ."

“Ah, ayrıca büyük olasılıkla burada bir sorun olmayacaktır ama yarın gördüğün tüm Gümüşlerden uzak durmanı tavsiye ederim. Hiç mutlu olmayacaklar çünkü.”

Yarın. Bunun düşüncesi kanımı alevlendiriyordu. Komutanlık ve Albay'ın ne planladığını bilmesem de benim yayınımı içerdiğinden ve bayrağımızı dalgalandırmaya değer bir şey olduğundan haberdardım.

“Sormalı mıyım?” Will gergin bir sırıtişla baktı. “*Sen* biliyor musun ki zaten?”

Kahkaha attım. “Çaydan daha sert bir şeyin var mı?”

O cevap veremedi, birileri karavanın kapısını çalmaya başladı. Will ayağa fırlayınca neredeyse fincanı düşürüyordu. Fincanı ustalıkla yakaladım ama gözlerim yaşlı adamdaydı. Tanıdık bir korku dalgası bedenimi sardı ve hareketsiz oturarak bekledik. Ama sonra hatırladım: *Güvenlikçiler kapı çalmaz.*

“Will Whistle!” dedi bir kız sesi. Will rahatlamayla az kalsın yere yığılacaktı ve benim gerginliğim de uçup gitti. Tek eliyle karavanı ikiye bölen perdenin arkasına geçmemi işaret etti.

Emrine uyararak kız kapıyı açmadan saniyeler önce kendimi gizledim.

“Bayan Barrow!” dediğini duydum yaşlı adamın.

Bin kron. Yol kenarındaki hana geri dönerken içimden küfrettim. *Kişi başına.* Neden bu kadar yüksek bir rakam söylediğimi bilmiyordum. Kızı görmeyi kabul etmem bile daha az şaşırtıcıydı. *Shade'in kız kardeşi, kesin o.* Ama ya ona yardım edebileceğimi, arkadaşını ve *onu* mecburi hizmetten kurtaracağımı söylemem? Tanımadığım iki gence; büyük olasılıkla yanlarındakilerin de öldürülmesine sebep olacak bu iki hırsıza söz vermem? Ancak

nedenini içten içe biliyordum. Rokasta'daki annesinden sürüklenerek alınan oğlanı hatırlamıştım. Aynısını, bu gece bana yalvaran kız da Shade ve diğer iki ağabeyi alınırken yaşamıştı. *Mare, onun adı Mare*. Kendisi ve büyük ihtimalle erkek arkadaşı olan başka bir çocuk için yalvarmıştı. Sesinde çok fazla insanı duymuş ve görmüştüm. Rokastalı anneyi. İzlemek için duran Rasha'yı. Kaçmak istediği yerin çok yakınında ölen Tye'ı. Cara'yı, Tarry'yi, Shore'u, Büyük Coop'u. Hepsi de ölmüştü; hayatlarını riske atmışlardı ve Kırmızı Muhafızlar'm her zaman ödettiği belli olan bedeli ödemişlerdi.

Zaten Mare de o parayla geri dönemezdi. Bu imkânsız bir görevdi. Yine de Shade'e ve bizim için yaptıklarına bu kadarını borçluydum. Onun istihbaratına karşılık kız kardeşini mecburi hizmetten kurtarmak çok küçük bir bedeldi. Ayrıca kız bana ne kadar getirirse getirsin doğrudan dava için harcanacaktı.

Tristan benimle Sütünkent ve han arasındaki yolda buluştu. Yol boyunca onun burada, talihsiz ekibimizden geri kalan Rasha, Küçük Coop ve Cristobel'le birlikte beni bekleyeceğini tahmin etmiştim.

"Başarılı mıydı?" diye sordu, kalçasındaki silahını gizlemek için paltosunu dikkatlice düzeltirken.

"Çok," diye cevapladım. Bunu şaşırtıcı bir zorlukla söylemiştim.

Tristan beni burnunu sokmaması gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Bunun yerine konuyu değiştirdi ve Korviyum telsizini uzattı. "Barrow son bir saattir mesaj yolluyor."

Yine sıkılmış. Shade'e telsizin resmi işler ve acil durumlar için olduğunu, beni gıcık etmek için kullanmaması gerektiğini kaç kere söylediğimi sayamamıştım. Yine de sırtışıma engel olamadım.

En azından Tristan'ın önünde gülümsediğimi belli etmemek için dudaklarımı sıkıp telsizi kurcalamaya koyuldum.

Alıcıyı çalıştırdım ve rasgele gibi görünen bir ritimle tıklatmaya başladım. *Buradayım*, yazmıştım.

Yanıtı o kadar hızlı geldi ki neredeyse telsizi elimden düşürüyordum.

"Farley, çıkmalıyım." Sesi küçük hoparlörden çatlak geliyordu. "Farley? Korviyum'dan hemen uzaklaşmalıyım."

Sırtım panikle ürperdi. "Tamam," diye yanıtladım zihnim deli gibi çalışırken. "Sen... sen kendin çıkamıyor musun?" Tristan olmasaydı ona açık açık sorardım. Neden sıçrayarak kendini o kâbus kaleden çıkaramıyordu ki?

"Benimle Rokasta'da buluş."

"Tamam."

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KIZIL AĞ Operasyonu 2. Aşama, 56. Gün.

Ajan: Yüzbaşı SİLİNİMİŞ.

Kod Adı: KUZU.

Kimden: Rokasta, PYRZ.

Kime: SİLİNİMİŞ'te KOÇ.

-ARKEON bombalaması için tebrikler.

-GÖLGE'nin tahliyesi için ROKASTA'dayız.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

BU MESAJ GİZLİDİR
KIDEMLİ YETKİSİ GEREKTİRİR

KALKAN Operasyonu, 2. Aşama, 60. Gün.

Ajan: Albay SİLİNİMİŞ.

Kod Adı: KOÇ.

Kimden: SİLİNİMİŞ.

Kime: Rokasta'da KUZU.

-Devam edin. GÖLGE'yi DAVA'ya gönderin. KIZIL AĞ'a EN KISA SÜREDE geri dönün.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

Buraya gelmek tahmin ettiğimden uzun sürmüştü. Yalnız geldiğimden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Arkeon'daki bombalamadan sonra seyahat etmek, bizim her zamanki kanallarımızla bile zorlaşmıştı. Whistle kargo gemilerine ve araçlarına rastlamak çok güçleşmişti. Rokasta dahil, şehirlere girmek büyük çaba gerektiriyordu. Kızıllar girişlerdeki farklı noktalarda ya kimlik kartlarını göstermek ya da kan vermek zorundaydı ki benim ne pahasına olursa olsun bu kontrol noktalarından kaçınmam gerekiyordu. Her ne kadar tüm ülkeye Kırmızı Muhafızlar'ın varlığını ilan ettiğim kayıтта yüzümü gizlemiş olsam da işimi şansa bırakamazdım.

Saçlarımı bile kazımıştım; yayında açıkça görünen uzun, sarı örgümle vedalaşmıştım.

İkmal konvoyunda çalışan Denizci Crance beni içeri kaçak olarak sokmak zorunda kalmıştı ve bunu kabul etmesi için çok

fazla bağlantı kullanmam gerekmişti. Yine de şehre tek parça halinde ve telsizim kemerime sıkıca tutturulmuş halde girebildim.

Kızıl mıntıkası. Pazarkorusu.

Shade'in buluşmak istediği ve benim de gitmem gereken yer orasıydı. Yüzümü kapamaya ya da gizlemeye kalkışmadım çünkü bu, kimliğime dair ipucu verebilirdi. Bunun yerine güneş gözlükleri takıp yüzümün videoda görünen tek kısmını sakladım. Yine de her adımında kendimi risk altında hissediyordum. *Risk, oyunun bir parçası.* Ancak her nasılsa bu korkum kendim için değildi. Kırmızı Muhafızlar için üzerime düşeni, hatta fazlasını yapmıştım. Şu anda ölsem başarılı bir ajan olarak anılırdım. Adım birilerinin yazışmalarında geçerdi; büyük ihtimalle Tristan olurdu bu, Albay'ın okuması için iletişim cihazına tıklanırdı.

Acaba yas tutar mıydı?

Hava bulutluydu ve sanki şehrin ruh hali de havayı yansıtıyordu. Bombalama herkesin dilindeydi, herkesin gözlerindeydi. Kızıllarda umut ve üzüntünün tuhaf karışımı hissediliyordu ve bazıları açıkça Kırmızı Muhafızlar hakkında fısıldaşıyordu. Ama çoğu, özellikle de yaşlı olanlar, çocuklarını azarlıyor, bu saçmalığa inandıkları için onlara kızıyor ve bunun kendilerine çok daha büyük dertler getireceğini söylüyordu. Durup onlarla tartışacak kadar aptal değildim.

Pazarkorusu Kızıl bölgesinin derinliklerindeydi ama yine de Gümüş Güvenlik görevlileriyle kaynıyordu. Bugün ava çıkmış kurtlar gibi görünüyordardı; silahları kılıflarında değil, ellerindeydi. Büyük şehirlerde ayaklanmalar çıktığını duymuştum, Gümüş vatanışlar en yakınlarındaki Kızılların peşine düşmüştü ve Kırmızı Muhafızlar'ın eylemlerinden herkesi suçluyordardı. Ama içimden bir ses bu güvenlikçilerin benim halkımı korumak için burada

olmadıklarını söylüyordu. Tek amaçları korku aşmak ve bizi sessiz kalmaya zorlamaktı.

Ama onlar bile fısıldaşmaları durduramıyordu.

"Onlar kim?"

"Kırmızı Muhafızlar."

"Daha önce hiç duymamıştım."

"Gördün mü? Batı Arkeon alevler içinde..."

"...ama hiç kimse yaralanmamış..."

"...daha çok dert açacaklar..."

"...çok, çok kötü zamanlar..."

"...bunun için bizi suçluyorlar..."

"Onları bulmak istiyorum."

"Farley."

Sonuncusu kulağıma sıcak bir nefes gibi doldu, sesi kendi yüzüm kadar tanıdıktı. İçgüdüsel olarak döndüm ve Shade'e sarılarak ikimizi de şaşırttım.

"Seni görmek de güzel," diye mırıldandı.

"Haydi, seni buradan çıkaralım," diye mırıldandım geri çekilirken. Ona düzgünce baktığımda son birkaç haftanın onun için pek de iyi geçmediğini anladım. Yüzü solgundu, ifadesi bitkindi ve göz çevresinde koyu halkalar belirmişti. "Ne oldu?"

Kolunu benimkine doladı ve pazarda işine gücüne koşturan kalabalığın içinde beni yönlendirmesine izin verdim. Herkes gibi görünüyorduk. "Transfer edildim, ön cepheye, Fırtına Birliği'ne."

"Ceza mı?"

Shade olumsuz anlamda başını salladı. "Bilgi aktardığım için değil. Hâlâ sızıntının benden kaynaklandığını ya da her şeyi Muhafızlar'a aktardığımı bilmiyorlar. Hayır, bu emir garipti."

"Nasıl garipti?"

"Bir generalin isteğiymiş. Üst düzeyde birinin. Özellikle *beni* istemiş, astsubayı olarak. Çok mantıksız. Tıpkı mantıksız olan *diğer şey* gibi." Gözlerini anlamlı anlamlı kıstı, ben de başımla onayladım. "Sanırım biliyorlar ve sanırım benden kurtulmak istiyorlar."

Sertçe yutkundum ve onun fark etmemesini umdum. Onun için hissettiğim korku profesyonellik dışında hiçbir şekilde yorumlanmamalıydı. "O zaman seni önce biz idam edeceğiz, kaçtığını söyleyip firar ettiğin için vurulduğunu söyleyeceğiz. Eastree diğer firarilere yaptığı gibi senin için sahte evraklar düzenleyebilir. Ayrıca artık senin yerini değiştirmemiz gerekiyordu zaten."

"Nereye gideceğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Sınırın dışına, Dava'ya gideceksin. Senin yeteneğinle bu çok da zor olmayacaktır."

"Ben yenilmez değilim. Yüzlerce kilometre sıçrayamam hatta, yani o kadar uzağa giderken *yönümü* de bulamam. Sen yapabilir misin?" diye mırıldandı.

Gülümsemeden duramadım. *Crance işe yarayabilir.* "Sanırım sana bir harita ve bir de rehber verebilirim."

"Sen gelmiyor musun?" Sesindeki hüznü hayal etmiş olmalıydım.

"Önce halletmem gereken başka işler var. Dikkat et," dedim, ilerideki bir grup güvenlikçiye görünce. Shade'in beni tutan kolu gerildi ve beni kendine doğru çekti. *Mecbur kalırsa sıçrayacak ve ben de yeniden botlarımın üstüne kusacağım.*

"Bu sefer beni kusturmamaya çalış," diye homurdandım. Çarpık çarpık gülümsedi.

Ama endişelenmesine gerek yoktu. Güvenlikçiler, Kızıl pazardaki tek ekran gibi görünen kırık bir ekrana yoğunlaşmışlardı. Resmi yayınlar için kullanılıyordu ama izlediklerinin resmi bir tarafı yoktu.

"Kraliçedenemesi'nin bugün olduğunu unutmuşum," dedi içlerinden biri, ileri doğru eğilip görüntüye gözlerini kısarak bakarken. Görüntü sık sık bulanıklaşıyordu. "Bizim için daha iyi bir ekran ayarlayamadın mı, Marcos?"

Marcos sinirlenerek bembeyaz kesildi. "Burası Kızıl bölgesi, ne bekliyordunuz ki? Beğenmiyorsanız devriyeye geri dönmekte serbestsiniz!"

Kraliçedenemesi. Bu kelimeyle ilgili bir şeyler hatırlıyordum. Buraya gelmeden önce Albay'ın emriyle okuduğum, Poyraz hakkında kabaca birleştirilmiş bilgilerde yazıyordu. Prensler... ve onlara prenses seçmekle alakalı bir şeylerdi galiba. Bu fikir karşısında burnumu kırıştırdım ama her nasılsa gözlerimi gittikçe yaklaştığımız ekrandan alamıyordum.

Ekranda yeteneklerini gösteren, siyah deriler içinde bir kız vardı. *Mıknatıs*, diye düşündüm çünkü içinde bulunduğu arena-daki metalleri ustalıkla idare ediyordu.

Ama bir anda ekranda kırmızı bir parıltı oldu ve mıknatıs kızla onun gösterisini izleyen diğer Gümüş soyluları ayıran elektrik kalkanının üzerine sertçe çarptı.

Güvenlikçiler aynı anda nefeslerini tuttular. Hatta bir tanesi arkasını döndü. "Bunu izlemek istemiyorum," diye inledi; sanki kusmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Shade olduğu yere mıhlanmıştı, gözlerini ekrandan almaksızın kırmızı lekeyi izliyordu. Beni daha sıkı tutup izlemeye zorladı. *Lekenin bir yüzü var. Kız kardeşi.*

Mare Barrow.

Şimşek, kızı tamamen yutarken Shade yanımda buz kesti.

“Bu onu öldürmeliydi.”

Shade’in elleri titriyordu ve titremeler bütün bedenini sarmadan ara sokakta çömelmek zorunda kaldı. Ben de yanında diz çöktüm, bir kolum titreyen omuzlarındaydı.

“Bu onu öldürmeliydi,” dedi yeniden. Gözleri kocaman açılmıştı ve boş boş bakıyordu.

Bu sahneyi zihninde tekrar tekrar oynattığını bilmem için ona sormama gerek yoktu. Kız kardeşi Kraliçedenemesi arenasına düşmüştü. Nereden bakılırsa bakılsın ölümüne düşmüştü. Ama Mare ölmemiştir. Kamerada çarpıldığı görünmüştü ama ölmemiştir.

“O yaşıyor, Shade,” dedim, yüzünü benimkine çevirerek. “Sen de gördün. Ayağa kalktı ve koştu.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

Şimdi ironiye gülmenin sırası değildi. “Bir zamanlar ben de sana aynı şeyi sormuştum.”

“O zaman o da farklı.” Gözleri koyulaştı, bakışlarını benden başka tarafa çevirdi. “*Ve onların* yanında. Ona yardım etmeliyim.”

Ayağa kalkmaya çabaladı ama şoku hâlâ atlatamamıştı. Elimden geldiğince nazikçe onu geri oturttum ve bana yaslanmasını sağladım.

“Onu öldürecekler, Diana,” diye fısıldadı. Sesi kalbimi acıttı. “Bunu şu anda bile yapıyor olabilirler.”

“Nedense bunu yapmayacaklarını düşünüyorum. Yapamazlar. Herkes onu gördükten, Kızıl bir kızın şimşeklerden kurtulduğunu izledikten sonra olmaz.” *Önce bunu açıklamaları gerekiyor. Bir hikâye uydurmaları. Tıpkı biz artık bunu yapmalarına engel olana dek bizi örtbas etmek için uydurdukları hikâyeler gibi.* “Kardeşin bugün kendi bayrağını dikti.”

Aniden ara sokak çok küçük gelmeye başladı. Shade sadece bir askerin başarabileceği, kararlı bir bakışla bana döndü. “Kız kardeşimi orada tek başına bırakmayacağım.”

“Yalnız olmayacak. Bundan emin olacağım.”

Bakışları, içimde hissettiğim kararlılığı yansıtırca sarma sertleşti.
“Ben de.”

BU MESAJ GİZLİDİR
KOMUTANLIK YETKİSİ GEREKTİRİR

ŞİMŞEK Operasyonu, 2. Gün.
Ajan: Yüzbaşı SİLİNİMİŞ.
Kod Adı: KUZU.
Kimden: Yazkent, PYRZ.
Kime: KOMUTAN SİLİNİMİŞ.

-Operasyon devam ediyor. MARE BARROW, WHISTLE WILL ve ALBANUS'taki KEMİK'ie iletişime geçti, KM'a yemin etti. GÖLGE kozu başarılı oldu.

-Ajan HİZMETÇİ, GÜNEŞ SARAYI'ndaki irtibatı olacak.

-Ajan KÂHYA GÜNEŞ SARAYI içinde yeni üye alımı hakkında bağlantı kurdu, incelenecek.

KIZIL BİR ŞAFAK GİBİ YÜKSELECEĞİZ.

TEŞEKKÜRLER

En içten teşekkürlerim *Kızıl Kraliçe* serisini daima ileri taşıyan, yorulmak bilmeyen ekibime. New Leaf takımına; özellikle de aklımı başımda tutup organize olmamı sağladıkları ve yazarlık kariyerimin her yönüyle ayrılmaz bir parçası oldukları için Suzie Townsend, Pouya Shahbazian, Danielle Barthel, Jackie Lindert, Kathleen Ortiz ve Jess Dallow'a müteşekkirim. HarperTeen yayınevindeki herkese; editör Kristen "Diz çok ya da öl" Pettit'ten efsanevi Margot Wood'a ve hepimizin çalışmasını sağlayan Elizabeth Lynch'e teşekkürler. Benderspink'teki film ekibine, Daniel, JC ve Jake'lere. Yazmanın en zor aşamalarında bana tahammül eden aileme ve arkadaşlarıma. Ve elbette ki *Kızıl Kraliçe*'yi raflara koyan ya da birilerinin eline tutuşturan her öğretmene, kütüphaneciye, kitap satıcısına, meslektaşım yazarlara, blogculara, gazetecilere ve okurlarıma. Çabalarınızın hepsi çok değerli, hepsinin çok yardımı oldu ve hepinize daima minnettar kalacağım!